ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପରିଭାଷା

ଅଭୀପ୍ସା

ABHIPSA

Malaysia Odia Community

KUALA LUMPUR, MALAYSIA, 2022

REGISTERED RERA PROJECTS

BDA Approved

Swarna Bhumi

DEVELOPER

Skyies infra home opc (Pvt) ltd
Plot No.: 89, Kharavel Nagar
Unit : 3, Bhubaneswar
Ph : 9090214321, 9090224321
Web side : skyiesinfra.com

About Company

SKYIES INFRA HOME OPC (PVT) LTD. is one of the leading real Estate company of Odisha HavingHundreds of highly satisfied customers across India...., Since its inception in 2017. We have succesfully and brilliantly completed plotted and housing schemes in and around the capital city & its going to present another attractive, exellent and affordable Housing Project "**SWARNA BHUMI**" at Panchagaon, Bhubaneswar.

BDA Approved

ଏଥରର ଅଭୀପ୍ସା
ଆମ କଳା, ସଂସ୍କୃତି, ପରମ୍ପରାର ମହକ ନେଇ

About the Cover Page	ii
MOC Vision and Mission	iii
MOC Administration	iv
From the Editors Desk	v
Messages	vii
Hingula: English & Hindi Section	xi
MOC Activity	39
Haritala: Odia Section	43
Byanjana: Ama Rosei	83
Kala : Ama Chitrapata	95

ଆମ ସଂସ୍କୃତିର ନନ୍ଦିଘୋଷ....

ସଂହତିର ବାରବାଟୀ....

ଆମ ଭାଷାର ବୈତରଣୀ....

ସାହିତ୍ୟର ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର....

ଆମ ଭାବନାର ଭୂଚିତ୍ର....

ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପରିଭାଷା....

ଅଭୀପ୍ସା

ABOUT THE COVER

Pattachitra is a traditional painting of Odisha, India. Pattachitra evolved from Sanskrit. Patta means cloth, and Chitra means picture. Hence, Pattachitra is a picture painted on a piece of cloth. The traditions of pattachitra paintings are more than thousand years old. Pattachitras are painted in five natural colours - Hingula, Haritala, Kala, Sankha and Geru. All colours used in the Paintings are natural and paintings are made fully old traditional way by Chitrakaras/ artists.

ARTWORK

Guru Shri Bijaya Kumar Mohapatra

DESIGNED BY

Shraddhananda Moharana

DISCLAIMER

The Malaysia Odia Community (MOC) and Souvenir Publication Team are not responsible for the accuracy and validity of the submitted content. The ultimate validity of the articles and any liability rests with the individual author.

MALAYSIA ODIA COMMUNITY (MOC)

VISION AND MISSION

The Malaysia Odia Community is an apolitical, non-profit and voluntary group formed to provide a platform for promoting cultural and social activities beyond Odisha. This community will cater to bringing back the Odishan culture and tradition followed in our homeland. The group came into existence with the support of all the Odia expatriates working in Malaysia. Currently, we have more than a hundred families who are residing in Malaysia and working in different sectors of the work force. Our numbers are rapidly increasing. Some of the prominent sectors that our Odia brothers and sisters are currently working in, are ranging from Information and Communications technology, tertiary education, Insurance, maritime, Oil and gas, banking, logistics, entrepreneurship, health care, to food and beverage, etc. We are indeed proud of our Malaysian existence originating from the same Odishan roots.

The purpose of this community is not only to promote our culture but also to engage in community service. We are gearing towards helping the local Odia community as well as those in need back home in Odisha. Being in its infancy, we are slowly garnering strength to accomplish our mission.

We would invite all the Odias in Malaysia to register under this community and become a part of this greater cause.

http://malaysiaodia.org

MOC ADMINISTRATION

Mr. Dipti Ranjan Nanda
President

Mr. Ekamra Mahapatra
Vice President

Ms. Snigdha Misra
Secretary

Mr. Basanta K Pradhan
Asst. Secretary

Hrudananda Pattanaik
Treasurer

Biranchi Khamari
Asst. Treasurer

Mr. Girish M Patnaik
Executive Member

Mr. Anupa Kumar Patri
Executive Member

Mr. Jitu Kumar Patra
Executive Member

Mr. Chandan Sarangi
Executive Member

Mr. Satyabrata Nayak
Executive Member

Mr. Subhabrata Samantaray
Executive Member

Mr. Jaydev Das
Executive Member

Mr. Umesh Moharana
Executive Member

Mr. Pradeep Kumar Mishra
Adviser

Mr. Sanjay Das
Adviser

Dr. Sukant Jena
Adviser

MESSAGE
FROM EDITORIAL DESK

ଆଜି ଅନୁଭବ ହେଉଛି ଓଡିଶା ଠାରୁ ଅନେକ ଦୂରରେ ରହି ମଧ ଆମ ମନ ପ୍ରାଣ ସ୍ୱର ଓ ଲୟ ରେ ଆମେ ଏକ ହୋଇଛୁ ସୁଦୂର ମାଲେସିଆ ମାଟିରେ। ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରାର ନିଛକ ପ୍ରତିଛବି, ଭାଷା ପ୍ରୀତି ଓ ଗୀତିର ଛନ୍ଦ ତାଳକୁ ପୁନର୍ବାର ମନେ ପକାଇବାର ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରୟାସ "ଅଭୀପ୍ସା" ।

ସମସ୍ତ ଲେଖକ ଲେଖିକା ମାନଙ୍କର ଶୁଭେଚ୍ଛା ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ ହାତ ବଢ଼େଇଥିବା ହେତୁ "ଅଭୀପ୍ସା" ଆଜି ଚତୁର୍ଥ ସଂକଳନରେ ପଦାର୍ପଣ କରିଛି । ଏଥିରେ ଆମେ ଅଂଶୀଦାର ହୋଇ ପାରିଥିବାରୁ ନିଜକୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ମନେ କରୁଛୁ ।

ନିଆରା ଆମ ପ୍ରଥା ପରମ୍ପରା, ମହାନ ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଓ ସଭ୍ୟତା, ସେ ନିଆରା ପଣ ମହାନତା ପବିତ୍ରତା ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରହୁ , ଅତୁଟ ରହୁ । ଆମ ମାଲେସିଆ ଓଡ଼ିଆ ପରିବାରର ପ୍ରତିଟି ପ୍ରାଣରୁ ଏ ପ୍ରୟାସ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ହେଉ ।

ଏ ପ୍ରତ୍ୟାଶା ସହ

ସୀମନ୍ତିନୀ

ମାଲେସିଆ ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆଙ୍କୁ ଅଭୀପ୍ସାର ସଫଳ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଅଭିନନ୍ଦନ, ଏ ବର୍ଷର ଅଭୀପ୍ସାରେ ଚଳ ଚଂଚଳ ଲେଖନୀ ମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ଶୁଭକାମନା, ପାଠକ ପାଠିକା , ସହଯୋଗୀ ମଣ୍ଡଳୀକୁ କୃତଜ୍ଞତା । ଲେଖୁଥିବା ମଣିଷର ଉତ୍ସାହକୁ ଶତଗୁଣିତ କରିବା ପାଇଁ ଅଭୀପ୍ସା ଜୀବନ୍ୟାସ ପାଇଥିଲା ଚାରି ବର୍ଷ ତଳେ, ସମୟ ବୋହିଯାଏ, ଛାଡିଯାଏ ସ୍ମୃତି , ଗତ ଦୁଇବର୍ଷ ଧରି ଆମେ ଯେଉଁ ସମୟ ଦେଇ ଗତି କରି ଆସୁଛେ, ମଣିଷ ଜୀବନ ଯେ ପାଣି ଫଟୋକା, ଏକଥା ଆମେ ବୁଝି ସାରିଛେ । ଏଇ ଜୀବନ ଭେଟି ଦେଉ ଥିବା ସମୟ ସୀମା ଭିତରେ କିଛି ଅନୁଭୂତି, ଆବିଷ୍କାର , ଅବଶୋଷ, ଆକାଂକ୍ଷା, ଅନ୍ତରଙ୍ଗତାକୁ ଆଙ୍କି ପାରିଛି ଅଭିପ୍ସା, ଆମ ମହାନ ଚିତ୍ରକଳାର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ । ପଟଚିତ୍ର କଳାକୁ ଆଧାର କରି ପ୍ରଚ୍ଛଦ କେବଳ ଯେ ଓଡିଶାର କଳା ଭାସ୍କର୍ଯ୍ୟକୁ ଆମ ପରିଚୟର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବୋଲି ସୂଚାଇ ଦେଇନି ବରଂ ଗର୍ବିତ ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ପ୍ରତିଭାର ଜୟଗାନ କରେ । ପଟଚିତ୍ରର ସୁକ୍ଷ୍ମ କଳା , ରଙ୍ଗ ସଜ୍ଜା , ଭାବ ବିନ୍ୟାସକୁ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ରଖି ଅଭୀପ୍ସାର ଏଇ ସଂସ୍କରଣ ନବ ମଣ୍ଡିତ । ଆମ ଆଖି ଝଲସେଇ , ମାଲେସିଆ ମାଟି ମହକେଇ , ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରାଣରେ ଶବ୍ଦ ଉଲୁସେଇ , ଭାବନାକୁ ରଙ୍ଗରେ ସଜେଇ ଅଭୀପ୍ସା ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଛୁଇଁଯାଉଛି ଏଥିରେ ଅବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ନୂଆ ଲେଖା, ନୂଆ ପ୍ରତିଭା , ଅଭୀପ୍ସା ସହ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ଲେଖକ ଲେଖିକାଙ୍କୁ ହୃଦୟରୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି ।

Congratulations to all MOC members, to maintain the continuity in publishing yet another edition of Abhipsa yearly magazine.

'ABHIPSA – Ray of hope' continues to be a rewarding project by "Malaysia Odia Community'. I am truly privileged to be a part of this endeavor and am happy to contribute in whatever manner that I have managed. Congratulations to the writers and artists who have shared their work with us. The verities of subjects, along with the skill in writing make this magazine special and helps in creating the bond among the MOC members. Let's keep in mind that these thoughts, ides and feelings have an influence on everything that we experience.

I repeat that 'Reading brings us unknown friends'. Do enjoy reading the magazine and encourage the writers for their effort and time.

Wishing everyone a Happy Diwali and a good year ahead.

Anitesh Pattanaik

Dear Abhipsa's Fans !

I'm extremely happy to see that another edition of our in-house magazine is ready to see the light of the day. We think that COVID-19 is over. But actually we have travelled from COVID-19 to COVID 20 to COVID 21 to COVID 22 and we're still struggling to see how we can make our life better in the post COVID times. Whether it is life or work play, the nature of life, the nature of work and the nature of play has completely changed in the post COVID era.

I'm sure Abhipsa is a product of so many creative and free minds to express something from the hearts so to keep our tradition, our culture , our Odisha and our all family and friends intact.

I wish Abhipsa all the best not just for this year but for years to come. Let's pray that our friends who are writing for Abhipsa will keep writing as an expression of their body, mind and soul from Orissa and from Odiya hearts from near and far. Your writing may be a small act, but this will have a big impact on all of us who are reading the articles , enjoying the stories and feeling the poems in our literary hearts.

I again thank all our writers and all our readers for keeping Abhipsa lively and lovely !

With all my best wishes.

Pradip Mishra

MESSAGE FROM PRESIDENT

ଶୁଭ ଦୀପାବଳୀ ,

ଆମେ ଶୀଘ୍ର ଅଭୀପ୍ସାର ଚତୁର୍ଥ ସଂସ୍କରଣ ଦେଖିବାକୁ ଯାଉଛୁ । ସମସ୍ତ ପାଠକ, ଲେଖକ, ଲେଖିକା ମାନଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ଓ ଉତ୍ସାହ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦଦାୟକ ଏବଂ ପ୍ରଶଂସନୀୟ ।

ବିଗତ ଦୁଇ ବର୍ଷରେ କରୋନା ମହାମାରୀର କାଳିମା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଛାଇହେଇଥିବା ସତ୍ୱେ ଅଭିପ୍ସା ପ୍ରକାଶିତ ହେଇଥିଲା । ଏହି ସାହିତ୍ୟିକ ପ୍ରୟାସ ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅନେକ ଅନେକ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଉଛି ଏବଂ ଆଶା କରୁଛି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏହି ସାହିତ୍ୟିକ ଯାତ୍ରା ଜାରି ରହିବ ।

ମୁଁ ସେହି ସମସ୍ତ କର୍ମକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ସଫଳତା କାମନା କରୁଛି ଯେଉଁ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ସମ୍ଭବ ହେଇଚି ।

ଦୀପ୍ତି ରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ
ସଭାପତି , ମାଲେସିଆ ଓଡ଼ିଆ କମ୍ୟୁନିଟି

MESSAGE
FROM VICE PRESIDENT & SECRETARY

"ମାଲେସିଆ ଓଡ଼ିଆ କମ୍ୟୁନିଟି ର ବାର୍ଷିକ ସାହିତ୍ୟିକ ସ୍ମାରକୀ ଅଭୀପ୍ସାର ଚତୁର୍ଥ ସଂସ୍କରଣ ଖୁବ ଶୀଘ୍ର ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି | ପୂର୍ବ ବର୍ଷ ପରି ଏଇ ସଂଖ୍ୟା ରେ ଅନେକ ମନଛୁଆଁ ଲେଖା ସ୍ଥାନ ପାଇଛି | ମାଲେସିଆ ରେ ରହୁଥିବା ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ ମାନଙ୍କର ଏହି ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରଶଂସନୀୟ | ଏଇ ଅବସରରେ ମୁ ସମସ୍ତ ଲେଖକ , ସମ୍ପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀ ଏବଂ ଏଥିସହିତ ଜଡିତ ସମସ୍ତ କର୍ମକର୍ତା ଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି |

ଜୟ୍ ଜଗନ୍ନାଥ"

ଏକାମ୍ର ମହାପାତ୍ର, ଉପସଭାପତି ମାଲେସିଆ ଓଡ଼ିଆ କମ୍ୟୁନିଟି

"I am very happy and proud on the release of our annual publication of the Malaysia Odia Community- Abhipsa.

Abhipsa gives us a platform to express our ideas, observations and views on various aspects topics and areas of expertise too. Over the past few years Abhipsa has grown in leaps and bounds presenting various facets of life experienced by the Odias living beyond Odisha.

The diversity of the articles represents the culture of Odisha beyond its geographical boundaries. The experiences and sharing by the little ones allow their free flow expressions to paint this cultural magazine in various shades.

Abhipsa is 4 years old today. Its landscape has also evolved over the past years, bringing on board new writers with new inspirations.

I appreciate the efforts of the editorial team, for their dedication in bringing out the different flavours of expressions from all the writers. This magazine has given a space to many amateurs to express their emotions in various forms. Abhipsa has bonded us together more than ever before to promote the heritage of Odisha.

I wish all success to the editorial team and support them in all their endeavors."

Snigdha Misra, Secretary, Malaysia Odia Community

MESSAGE

भारत के उच्चायुक्त
High Commissioner of India
Kuala Lumpur

Message

The members of the Odia community in Malaysia have expressed great zeal in radiating the fragrance of the rich culture and heritage of Odisha and also the traditions of India. Their activities also bind the glorious traditions and cultures of both India and Malaysia. The Odia Community in Malaysia has significantly contributed to the advancement of India-Malaysia cultural ties.

I am glad to learn that the Malaysia Odia Community (MOC) is publishing the 4th edition of its annual magazine, "*Abhipsa*". It is a matter of satisfaction that the previous editions have been well received by Odia communities in Malaysia and other countries too.

I am happy to inform that Padma Shri Datuk Ramli Ibrahim had launched in September 2022 the paintings of Ms. Helen Brahma, a renowned women artist from Odisha, at the Sutra Academy in Kuala Lumpur, which brought to life the Sambalpuri textiles and the traditional Odiyan ikats. The High Commission of India, had displayed select paintings of Ms. Helen Brahma, at a Special Commemorative event held on the occasion of the celebration of the 65 years of establishment of diplomatic relations between India and Malaysia.

I would like to place on record my sincere appreciation to Mr. Dipti Ranjan Nanda, President, Malaysia Odia Community, (MOC), all the distinguished members of the Odia Community and the editorial team of *Abhipsa* 2022. My greetings to all the writers from MOC in Malaysia and the experts in Odisha, who have contributed their articles to the Magazine. Your write ups will play an important role in inspiring the younger generations of the Odia community to promote Odiyan culture and traditions, and also help remain connected with their roots. I am confident that the Magazine will render the history and the culture of the Odia Community in an interesting and enriching manner.

Wishing a great success to the launch of *Abhipsa* 2022!

B.N. Reddy
High Commissioner of India

MESSAGE

प्रधान कोंसल
Consul General

भारत का प्रधान कोंसलावास
ओसाका - कोबे
CONSULATE GENERAL OF INDIA
OSAKA - KOBE (JAPAN)

सत्यमेव जयते

ଶୁଭେଚ୍ଛା ବାର୍ତ୍ତା

ମାଲେସିୟାରେ ସ୍ଥାପିତ ଓଡ଼ିଆ ଭାଇ ଭଉଣୀମାନେ ଗତ ତିନିବର୍ଷ ଧରି ଏକ ସୁନ୍ଦର, ସୃଜନାତ୍ମକ ପ୍ରକଳ୍ପ ହାତକୁ ନେଇଛନ୍ତି, ଯାହାର ନାଁ ହେଉଛି 'ଅଭିପ୍ସା'। ଏହି ବାର୍ଷିକ ପତ୍ରିକାଟିର ପ୍ରତିଟି ସଂସ୍କରଣ ଉଭୟ ପ୍ରସ୍ତାବନା ଏବଂ ସାହିତ୍ୟିକ ସାମଗ୍ରୀ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଖୁବ ପ୍ରଶଂସାଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଛି। ତେଣୁ ଅଭିପ୍ସାର ଚତୁର୍ଥ ସଂସ୍କରଣ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ଶୁଣି ମୁଁ ଖୁବ ଆନନ୍ଦିତ।

ଗତ ଦୁଇ ବର୍ଷଧରି କୋଭିଡ ମହାମାରୀର ତାଣ୍ଡବ ଆମ ଭିତରୁ ଅଧିକାଂଶଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପୀଡାଦାୟକ ହୋଇଛି। ପ୍ରାୟତଃ ଆମେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ପରିବାର ସ୍ୱଜନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିମ୍ବା ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବଙ୍କ ପରିବାରରେ କାହାକୁ ନା କାହାକୁ ଏ ମହାମାରୀ ଯୋଗୁଁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ଦେଖିଛୁ। ଜୀବନର କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁରତା ଏବଂ ଅନିଶ୍ଚିତତାକୁ ଏତେ ନିକଟରୁ ଦେଖିବା ପରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ନିଜର ତଥା ଆତ୍ମୀୟ ପରିଜନଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତି ନିରନ୍ତର ସଜାଗ ରହିବା ଉଚିତ। ଖୁସିରେ ନିଜେ ବଂଚିବା ସହିତ ମନରୁ ଅନ୍ୟପ୍ରତି ଈର୍ଷ୍ୟା, ଦ୍ୱେଷ ନ ରଖି ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଏବଂ ପ୍ରକୃତି ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ସପ୍ରେମ ଯତ୍ନଶୀଳ ହେବା ପାଇଁ ଆମେ ସଭିଏଁ ପ୍ରତିବଦ୍ଧ ହେବା, ଏହା ମୁଁ କାମନା କରୁଛି।

ପତ୍ରିକାଟିକୁ ମନଲୋଭା କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଯତ୍ନଶୀଳ ସମସ୍ତ ଲେଖକ ଲେଖିକା ବନ୍ଧୁ ତଥା ସମ୍ପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କ ମୋର ହୃଦୟରୁ ଶୁଭେଚ୍ଛା।

Nikhilesh

(ନିଖିଳେଶ ଗିରି)

ଓଷାକା, ଜାପାନ
୦୩। ୧୧। ୨୦୨୨

Semba I.S. Building, 9-26 Kyutaromachi, 1-Chome, Chuo-Ku, Osaka 541-0056, Japan Tel: 06-6261-7299/9299, Fax: 06-6261-7799

HINGULA...
HUES OF EMOTIONS

ENGLISH & हिंदी

Finding Dinanath Pathy's 'Geeta' in Osaka	Nikhilesh Giri	1-3
Thank you Failure	Sanjay Das	4-5
The Tomb	Amrita	6
For days and nights	Anitesh Pattanaik	7
Over Parenting - The Epidemic	Madhumita Mohapatra	8-10
East is East, West is west	Sambeet Dash	11-13
The great renaissance	Anitesh Pattanaik	14-15
My favorite picks from the Jewels chest Saint Kabir Das's Dohe	Subrata Dhal	16-18
Change is only Constant	Amita Panda	19-20
Revival of Sanskrit in India	Ansuman Panda	21-24
Three Key Solution for NextGen Workforce Transformation to New era	Anupa Patri	25-28
Untouched Memories	Satyabrata Panda	29-31
MINECRAFT in 21st century Skills development	Akshit Patri	32-33
Divine art 'Pattachitra' and artist Bijay Mohapatra	Dr. Mousumi Parida	34-37
मैं जवान पर वृद्ध मेरी पहचान	Shreyashi	38

MY MOTHER MY HEAVEN

DIVYA PRADHAN

From heaven's stairs you came to be
To me, you are the only heaven I seek.
How sweet, how caring, how lovely
Mother, you were there during all of my misery.
Months fly, seasons pass by
But you are always there by my side.

At the tender of your soothing embrace
Everything else fades away.
No matter the day, no matter the week
Your warmth has always provided peace to me.
I love you mother
For you were the best thing that ever happened to me.

Divya Pradhan,
Standard VIII, DAV-Unit 8.

Dinanath Pathy preparing for exhibition at Kamaria Gallery in Sutra House, I'm from Ganjam, so are the Images (2015); Painting inspired by his village temple murals.

Photo: A. Prathap

FINDING DINANATH PATHY'S 'GEETA' IN OSAKA

NIKHILISH GIRI

Dinanath Pathy was a giant in the firmament of Indian literary, visual and performing arts. His unassuming demeanour, sartorial asceticism and earthy gait, however, didn't give away the immensity of his persona. Only those who had followed his extraordinary body of work or were fortunate to have had a personal acquaintance with him would realize how big a void his passing away created in the art-scape of India.

I had the privilege of knowing him briefly while living in Kuala Lumpur, where he was

PHOTOa frequent visitor to the Sutra House. Over the course of two decades, the latter's founder Padma Shri Datuk Ramli Ibrahim - an eminent Odissi dancer and artistic director - and Dr. Pathy had collaborated prolifically on a rich and varied array of cultural projects. Datuk Ramli has recounted these projects and his fond kinship with Dr. Pathy in a moving piece titled 'A Sutra Tribute to a Beacon of Art' that is widely available on the web.

Dr. Pathy was deeply hurt to see the general apathy of Indian society towards art and artists. He complained that emphasis, if any, on incorporating art or art appreciation in our school curricula was given a mere lip service. It is difficult to disagree with him. There is so much pressure from parents and teachers alike on the children to be singularly focused on text books that they grow up believing art and similar subjects are avoidable distractions.

My own interest in art and culture remained perfunctory for a substantial period. A fortuitous encounter with Datuk Ramli and Dr. Pathy however changed that. Between September 2015 and July 2016, Dr. Pathy visited Kuala Lumpur a few times in connection with the premiere of Sutra's two beautiful Odissi co-productions - 'Ganjam' with Guru Gajendra Panda and 'Amorous Delight' with Guru Meera Das.

He had a major part in conception of the two projects. Every time he visited Malaysia, he would bring with him several artists and writers from India, whom he had taken under his tutelage. Among them were dance critic Leela Venkataraman, painter Ramahari Jena, author and historian Prof. Jatindra Kumar Nayak, and visual artist and graphic designer Jyotiranjan Swain. Dr. Pathy had come to our house for dinner once, and he had brought as present a set of his literary works, including a book he had co-authored with renowned German art historian, ethnologist and author Padma Shri Dr. Eberhard Fischer.

A few months after Dr. Pathy's demise, I met his son Soubhagya Pathy, himself a gifted scholar and writer, in Bhubaneswar. Like his father, Soubhagya Pathy was also very generous with his affection. Knowing my interest in Dr. Pathy's writings, he gave me a set of his father's fictional and non-fictional works in Odia from their private library. The books had already gone out of print and were thus very precious.

Two of them - one a biographical anthology on pioneering Odia painters and the other a chronicle of Odisha's theatre tradition - left a deep impression on me. Both the books narrate the superiority of the craftsmanship of these artist(e)s as also the enormity of hurdles they faced in their lives. Several of them lived in penury and died in anonymity due to lack of adequate patronage and support from the government and the society.

Dr. Pathy himself did not get the recognition that was due to him in his lifetime. He had devoted his life to a relentless mission to globalize Odisha's art. Yet, he remains unknown to a large majority of people in Odisha. He was instrumental in building many pioneering institutions for promotion of art and culture. It would be gratifying if these institutions could help in the preservation and popularization of his literary and artistic creations in India and abroad.

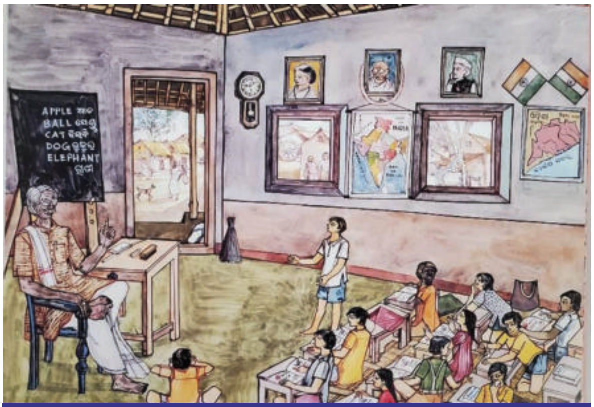

An illustration by Dinanth Pathy from the Japanese children's picture book 'Geeta: The Indian Girl'

Photo taken with permission from Asian Library, Osaka

I have seen a minuscule portion of Dr. Pathy's original drawings and paintings. So I was delighted to see a children's book in Japanese full of Dr. Pathy's sketches and illustrations at the Asian Library in Osaka. The book, meant to introduce Japanese kindergarten students to Indian rural life, is in fact a translation from the original German edition by Dr. Pathy, Dr. Eberhard Fischer and Barbara Fischer. The text and pictures in the 32-page book pivot around a child protagonist 'Geeta'.

The Asian Library has an interesting story of its own. A few paces from the Awaji station, on a small by-lane in Awaji ward of Osaka stands a diminutive, two-floor house with an unimposing and jaded facade. A row of Ceylon creepers hides the wall.

The rusting edges and faded paint of the large metallic billboard gives away its age. The text on it reads Book Land, a jungle of books. Behind this modest exterior lies a giant institution. Set up in 1981, the library was the brainchild of late Prof.

Sandip Tagore, a scholar, painter and musician, who lived in Japan for more than 60 years. The Government of India gave him the Pravasi Bharatiya Samman award in 2017 in recognition of his contribution to the furtherance of cultural relations between India and Japan.

Ably led by Sakaguchi Katsuharu, the Asian Library has not only survived for the past 41 years, but it has also grown in size, scale and ambition. Today, it houses over 500,000 books in more than 30 Asian languages and conducts classes in 33 languages, among them Bengali, Hindi, Tamil and Urdu from India. Its other activities include promotion of cultural exchanges between Japan and various other Asian countries.

It is remarkable that at a time when public libraries in different countries are vanishing because of diminishing patronage, the Asian Library is able to sustain its activities with members' subscriptions and voluntary donations. When Prof. Tagore was alive, he used to organize many cultural events with the support of local as well as foreign artists to raise funds for the library. Unfortunately, this has stopped now.

The picture book 'Geeta' was published in 1983 by yet another remarkable institution called the Japan Asian Association & Asian Friendship Society (JAFS), set up 4 years earlier. Headquartered in Osaka, JAFS continues to do notable work in the fields of education and environment in developing countries from Asia and Africa. Several Indian villages have benefited from their philanthropic work.

Dr. Pathy had visited Japan a few times. He had even been a recipient of a Japan Foundation fellowship. I have seen his photographs in private albums of some Japanese Odissi exponents living in the Kansai region, many among whom are members of the JAFS. But it is not certain if he ever visited the Asian Library. Mr. Katsuaru, its lone keeper in all these years, does not recall having met him.

During our conversation about Dr. Pathy's work in the fields of art and literature, Mr. Katsuharu enquired if the book 'Geeta' was available in Odia. He even offered to support its publication or reproduction, as necessary. I promised to check and revert to him on this. It occurred to me as an afterthought that perhaps a more fitting tribute to Dr. Pathy would be to introduce his works to the Japanese people in a more appropriate manner. It will be my personal mission to work with Dr. Pathy's family and friends to bring an exhibition of his paintings to Osaka, and to get at least one of his books translated into Japanese in the near future.

Sakaguchi Katsuharu (middle) at the Asian Library, Osaka (February 2022).

Nikhilesh Giri, an Indian diplomat, is from Rairangpur in Mayurbhanj District of Odisha. He is currently posted as the Consul General of India in Osaka, Japan. This story was published in indiablooms in march 2022

THANK YOU FAILURE

SANJAY DAS

The year was 1992.

I had just given my medical entrance exam after class 12th. and I was confident that I would qualify. On the day of the result, I went to the result center with my dad, on our hero Honda CD100. We walked to the notice board where the roll numbers were
displayed and started moving my fingers from top to bottom. My roll number was not there. I rubbed my eyes, shook my head, and started from the top again. My roll number was not there.

At that moment, I felt like life is over! It broke my self-esteem, self-confidence and everything. I went through a nervous breakdown.

Hundreds of thousands of students in India go through this every year. Not clearing CAT/NEET/UPSC/IIT/CA and what not. Not making that dream college. That dream company!

I know exactly how it feels to let your parents down.

To let yourself down.
To be clueless as to what to do next.
To think that life is over!

And if there is only one thing that I can tell you at this moment, it is that life IS NOT over.

Just that it isn't true!

The truth is - that exam, that job, that salary, that relationship, that house, that car, that bank balance - is not the destination. These are all means to get to a point in life where we wish to go. There are a million ways to get to that point. So many of you know what I am talking about. You have already 'failed' these tests and yet, you are still here!

In many ways you are perhaps grateful that you did not clear that exam, that college, that interview. Because it opened up new paths for you to venture on. That exam, that interview, that relationship, that money does not define you. Your feelings today do not define you.

I Believe that beyond success, failure is a necessity. And one should at least once in life fail so bad that they feel the weight of the whole world on his back, crashing his knees deep into the ground. Because those who don't give up in such situations and keep going, become something great in life. Failure comes before success because success isn't about rolling a dice and hoping you land on the right number. Success is like learning to ride a bicycle or tie your shoelaces. Before you get it right, you're going to get it wrong simply because you don't know what you are doing.

As such, there really is no such thing as failure. There's only learning. When you've learned enough, you will know how to do what you aim to do.

Life is life. Success and failure are just two different perspectives. Life is a continuous process.

When you don't know something, you take time to get the things right, but when you learn the ways of doing things, you begin to do things more efficiently to which people name it as success.

“I don't know much about stepping stones or pillars, but I know one thing that every successful man in this world cherishes through their lives, and that is the feeling of starting afresh after failing. The feeling to work longer and harder and having a never giving up attitude. Failure transforms you and your mindset, & there's nothing higher in this world than a transformed mind, it can create wonders that the least of mankind can ever imagine.

Thank you Failure… for helping me discover the unending potentials inside me. You made me value success like never before. Thank you so much…!!!”

Sanjay Das, Founder & Managing Director at SD Global Technologies Sdn Bhd, A successful entrepreneur originally from Rourkela Odisha is now based in Kuala Lumpur. He started his entrepreneurial venture, SD Global Technologies, in 2014. Today, SD Global is one of the wellknown healthcare technology companies in Malaysia and is leading Malaysia's Smart Hospital movement. A visionary with innovative ideas, he likes to pen down his inspiring thoughts and experiences on various social platforms during leisure time.

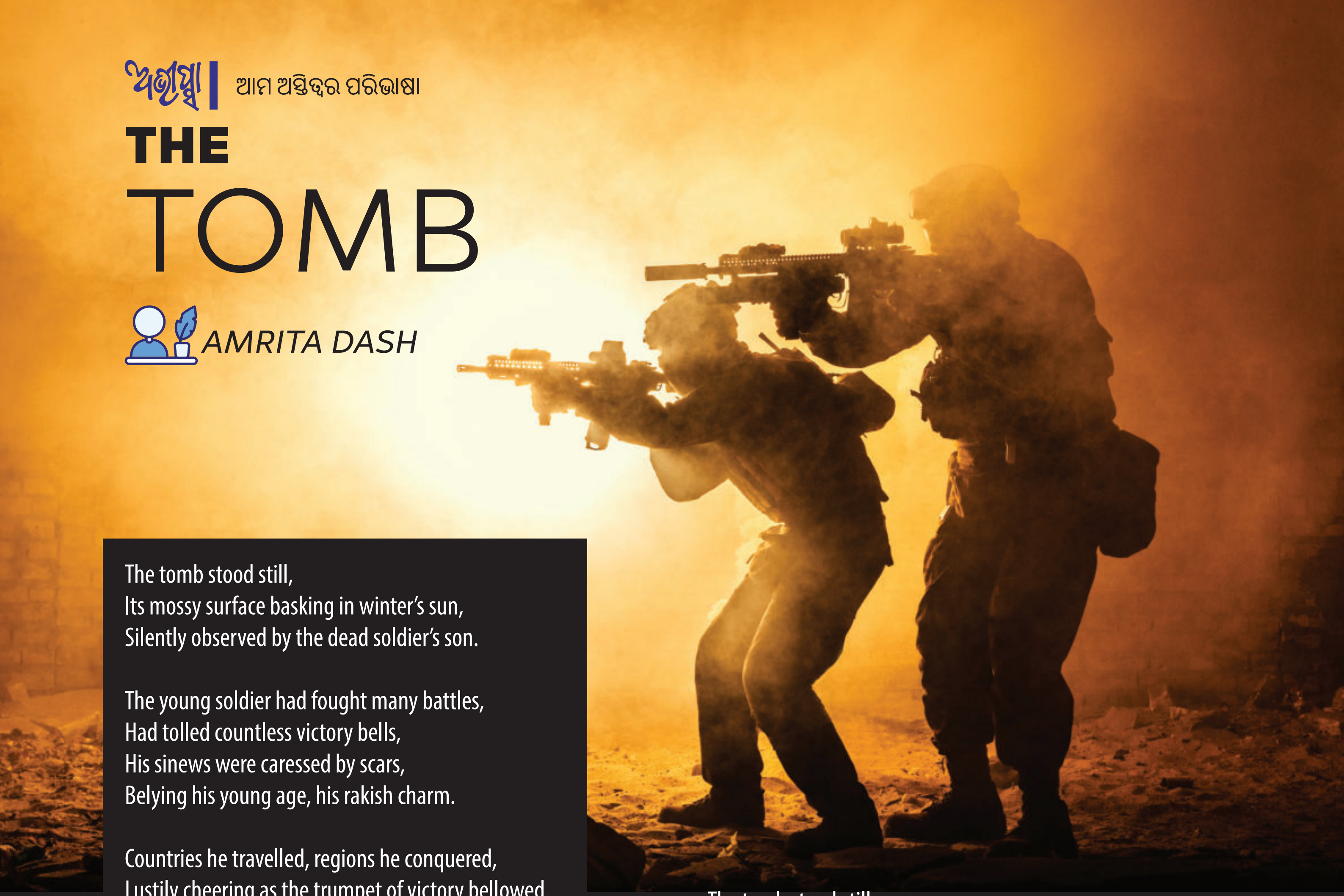

THE TOMB

AMRITA DASH

The tomb stood still,
Its mossy surface basking in winter's sun,
Silently observed by the dead soldier's son.

The young soldier had fought many battles,
Had tolled countless victory bells,
His sinews were caressed by scars,
Belying his young age, his rakish charm.

Countries he travelled, regions he conquered,
Lustily cheering as the trumpet of victory bellowed.
The days were tiring, the nights sublime,
Sweet blossoms of this cooler clime,
Memories of his young wife and the unborn child
Gripped him strong, made him restless.

That day was cold, the battle was grim
Bayonets clashed, fire met fire, twas like a terrible dream.
The soldier was beleaguered, weary to the bone,
But duty beckoned; the warrior had an allegiance to the throne.
Musket in hand, he rushed forward,
Death smelled him and dealt a blow hard,
The soldier succumbed.
Glory was his and so was the pain,
He humbly closed his eyes to the winter's sun,
Eyes that would never see his newborn son.

The tomb stood still,
Its mossy surface basking in winter's sun,
Silently observed by the dead soldier's son.
The son thought of his valiant father, a warrior second to none.
Resting in his tomb today, but his spirit lives on.
For the son has donned the soldier's mantle.
Wars he shall win, sabres he shall rattle,
Bring laurels for his heroic father
Whose tomb stands still basking in the winter's sun.

Ms. Amrita Dash is an Indian bureaucrat currently working as Counsellor (Community Affairs & Labour) at High Commission of India , Kuala Lumpur, Malaysia .

FOR DAYS & NIGHTS

ANITESH PATTANAYAK

How easily you escaped
from the entanglement of our past,
And the boundary of complexities,
the ocean of pain and the mirage of pleasure;
Leaving me in a cloud of reality,
in a state of vacuum
and occasionally,
under the influence of mesmerizing memories
Eternally, for days and nights

You may have found your Panacea
and may have received the highest accolade;
Perhaps forgotten our nascent association,
and about my investment in YOU;
Leaving me under this color-less sky,
mostly soaked in the radiant sunlight,
and occasionally
swaying in winds of heavens,
Permanently, for day and nights...

I try and reconcile,
you may not reappear even once,
not even as a stroke of serendipity,
the eventful nights and the missed opportunities;
Leaving me in the darkened castle,
mostly in silence,
and occasionally with hope,
Perpetually, for day and nights...

Every day is another test,
a scrutiny of my belief and faithfulness,
evidence of commitment and hope;
Accumulation of prayers,
and anticipation of a reward;
Leaving me in an Island of volcanos,
mostly in a state of extinct,
and occasionally,
a feeling of relevance,
Ceaselessly, for day and nights...

Anitesh Pattanayak is a Mechanical Engineer, with over 30 years of professional experience in the Oil & Gas Industry in India, the Middle East and in the Asia Pacific . Apart from keen interest in sports, he has authored two books titled 'Shades of Camaraderie' and Incipient Poetic Thoughts

OVER PARENTING - THE EPIDEMIC

MADHUMITA MOHAPATRA

In recent times the one word which has got a lot of attention and is on every parent's mind is " Over Parenting". The question here is how much is too much! So to answer this first let's understand the dictionary meaning of "Over parenting". According to the Oxford dictionary it is "the excessive involvement in the day-to-day life of (one's child or children), typically in the desire to shield them from difficult situations or help them to succeed."

As parents, we want to give our children the best possible things that are available and within the capacity. Few years ago when our parents were children the world was completely different. Their life was simple and full of experiences with little intervention from their parents. In Those times when both the parents were busy with their daily chores and hardly had any time to go through the daily routine of their child's life, their major role was of a care giver and provider.

In the next generation parenting styles evolved. When our parents took on that role they had some degree of intervention in our life mainly in terms of our career path, life partners etc. They wanted to give their children the best possible education to have a better future and besides that they really did not interfere in other areas . Our generation had a playful childhood and lot of other activities which were thoroughly enjoyable and taught us a lot.

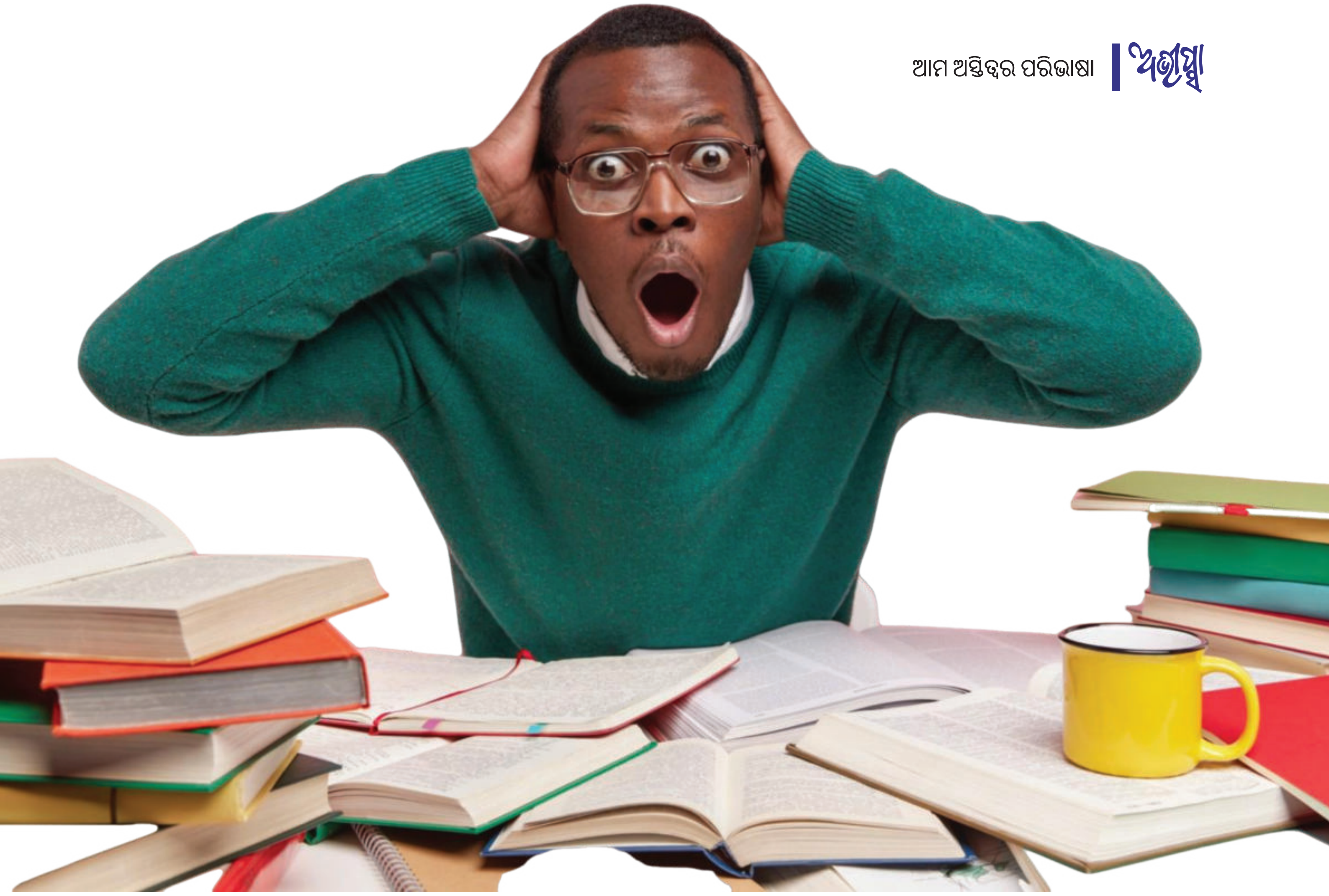

Since then, we as parents have access to all the information on good parenting. We wanted to give our children the best of everything so that in return we can get the best version of our kids. From here the high expectations from our own kids picked up so did the need for over parenting.

In recent times, child psychologists have specifically warned of the phenomenon of over parenting. They hold the view that we must allow our children to fail sometimes, to get bored sometimes and to face problems sometimes. The urge of taking charge of them all the time is having a detrimental effect on the mental health of children.

Child Psychologist Locke who is the author of "The Bonsai Child," uses the analogy of bonsai tree to describe how raising a child in an overly protected environment results in them being unable to cope as well in the real world. Over parenting looks like the most loving, caring parenting ever," Locke said, arguing that in reality it's actually quite "performative."

In a nuclear family system where every family has got either one child or may be two, the entire focus remains on their life. Moreover, our belief system and values do not allow our children to be left behind in any manner. This mentality has manifested into over parenting.

So over parenting can be defined in two ways. There is one set of parents who with good intentions, end up over-assisting their child with tasks, such as homework. However, this can result in the child struggling to develop essential skills.

The other set of parents are "extremely responsive" which refers to the level of love, care, affection and praise that a parent gives to a child. They not only have an excellent relationship with their child, they also praise them so much for everything that these kids face difficulty in real life and face problems accepting constructive criticism .

Parents are trying to make their children happy and busy all the time .They are trying to fill up their free time with all sorts of activities so that children do not feel bored at all.

Now according to child psychologists it is very necessary for children to feel bored sometimes. How many of us remember our childhood when there used to be power cut during the evening and with no mobile or TV we still had invented some creative games to keep us occupied. We used to have long conversations with family members during that time.

Whenever any child gets bored due to any reason he /she tries to think the ways which can make him/her feel better. The ways they find are most of the time creative and out of the box. Unstructured leisure time is very important but due to the fear of being left out parents are keeping their kids over engaged.

It is suggested that too much emphasis on ensuring a child develops a high level of self-esteem is also an aspect of over parenting. This could be seen in the expectations for children to be popular. Every parent wants their child to be confident and they are taking that entire responsibility on themselves.

Building confidence is a gradual process which can be done only with real life challenges faced by kids as they grow up. There are five essential skills that children should be developing: resilience, self-regulation, resourcefulness, respect and responsibility.

But a lack of resilience, sense of entitlement, inadequate development of life skills and transference of high parental anxiety, were among the effects of over parenting.

The way a tree grows well when it is exposed to different elements of nature, similarly, kids exposed to age appropriate challenges develop life skills. The over interference or indulgence of parents can actually hamper this development.

It is true that parents want what's best for their children and want to keep them safe. It is a parent's natural instinct to protect his or her child from harm. It's necessary to prevent a child from putting his hand on a hot stove or chase a ball into a busy street. But amid concerns for keeping children safe and focusing on raising successful children, sometimes it's easy to overlook the benefits that mistakes and disappointment can have for children.

So the best possible way to avoid this is to not put our own anxieties, hopes and ambitions on our children. We must accept that our own children are not project of any kind which reflects our competency as parents. Rather parents should take the role of a guide to show the child the various paths but it should be the child's own experiences good and bad both to walk on this path and grow into a responsible adult.

Madhumita Mohapatra is a teacher and a career counsellor with 16 years of teaching experiences in various schools across India and Middle East. Her hobbies include painting and singing. She is an avid animal lover and is associated with animal shelters in Odisha. She is in Kulala lumpur with her husband who works for Schlumberger. Currently she is studying Psychology and is an aspiring Psychologist.

EAST IS EAST WEST IS WEST

SAMBEET DASH

For the sake of the privacy of Mr.X, I will refer to him as just "he". Thanks for your patience in going through this blog till the end. The narration is a bit long, but you will find it amusing.

I knew him from my childhood days until he suddenly vanished from my radar. During one of my trips to India one fine afternoon in my hometown Bhubaneswar I was visiting a local temple barely a mile from our home. After my visit no sooner I started my Scooty to return back home that I felt a hand on my back, "KIRE BABLOO, MOTE CHINHHI PARUNU – Hey Babloo (my nickname), can't you recognize me"?

I frowned at him for a moment. Same tall guy with bright, sparking eyes, now with a receding hairline. I remembered him having a good figure, and doing regular workouts but over the years he has developed a slight paunch. "Are you, So and So" – I blurted out. "See, you were amongst the toppers in our class with a sharp memory. You haven't lost a bit of it", he replied. I got flattered by the compliments and equally glad on bumping into an old friend after a long hiatus.

"You know, I was a poor student" – he continued. But unlike most of the toppers in our school, you were not haughty and snobbish. I remember you allowing me to copy your Science paper during an exam. You got the highest mark and I got a decent score for someone who could barely pass. It made our Science teacher suspicious. After comparing he discovered the similarities in the answer papers and beat both of us – me the culprit and you the willing partner in crime. Do you remember that incident?

"Yes, I do remember it. What are you doing these days?" I asked him. Come with me, let's walk to the school next door where I teach Yoga, Asana, and Pranayam. I accompanied him to a mid-sized hall where a dozen students were practicing Yoga. He took me to the adjacent room and ordered tea. His next question – "Where are you now? It feels so refreshing to see you after so long". "I live in America", was my reply. "Oh America, MU BI AMERICA RE THILI (I was also in America)", he said nonchalantly.

I thought he was bluffing and looked at him in disbelief. He could read the skepticism in my

eyes – "You might be wondering how this GADHA (Ass) and GANDA MUKHA (Deep rooted moron) made it to America. It's rather a long story. He took out a photo album from his drawer and showed me the pictures. I could clearly see a starkly visible American landscape, nicely mowed green grass, moss-filled tree trunks, roads, and houses typically American. In one picture I saw a short hair brunette in the background standing next to my friend confirming he was in America and telling me the truth.

He went on. Years ago one day after he had a tiff with his parents he went out, drank himself silly, and returned back home staggering. The smell of cheap liquor was conspicuous in the small flat (apartment) which housed multiple family members. He went straight to the kitchen and puked. His parents were furious and threw him out of their house.

The next day he boarded a train to nowhere and landed up in a well-known temple town in North India located on the bank of the river Ganga. He found an Ashram (abode) where a Baba (mendicant) took him under his tutelage. He found the job of a Yoga instructor, for he was strapping six feet with a flexible, muscular body with a flat stomach. There were many female students and one of them was an American girl from Oregon who came from a broken family all the way to this temple city from America to escape her stepmom and a drunken, abusive father.

Their eyes met, and sparks flew. She had more of a crush-filled infatuation with his yogic body than any bond of love and attraction, for they hardly shared any trait with zero commonality in between them. They didn't come in search of spiritualism. Both came to escape from turbulent family lives back home. She was looking for some attention and solace for her soul and fell for someone who instantly filled that void. As told by my friend, his muscular yogic figure with a flat stomach probably clinched the deal.

He introduced her to BHANG (cannabis paste), a sine qua non of most temple townships. Under intoxication, they went to the next level and started living together. Soon they got married at a local temple exchanging garlands (he skipped a few pages on the album to show me that picture). In my friend's own words to the envy of many Ashram dwellers he managed to get something they coveted and secretly wished for – A US Visa and a flight ticket to America. He got both and landed up on the west coast of the United States.

I was glued to his narration, sipping my cuppa tea and listening to his spicy, titillating story with rapt attention. In the excitement, I burnt my tongue as I took a bite of the freshly fried Bengali SINGADA (Samosa) fetched from a local kiosk.

Their initial days in America went well. Time flew. The structured, regulated life in America was anathema to my friend, a lifelong vagabond. The cold Oregon weather didn't suit him as he always had perpetual issues with his sinus and stuffy nose. Soon differences cropped up between them, as different as the words orient vs occident. She was as American as Apple Pie, while he was as Puriya (the guy from Puri) as Chuda Ghasa Dalma (typical Puri diet).

A typical coastal Odisha guy, he was brought up with his staple diet of rice and fish curry which was his bread and butter for him. But his American wife hated the smell of curry when he ate gulps of rice after liberally blending it into DALMA, an Odia dish of boiled vegetables and lentils. My friend never liked the Western toilets and almost broke the commode when he squatted on it. He expected her to shower after using toilet paper and detested her when she touched the cupboard immediately after using the loo where he kept his deities for worship. When he protested she would give him a damn, retorting back – "It's non of your effing business".

She didn't tolerate him using his big LOTA (water container) and spilling water on the bathroom floor. Once he got mad when he saw her hugging and kissing the cheeks of her male

friend. When he complained she reciprocated by showing him her middle finger. He couldn't instantly understand her gesture but later on, got the message.

For days he led a laid-back lifestyle, doing nothing and looking at the cold, gray Oregon sky which made him more depressed. He started to put on weight. One day my friend's male ego got hurt when his wife was curt at him – "I am the one who brings bacon home". He tried to find a job. But his skill as a yoga instructor didn't come in handy in small-town Oregon.
He eventually got bored with his life in America and his wife also started to get bored with him. Putting on pounds he lost that edge of physical attraction he once had which had already fizzled out. Moreover, familiarity breeds contempt and with time their intimacy tapered off. The American girl didn't know how to cook and occasionally made some bland pasta sprinkled with black pepper. It barely suited the taste bud Puri origin boy who kept dreaming of a good Odia meal of Rice, Dalma, fish curry, etc.

However, their main bone of contention was beef. A devote Hindu he stayed miles away from beef. His American wife clearly told him that she can't imagine a life without beef and won't eat "that shit" cooked by him. She brought home Hamburgers and french fries for dinner. Though her act was inadvertent, his cup of patience was full when she touched the cupboard where he kept his deities without washing her hands after eating beef. He got tired of his wife and his wife got tired of him. The relationship was as good as dead, soon to be doomed.

The American girl now called it quits. As a token of gratification for the companionship he provided she offered her to stay in America and pursue his citizenship. He refused to take the offer and returned back home.

It was a good, enchanting story that kept me engrossed until I realized that it was getting dark and late. "Your story made my head heavy, even after a cuppa of black pepper and ginger-soaked tea" – I told my friend. Don't worry, I will teach you this 2-minute Asana which can make your head relax and shrug off your jaded nerves. The Asana he taught me that day still works.

In the meantime, one of his students barged into the room. Sliding the curtain she bowed with a gesture of "Namaskar" and without waiting for my response reminded my friend – "Sir, class". Our Sir replied – ARRE JA JA, MO SANGA ASICHI ETE DINA PARE (Go back inside. My friend has come after so many days). I told him, "You shouldn't keep your students waiting. I need to run some errands too". I bid adieu to him.

While pressing the ignition key of the Scooty and wiping off the dust and sweat from my forehead I was wondering – "Google may have shrunk the world to a global village. Yet, East is East, West is West, and never the twain shall meet".

Author is an Odia technocrat living in the USA. Views are personal.

THE GREAT RENAISSANCE

ANITESH PATTANAIK

Dear Federer,

It is my turn today among the millions of your fans who are pouring messages, videos, articles, and interviews after your ceremonious exit from professional Tennis.

The flow of tears and support expressed by your fiercest rival and King of Clay Nadal during your final ATP match in London is a testimony of camaraderie and sportsmanship that is rare in today's otherwise aggressive approach to prosper. The moment has touched the hearts across the world.

I became a fan not only because of your graceful tennis skill, the impermeable forehand, and the majestic one-handed backhand, but also your perseverance to adapt, your conduct on and off the court, and your influence on multiple generations of sports enthusiasts across the globe, irrespective of gender, religion, and ethnicity.

Your entry as a 19 years old young boy in Wimbledon 2001 and your incredible transformation during the next twenty years has been the basis of my tennis entertainment. From being a volatile youngster, acquiring and managing to weather the storm inside helped you to become a consistent champion.

I have watched several tennis dual-rivalries during my 38 years of following Tennis. Becker vs. Edberg and Sampras vs. Agassi were prominent during these times. However, the competition between three players and, for over 12 years, sharing almost all the grand slams has undoubtedly been a different and memorable experience for the fans.

Your Tennis was a modern version of the past. Instead of playing one-dimensional Tennis, you presented a sense of variety. The grace and elegance on the court were like watching a ballet dancer. We didn't realize a move when you moved. We didn't feel the speed when you

delivered the swinging aces, and we didn't anticipate when you returned against deadly fast serves.

Apart from the statistics of wins, your unique distinction of never retiring mid-match in over 1500 ATP matches over your entire 24 years' career defines you and your commitment to Tennis world. Simply second to none.

Your presence on the Centre Court at Wimbledon sums up everything – The breakthroughs - the junior title and beating Sampras in 2001, the record eight titles, the monumental final loss against Nadal in 2008, the loss from having a championship point against Djokovic in 2019 and the final Grand Slam appearance against a newcomer Hurkacz with a treacherous knee and finally, your falling short of one last Wimbledon appearance in 2023.

While most people would surmise that holding down No.1 for such a long period of time and winning a record 17 grand slams would soften the sting of fading from such heights, champions' brains such as yours do not work that way. Even if the challenges were immense and the obstacles were many, your capacity to turn around in 2017 and again in 2018 against all odds to win your 5th and 6th Australian Open titles and at Wimbledon in 2017 without losing a set in the entire tournament and regaining world number one rank at the age of 36 shows your strong belief in your ability.

From a personal perspective, you and your tennis skill is a common bond between three generations in my family – my father, me, and my children. We have spent hours together, waking up at odd hours to see you play. My son picked up a tennis racquet as an eight years old boy by seeing you play. All three of us watched you live in the Abu Dhabi finals, apart from watching you in Dubai Masters. Despite many differences in approaches and perspectives, you were one of our shared and undisputed subjects. Whenever we feel low, one of the remedies is to discuss about you or watch a recording of a match together. That platform is now at risk of falling apart.

I read in a post by my son recently, and I quote – "A paradigm shift is defined as an important change that happens when the usual way of thinking about or doing something is replaced by a new and different way. You were the ultimate paradigm shift for Tennis."

It is difficult to shift focus from you and yet enjoy Tennis, even if the rise of a new generation of tennis players will now see the light of the day as they have to overcome one less. All up-and-coming professionals can learn from the way you and the others of your time have gone about accomplishing, from the self-belief and attitudes, about setting goals, training and fitness, and methods of sustainability.

Roger Federer! You are retiring from Tennis - but your remarkable renaissance and mark on the sport are ineffaceable.

Anitesh Pattanayak is a Mechanical Engineer, with over 30 years of professional experience in the Oil & Gas Industry in India, the Middle East and in the Asia Pacific . Apart from keen interest in sports, he has authored two books titled 'Shades of Camaraderie' and Incipient Poetic Thoughts

MY FAVORITE PICKS FROM THE JEWELS CHEST

SAINT KABIR DAS'S DOHEE

SUBRATA DHAL

Teachings of our Saints and Scripture are priceless gemstones. These nuggets of wisdom flow like pure water of Ganges to benefit the entire humanity. These noble mind(s) deep dive into topics from the higher realm of life and tirelessly enlighten the humanity to discriminate the right from the wrong . Saint Kabir Das was born in Varanasi. His poems are in vernacular Hindi, borrowing from various dialects including Braj, Bhojpuri and Awadhi. His writings influenced the Bhakti movement and narrated various aspects of life and call for a loving devotion for God. I share few of those gemstones from his Dohe which are very close to my heart*.

kaal kare so aaj kar,
aaj kare so ub
pal mein pralaya hoyegi,
bahuri karoge kub

Time is priceless and ticking away. A moment lost is lost forever. Here the emphasis is on present moment. As future is uncertain, it is wise to focus on the action and use the present moment to utilize it purposefully.

dheere re mana,
dheere sub kutch hoye
mali seenche so ghara,
ritu aaye phal hoye

The purpose of life is to perform Duty. One must do his/her duty to best of his/her potential but should have the ***patience*** for the results to manifest as everything is governed by the law of the nature. Even if the garden waters a plant profusely but the flower will bloom only in the due season.

aisee vani boliye,
mun ka aapa khoye
apna tan sheetal kare,
auran ko sukh hoye

Vedic scripture declares that one's - intention, action and speech can inflict pain to other living beings. ***Speech*** is powerful, but the words should be free from ego and self-centeredness only then spoken words will bring joy and bring composure to self and the listener

jahan daya wahan dharma hei
jahan lobha wahan paap
jahan krodh wahan kaal hei
jahan kshyama wahan aaap

Vedic scripture declares that ***Compassion*** is the highest moral conduct for any individual. Therefore, compassion, ***righteousness*** and ***forgiveness*** are the key cornerstones of a meaningful life whereas the greed and the anger are the reasons for the downfall of an individual.

bura jo dekhne main chala
bura na miliya koi
jo dil khoja apna
mujh se bura na koi

It is a very common human attitude to find fault in others. However, Kabir ji says that instead of ***finding fault*** and maligning others, one should dive deep into own self. By attaining such an attitude, one will experience a shift in the paradigm from finding the problem to seeing the solutions

ati ka bhala na bolna
ati ki bhali na chup
ati ka bhala na barsna
ati ki bhala na dhoop

Excessive is always detrimental. Too much talk, too little talk does not result the desired results. Just like excessive rain or excessive sun can both ruin a garden. Therefore in one's life ***moderation*** is the correct approach.

sayeen itna deejiye,
ja mein kutumb samaye
main bhi bhookha na rahun,
sadhu na bhookha jaye

Gratitude in life is the bedrock for a peaceful life. A true devotee only asks his Lord to provide him that much what would be enough for himself, his family and sufficient to serve all the good people around him.

bada hua to kya hua,
jaise ped khajoor
panthi ko chaya nahin,
phal laage atidoor

Foundational learning of our scripture is "whole universe is one (Vasudhaiva Kutumbakam). Greatness of one's action is manifested only when his existence positively impact other beings otherwise not. Saint Kabir aptly exemplify with a date tree which could be tall but does not offer the cool shade or low hanging fruits for the ***benefit of others***.

mangan maran saman hai,
mat koi mange beekh
mangan se marna bhala,
yeh satguru ki seekh

Practice of ***begging*** in the society is a reflection of imperfectness. Helping a person who is incapacitated, sick or old is indeed a noble act. However, that a person (imposter) who sets out to beg literally belittle oneself, kills his conscience and undergoes torturous humiliation.

dukh mein simran sab kare,
sukh mein kare na koye
jo sukh mein simran kare,
tau dukh kahe ko hoye

A true devotee irrespective of his bodily state of sorrows, suffering or celebration always stay merged in ***remembrance of Lord*** alike and never forgets for a moment. Such a devotee does not even land in any unpleasant situation as His Lord always there to protect him.

jaise til mein tel hai,
jyon chakmak mein aag
tera sayeen tujh mein hai,
tu jaag sake to jaag

Scriptures declares that "***God is omnipresent*** (Ishaavaasyam Idam Sarvam)" like presence of oil in oilseed and the butter in the milk. Though He is everywhere but unmanifested to our eyes. Saint Kabir proclaims that when individual starts an inward journey, then only one will experience His presence within oneself and in everything around himself.

****I seek readers forgiveness if they find my explanation incomplete or contradictory to their understanding.***

Mr Subrat Dhal is a Petroleum Engineer based in the USA. Currently he is working with PETRONAS in Kuala Lumpur Malaysia . He is an avid reader and passionate writer.

CHANGE IS ONLY CONSTANT

AMITA PANDA

World Conservation Day is an annual event which is celebrated on 28th July every year . The theme for 2022 is "***Recovering Key Species For Ecosystem Restoration***", to draw attention to the conservation status of some of the most critically endangered species of wild fauna and flora.

Conservation means protection, upliftment and scientific management of biodiversity to maintain sustainable development for present and future generations. Since time immemorial humans are reaping material benefits from biodiversity be it their basic needs or medicine etc. If we compare the cost of oxygen cylinder to the value of oxygen we breathe with ease, we will understand the value of nature which is providing oxygen for free. Even animals play a crucial role in seed dispersal.

Poor farming methods, excessive fertilizer and pesticide use, landfill leakage, etc. all contribute to the degradation of soil quality. Degradation of water includes dumping rubbish into seas, illegal dumping, dumping a lot of industrial waste in surrounding rivers or lakes, etc. Air deterioration, particle pollution, and ozone layer thinning are all examples of atmospheric degradation.

The consumption of natural resources and the production of waste are the main ways that population affects the environment. It is also exposed to various environmental pressures like biodiversity loss, air and water pollution, and increased demand on arable land.

It is also considered that poverty is both a cause and an effect of environmental deterioration when individuals lack the essentials for survival. Due to the ecological challenges and the lack of prospects for productive employment in rural areas, poor families are moving to cities in ever-increasing numbers. This migration which has been going on for years have a tremendous adverse impact of the environment. The absence of or a dysfunctional market for environmental goods and services is also a major contributor to environmental degradation. Environmental deterioration is a result of mindless and not sustainable growth in the name of economic development, particularly irresponsible industrialization-based economic development.

As per this year theme of conservation, the endangered species are to be protected by these two ways:-

(i) In situ conservation
(ii) Ex situ conservation

Protecting animals in their natural habitats is in situ conservation. In India around 34 biodiversity hotspots have been identified in this regard. India has three of world's biodiversity hotspots the western ghats, Indo-Burma and eastern Himalayas. Indian culture and traditions are always connected with nature and rituals. Sacred groves are found in Khasi and Jaintia hills in Meghalaya, western Ghats of Maharashtra and Karnataka, Aravalli hills of Rajasthan and Bastar and Chanda and Surgujia areas of Madhya Pradesh. Such sacred groves are protected by the local people to the cultural and religious beliefs attached to them.

Exsitu means taking special measures to protect the endangered species. Wildlife safari zoological parks and botanical gardens serve this purpose. Seed banks, invitro fertilization, tissue culture cryopreservation is used to protect the species. A Japanese scientific technique of growing dense plantations in short time has been adapted in cities like Mumbai and Bengaluru. It helps in retaining and recharging groundwater table, supporting local biodiversity and curbing air pollution by adding to green cover.

Rahibai Popere seed mother of Maharashtra runs seed bank for 54 crops and 116 varieties. She also trains farmers and students for seed selection enhancement of soil fertility.

Even Odisha Government has taken steps to increase the areas of Satkosia Tiger Reserve and Bhitarkanika Wildlife Sanctuary. That apart, Chandaka Reserved Forest and Krushna Nagar Protected Forest have also been merged with the Nandankanan Biological Park to increase their space.

Thus as conscious citizens, we should strive in our own little ways to conserve our motherland and her rich flora and fauna. That would be the best way to respect the nature and restore her ecosystem not only for ourselves and but also for our children and the future generations.

By profession, Amita Panda lectures biology. a philanthropist at heart who appreciates nature. She is a food and wellness blogger as well as a nutritionist. working ardently to improve the lives of animals and to care for them.

REVIVAL OF SANSKRIT IN INDIA

ANSUMAN PANDA

Hebrew is considered the sacred language of Judaism which is one of the ancient religions. Hebrew was not so prominent language as the Jews population was widely spread across the world. During the second world war, where millions of Jews were massacred by Adolf Hilter in the most horrific tragic event in the 19th century, this has raised the consciousness of Jews population to form a new state and revive the language. When the population was thinking that Hebrew won't be a practical language, Israel made it a mainstream language where it has been currently used both as a written and spoken language. Now we all know the level of intellectual capabilities, Israel has achieved since then.

The context of Hebrew was presented here to bring back the glory of one the ancient languages of human history, which can be called the most existential and profound, that is Sanskrit. The reason I used the word existential here is that the sounds are only existential in true nature but the meaning of the sound we make up in our mind. Sanskrit pays a lot of attention to what kinds of sounds you utter, it does vibrate to an existential level. Another very prime aspect of the language is the literature available and what kind of knowledge it wants to impart.

The knowledge base that is available in Sanskrit is just mesmerizing and we are just scratching the surface. We will focus on two very important concepts offered by Sage Kaplila and Sage Patanjali, which are sankhya and Patanjali Yoga Sutras. These two concepts explain beautifully the experiential side of a human being, provided that someone pays attention to this dimension. Patanjali Yoga sutra even goes the base of Yoga and is one the profound Pillars to explain what is Yoga.

Sankhya explains the existence of two components, which are called Purush and Prakriti. Everything non-physical yet existential is called Purusha and everything that is related to matter is called Prakrtii. The Purusha is all-pervading and eternal. The entire material is made out of Prakriti. Sankya suggests that everything alive is of the union of Pursusha and Prakriti.

It is easy to comprehend what is Prakriti, as we can see it, feel it and touch it, the difficult aspect to comprehend is Purusha as this is not the physical existence. Anything alive should have the component of both.

Another important aspect why only human beings can access both these dimensions is due to intellect. The intellect is the bridge between the Purusha and Prakriti. Prakriti has also reached its highest epitome in human life form by manifesting intellect, mind and consciousness. No other animals will ask questions about individual existence and existence as a whole because only in human life form the Purusha has manifested the intellect and formation of Ahamkara is the result of the intellect. Also, Ahmakara is entangled with 3 Gunas which are Sattva, Rajas, and Tamas.

We need to stop looking at these concepts from the aspect of good and evil, but we should view them from the perspective of action and consequences. Food and activities have been categorized into 3 gunas and based on those actions these guanas have an impact on the human experience. Sattva brings agility and calmness, Rajas brings agility and aggression while Tamasic food and activity bring dullness and lethargy in our day-to-day experience. Now the onus is on the individual to chose based on their activities and habits.

Sage Patanjali also highlighted the human experience in a more elaborate way but on similar lines to Sankhya. His work is composed of 4 chapters of sutras. The Sanskrit word sutra means a cryptic formula that leads to a bigger explanation and getting the sutra right needs mastery of the Sanskrit language.

Patanjali Yoga Sutras has four chapters which are, samadhi pada composed of 51 Sutra, Sadhana Pada consists of 55 Sutra, Vibhuti pada has 56 sutras, and 34 sutras of Kaivalya pada.

Explaining the basic concepts of what is yoga, the second sutra is very important and serves the core idea of Yoga.

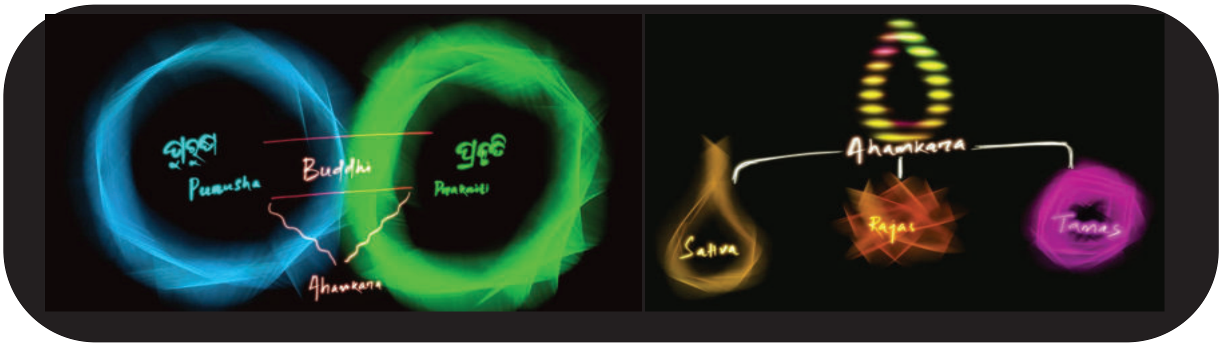

ଯୋଗଶ୍ଚିତ୍ତବୃତ୍ତିନିରୋଧଃ |

Yoga is eliminating the aspect of vrittis from the Chitaa.
The yoga sutras has been beautifully explained in https://www.swamij.com/yoga-sutras-ch1.htm site, the below table is extrcated form this site which summrizes it beautifully.

Yoga Sutras Chapter 1 **Concentration** *Samadhi Pada*	Yoga Sutras Chapter 2 **Practice** *Sadhana Pada*	Yoga Sutras Chapter 3 **Progressing** *Vibhuti Pada*	Yoga Sutras Chapter 4 **Liberation** *Kaivalya Pada*
What is Yoga? 1: Now, after previous preparation, begins yoga 2: Yoga is the mastery and integration of the activities of mind 3: Then the seer, the Self rests in its true nature 4: At other times, it is identified with subtle thoughts **Un-coloring your thoughts** 5-6: Witnessing 5 kinds of thoughts that are either colored or not-colored 7: Three ways to obtain correct knowledge 8-11: Incorrect knowledge, imagination, sleep, memory.	**Minimizing gross coloring** 1-2: Kriya yoga reduces colored thoughts by three methods 3: Five kinds of coloring 4: Four stages of coloring 5: Four types of ignorance 6-9: Colorings of I-ness, attraction, aversion, and fear **Dealing with subtle thoughts** 10: Once thoughts are subtle, they are eliminated by dissolution of mind 11: When there remains slight coloring of thoughts, it is neutralized by meditation	**Dharana, Dhyana, Samadhi, #6, #7, #8 of 8 rungs** 1: Dharana or concentration is #6 2: Dhyana or meditation, #7, comes from repeated concentration 3: Samadhi, #8, comes from deep absorption **Samyama is the finer tool** 4: Dharana, dhyana, and samadhi together are Samyama 5: Mastery of Samyama brings the light of knowledge 6: Apply Samyama to finer planes, states, or stages	**Means of attaining experience** 1: Five means of subtler attainment 2: Transitions involve filling in 3: Removal of obstacles brings results **Emergence and mastery of mind** 4-6: Construct and use of mind Actions and karma 7: Kinds of actions 8: Subconscious manifests

Yoga Sutras Chapter 1
Concentration
Samadhi Pada

Practice and non-attachment
12: How to master thoughts
13: Meaning of practice
14: How to make practice firm
15-16: Non-attachment and supreme non-attachment

Types of concentration
17: Four levels of concentration
18: Objectless concentration is next

Efforts and commitment
19-20: Five types of effort needed
21-22: Choosing one of nine levels of practice

Direct route through AUM
23-29: Contemplation on AUM

Obstacles and solutions
30-31: Obstacles on the journey
32: Use one-pointedness for the obstacles

Stabilizing and clearing the mind
33: Four attitudes to cultivate towards other people
34-38: Five concentrations for stabilizing the mind
39: Or, concentration on whatever is pleasant and useful

Yoga Sutras Chapter 2
Practice
Sadhana Pada

Breaking the alliance of karma
12-14: Nature of latent impressions
15: A wise one sees even pleasure as painful
16: Pain yet to come is to be avoided
17: Uniting seer and seen is the cause of the pain to be avoided
18-22: Nature of those objects
23-24: Eliminating the alliance with avidya or ignorance, which is the underlying problem
25: By reducing this avidya, ignorance, freedom naturally ensues

The 8 rungs and discrimination
26-27: Discrimination is the central key to enlightenment
28: 8 rungs of Yoga are the tool for discrimination
29: 8 rungs of Yoga are listed

Yamas & Niyamas, #1-2
30-31: The 5 Yamas, rung #1
32: The 5 Niyamas, rung #2
33: When negative, remind yourself this brings misery and ignorance
34: Negativity is 27 types

Benefits from Yamas & Niyamas
35-39: Benefits from the 5 Yamas
40-45: Benefits from the 5 Niyamas

Yoga Sutras Chapter 3
Progressing
Vibhuti Pada

Internal is seen to be external
7: These 3 rungs are more intimate and internal than the first 5
8: Even these 3 are external compared to seedless Samadhi

Witnessing subtle transitions
9-16: Samyama is done on 3 extremely subtle thought transitions

Experiences from Samyama
17: Three aspects of an object
18: Samyama on samskaras
19-20: On ideas from others
21-22: On physical form and senses
23: On karma foretells death
24-25: On attitudes and strength
26-35: On inner subtleties
36-37: On pure consciousness

What to do with experiences
38: They are both attainments and obstacles

More from Samyama
39: Passage to another body
40-41: Samyama on pranas
42-43: On space, hearing, and body
44: On thought projections
45-47: On the five elements
48-49: On senses and actions

Yoga Sutras Chapter 4
Liberation
Kaivalya Pada

Subconscious impressions
9: Memory and latent impressions
10: Desire for self preservation
11: Disappearance of cause, motive, and substratum
12: Past and future are present in fundamental form

Objects and the 3 gunas
13: Characteristics made of gunas
14: Objects appear as a unit

Mind perceiving objects
15: Separate minds and paths
16: Object is not dependent on one mind
17: Objects known by coloring

Illumination of the mind
18: Thoughts are known by purusha
19: Mind not self illuminating
20: Mind and objects cannot be cognized simultaneously
21: One mind does not illumine another

Buddhi and liberation
22: Consciousness and buddhi
23-24: Seer and mind
25: Inquiries about self cease
26: Discrimination and liberation

Yoga Sutras Chapter 1 **Concentration** *Samadhi Pada*	Yoga Sutras Chapter 2 **Practice** *Sadhana Pada*	Yoga Sutras Chapter 3 **Progressing** *Vibhuti Pada*	Yoga Sutras Chapter 4 **Liberation** *Kaivalya Pada*
After stabilizing the mind 40: Ability to focus on infinitely small and large is sign of stability 41: Mind becomes clear, like a transparent crystal 42-46: Types of engrossment with concentration 47-49: Gaining knowledge filled with higher truth 50: Samadhi leaves latent impressions that oppose formation of others 51: Then comes objectless samadhi	**Asana, #3 of 8 rungs** 46-48: Meditation posture, Asana, is attained by attention on the infinite **Pranayama, #4 of 8 rungs** 49-50: Three aspects of breath 51: Fourth pranayama is beyond these 52-53: This thins the veil of karma over the light **Pratyahara, #5 of 8 rungs** 54: The senses and actions return back into the mind 55: Then there is less tendency of the mind towards objects	**Renunciation and liberation** 50: Discernment of Buddhi and Purusha brings mastery over all 51: Non-attachment to forms and omniscience destroys seeds 52: Decline invitations of celestials **Higher discrimination** 53: Moments and succession 54: Discriminating similar objects 55: Higher knowledge is intuitive and born from discrimination 56: Equality between Buddhi and Purusha brings liberation	**Breaches in enlightenment** 27: Breaks in enlightenment allow colorings to arise 28: Colorings are dealt with as before Perpetual enlightenment 29: Rain cloud of virtues comes 30: Actions and colorings are removed **Knowables become few** 31: There is little to know **Gunas after liberation** 32: Succession of change ends 33: Succession defined 34: Gunas resolve into their cause

This is just a reference to the ocean of knowledge present in the universe of the Sanskirt language. That is despite our libraries being burnt again and again by foreign attackers.

The kind of material available to us in Sanskrit is truly revolutionary and as someone from India we should try to bring Sanskrit to the mainstream of languages. A language which has shaped our intellectual aspect for so many years has been ignored by Indians. Now there are no foreign attackers to destroy our heritage.

Our ignorance of the language may be a greater danger than any foreign destroyer.

Ansuman Panda is a Business Analyst in treasury and wealth management domain based in Kuala Lumpur . He has special interest in reading philosophies. He loves to explore old hindu scriptures such as upanisha, vedas

THREE KEY SOLUTION FOR NEXTGEN WORKFORCE

TRANSFORMATION TO NEW ERA

DR ANUPA PATRI

Transformation is about long-term healing, not quick fixes. A successful transformation predicts how to overcome larger-scale obstacles and impediments, as well as how to arrive at solutions that provide sustainable advantage, while gaining momentum right away, without disregarding short-term issues.

Automation, digitalization, and technological disruption are driving organizations to change the way they operate. Because new abilities are developing while old ones are becoming outdated, companies are not always aware of the skills they will require.

Businesses will begin to expand the capabilities of intelligent devices, software, applications, and avatars. With the aid of artificial intelligence (AI) software and technologies that are more convenient for their individual or team-based operations, employees will create personal toolkits of virtual doppelgangers – virtual counterparts.

The transition will alter how employment, services, business, and entrepreneurship are conducted in the working world. Future workers will need to be inventive, flexible, adaptive, and resilient at a time of automation, optimization, and never-before-seen physical and psychological problems. This will be supporting for the transferrable skills and learner mindsets of the twenty-first century, as well as the ability to self-learn, unlearn, and re-learn.

According to Forrester research, 74% of the workforce will be made up of Millennial and Generation Z workers by 2030. Forrester has released new study that details the tech preferences of both groups, in comparison to Generation X and Baby Boomers, because technology will be crucial in attracting and retaining the next generation of workers.

Key findings include the following:

Gen Z and Millennials want choice when it comes to tech selection. They also depart from older generations across five key tech areas, according to Forrester:

- *Hardware*: One-third of Gen Z workers who prefer to use a laptop for work want a two-in-one laptop as their next machine, compared with just 23% and 17% of Gen X and Baby Boomers.
- *Software:* Younger workers still use core productivity tools, but not as much.
- *Security:* Younger workers are more likely to circumvent security policies in the name of productivity; 46% of Gen Z workers want to choose the security software their device uses. Just 20% of Baby Boomers feel the same.
- *Privacy:* Twenty-three percent of Gen Z and 21% of Millennial workers are concerned about their company accessing personal data on personal devices they use for work, compared with just 14% for Gen X and 9% for Baby Boomers.
- *Location:* While Gen Z workers are less likely to work at home, they're more likely to work in a variety of locations, such as co-working spaces, while commuting, or in multiple locations in the office.

To ultimately improve employee tech experience, companies must embrace five key processes: conduct vigorous research, build personas, personalize the experience, monitor the digital experience continuously, and prepare for constant change.

To support the change and assist the NextGen, the Three Key Solution is required:

1. ***Practice Self Learning***
2. ***Usage of EdTech Platform***
3. ***Mentoring Engagement***

1 Practice Self Learning

Self-study fosters a student's self-assurance in their ability to learn. It may be really empowering for their self-esteem when they see themselves growing into an independent person who is capable of learning new things without assistance. Motivated students are consequently more likely to venture out and learn new things.

Numerous benefits of self-directed learning have been identified. It expands students' choices, self-assurance, freedom, and drive while also fostering the growth of several abilities for lifetime learning. It appears that a variety of educational approaches may be employed to encourage autonomous learning.

Here are few Self Learning Ideas:

1. Teaching
2. Coaching
3. Mentoring
4. Self-learning
5. e-learning
6. Observation learning
7. Watch and learn
8. Shadowing
9. Delegating
10. Volunteering
11. Prepare and rehearse
12. Learn, unlearn/relearn
13. Reflect and rectify
14. Learn from success / failure

2 Usage of EdTech Platform

By providing NextGen with the data they require to make decisions regarding technology in

education and professional growth, the EdTech Platforms want to empower them.

As students work on their tasks, certain platforms can collect information about them and offer areas for improvement to professors. As a result, digital learners can go at their own pace while still following the suggested course, allowing teachers to concentrate on pupils who are having difficulty with a specific assignment.

The use of less paper in the classroom is one of the main benefits of embracing Edtech. Each year, millions of trees are felled in order to supply paper to schools. The amount of trees that would need to be chopped down would be drastically decreased if more educational facilities adopted technology.

Because it enables modern instructors to incorporate new technologies and tools into their classrooms, educational technology in education is crucial. The learner-centeredness of the classroom may be enhanced by the teachers. It enables educators to interact with pupils in distinctive, original, and fair ways.

Edtech is noteworthy because it uses technology to enhance education significantly. The demands placed on students are creating opportunities for novel approaches to studying and interacting with course material in the context of traditional academics.

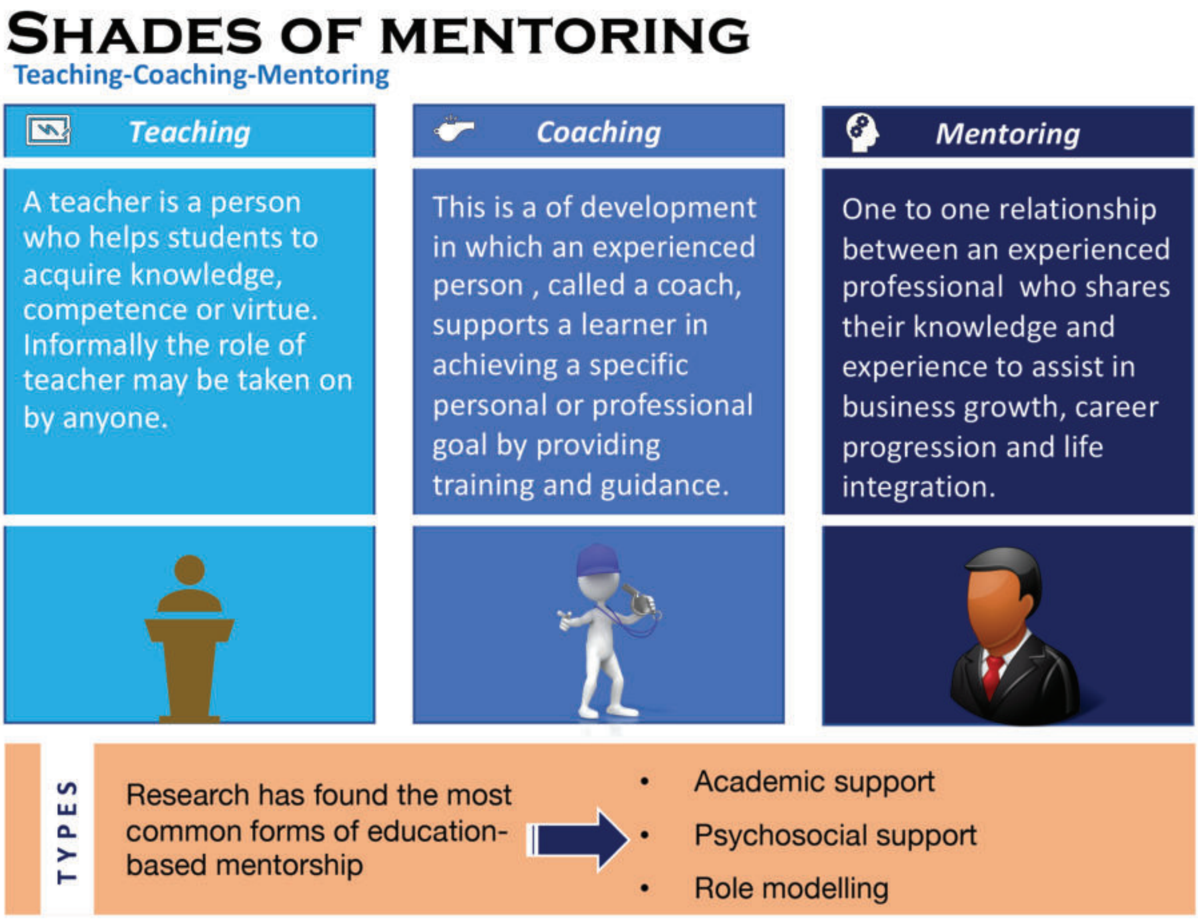

3 Mentoring Engagement

Mentors support students' academic growth by acting as a thinking partner and giving them the tools they need to become independent learners and change-makers. They demonstrate knowledge of the hopes and anxieties of the children and promote their achievement by sticking up for the needs of the pupils.

Studies have also shown a connection between mentoring and advantages for social and emotional growth, improvements in how children view their parents, and increased

likelihood of pursuing further education. productivity gains and improved time management. improved achievement of outside research funds. personal and professional growth, including improved work-life balance, self-esteem and confidence, and job-related wellbeing. increased job objectives and future planning.

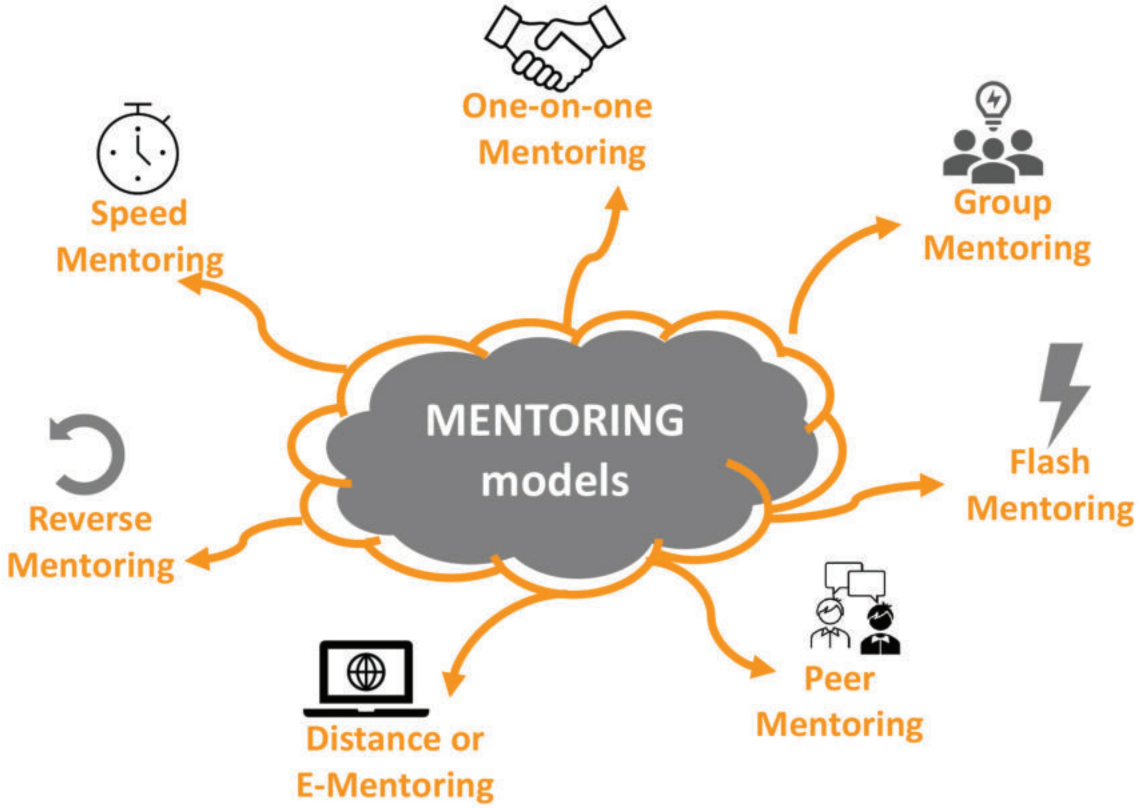

Mentors play a crucial role in fostering students' desires for higher education, assisting them in becoming ready for the workforce, and offering advise on how to successfully transition from high school to their first year on campus.

It has been demonstrated that mentoring raises graduation rates while lowering dropout rates. Additionally, it encourages high school graduates to enrol in more universities. This translates into more students finishing the course and moving on, and fewer students dropping out.

Youth might benefit from mentoring as they navigate difficult life transitions, such as adjusting to upsetting changes at home or becoming adulthood. Success depends on the quality and duration of the connections between mentors and mentees, which should persist for at least a year.

Dr. Anupa Kumar Patri is based in Kuala Lumpur Malaysia as IBM CIO Business Operations Manager. Anup is a technologist, transformational business leader, and fan of innovation.

UNTOUCHED MEMORIES

SATYABRATA NANDA

Hello! In life we have memories and experiences which are hidden in dark corners of our minds. Also, it merely takes a laptop and a keyboard sometimes for these "Untouched Memories" to come out. This is one such story of our protagonist Rudra and his life in oblivion…

The following story takes place in small town hospital called "Mayurbhanj District Hospital" in small Baripada town in Odisha. One extremely impatient father waiting to speak up with the Doctor…. and the doctor comes out...)

Chapter 1: She was born

Ashutosh Panda(anxious): Doctor?... Excuse me…. how is my wife Doctor…

Doctor (Divyendu Parida): She is doing good for now; it may take another 3-4 hours for the procedure to start. I want you to be little relaxed Mr Alok. Keep in mind I am looking after other patients also.

Ashutosh: Are there any complications? Anything I can do to help?

Doctor: Yes.. Mr Panda.. You can relax and sit... so that I can do my job. And yes Nurse(indicating to the Nurse), please inform the counter for the blood group B+, 2 Pints, as we may need it incase of any emergency…

Alok: Emergency Doc, What kind…

Doctor: Mr Ashutosh, Please do as I say, no time for chit chat.. Thank You…

Mr Alok watches the nurse as she moves towards the counter and with a heavy sigh, sits down and impatiently waits for some good news.

In the adjacent corridor another impatient father (Shivam Nanda) while strolling saw a person extremely worried and heard the conversation between him and the doctor and thought of having a conversation with Ashutosh.)

Shivam: Hello Sir! I see, that you're expecting a baby. Hope everything alright!

May I know your name?

Ashutosh: Ashutosh.. Dr. Ashutosh Panda.

Shivam: Oh! so you're a doctor. I don't see any reason why should you be so nervous? I mean, you must know these things right?

Ashutosh: May I know your name sir? And What's your profession?

Shivam: OH yes! Myself Shivam Nanda. I am a businessman. You must have heard of the Iron Industry in Mayurbhanj Industrial Estate, I am the sole Proprietor.

Ashutosh: Oh! That's why, Mr Nanda. See, I am a Dentist. Sure, I have idea about child birth and all, but I am going to be a father anytime now and that's my wife's life in another person's hand. So, hope you understand why I am so nervous.

Shivam(hiding his nervousness and with a confident fake tone): My wife is also due for delivery tonight. Do you see me nervous?

Ashutosh: Sir, I amn't in a mood for a friendly chit chat.. Please excuse me. I don't want to be rude.

(Shivam apologizes and goes away to making sure he doesn't make the already nervous Ashutosh angry….After almost 3-4 hours, Doctor for Mr Ashutosh comes with a worried look)

Divyendu: Sir.. it seems certain complications have been noted, we have to go for an immediate caesarean.

Ashutosh: What? You told she was doing well. But….Why..?

Divyendu: Sir, no time to argue, there is another delivery due in an hour we have to make a decision here. I have to call another doctor to perform the procedure.

Ashutosh (almost Fainting): Doctor! Plz.. do something…(faints)…

Hearing the noise outside Shivam comes rushing, and get the details from the doctor. Sensing that both the children are due in next hour, Shivam helps Divyendu to arrange the visit of the second Doctor)

Dr Kamath(arrives): MOVE…MOVE…MOVE … Nurse.. Clear the bed.

(After 30-40 minutes both the operations are done away within each room. Both the children were born around 2am in the night)

Time now is around 4am in the morning, Ashutosh (On a hospital Bed, coming to senses):

Nurse.. Nurse.. Where's my wife? How is she?

Nurse: Yes… how are you feeling?

Ashutosh (in a high pitch tone): HOW IS SHE?

Nurse: She is doing well and the child also is also healthy...Don't worry... Wait I will call the doctor…

(After some time a compounder comes in and takes Ashutosh to his wife Shivani)

Shivani almost bursting into Laughter and then realizing she had a caesarean and calming herself down due to the pain: What happened to you?

Ashutosh (looking at the child): I was nervous… and the doc..don't know…. wow ..She is beautiful..

Shivani (giggles): Off course, she is my girl, what did you think? You know doctor was telling Mr Nanda helped us a lot. Go thank him first..

Mr Kamath (just entered the room): Yes Dr Panda, you should thank Mr Shivam. He was brave enough; he left his wife alone and went to bring me so that I could operate on your case. You should personally go and thank him.

(Ashutosh takes his baby and goes to the adjacent room where a cute baby boy (later to be known as "Rudra" was lying near his mother Vaishnavi)

Ashutosh: Mr Nanda. Can I come in?

Shivam: Yes Sir …. Please come inside, have a seat.

Ashutosh: Sir, thank you very much. I am so much ashamed for behaving so rude with….

Shivam (cutting him): Sir Plz, no formalities with me… there was only one doctor and two operations needed to be done. I had no options and when I knew your wife condition it wasn't that difficult decision to make…. (He smiles). And it wasn't me actually, my wife here she is the one who forced me to go…

Ashutosh: But….. I can never compensate for what you have done for me, also you Bhabi.

Shivam: oh! Yes Sir you can (with a loud Laughter).. a life time free dental checkup for my entire family on you Sir… (And everybody breaks into laughter.)

(…and thus "She was born"…delicate as a flower.. beautiful little fairy …who will grow up to be known as "Sanjana". They met each other the very first night they were born," Rudra and Sanjana".

The story will move ahead with their friendship and continues with the highs and lows of Rudra's Life… Love …. Betrayal.…Magic.....Reality …. And hell lot of excitement ahead….if you are excited with chapter 1, chapter 2 will bring much more.. Thanks for spending some time and reading it…. God Bless you all…

Jai Jagannath

An IT professional (Insurance Technocrat) based in Kuala Lumpur Malaysia . He believes one must dream to fulfill them rather than just for the sake of dreaming.Loves penning down his thoughts and imaginations with the help of his beloved laptop and over a cup of ginger tea.

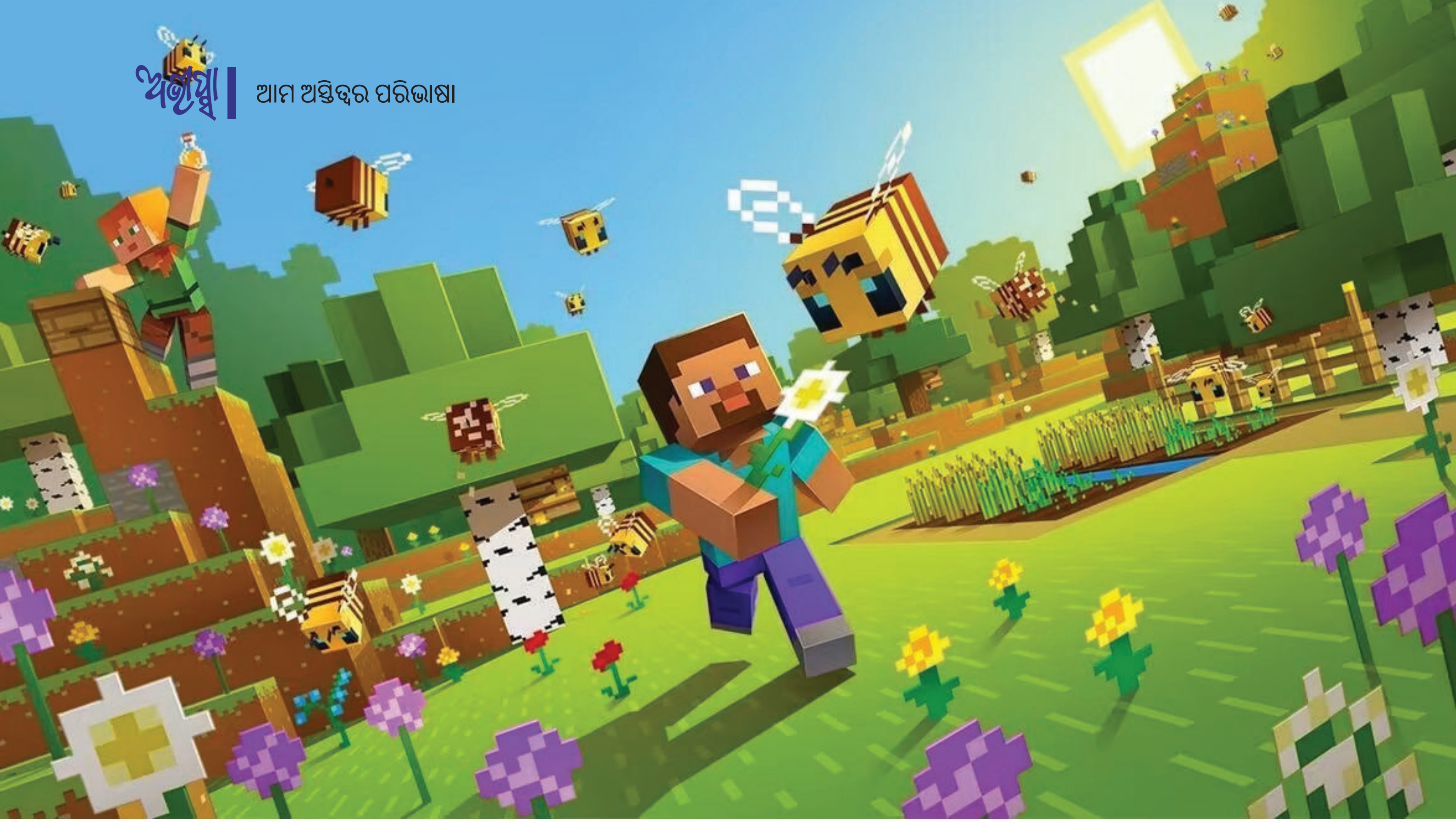

MINECRAFT IN 21ST CENTURY SKILLS DEVELOPMENT

AKSHIT PATRI

Minecraft is a sandbox video game designed by Mojang Studios. Markus "Notch" Persson created the game in the Java programming language. Following several premature private testing versions, it was first made public in May of 2009 before being completely released in November of 2011, with Notch stepping down and Jens Bergensten taking over development. Minecraft has since been available to play on numerous other platforms and is the best-selling video game of all time, with over 238 million copies sold and nearly 140 million monthly active players as of 2021.

In Minecraft, players explore a blocky, procedurally generated 3D world with virtually infinite terrain and may discover and extract raw materials, craft tools, and items, and build structures, earthworks, and simple machines. Depending on their chosen game mode, players can fight hostile mobs and cooperate with or compete against other players in the same world. Game modes contain a survival mode (in which players must acquire resources to create in the world and sustain health) and a creative mode (where players have limitless resources and access to flight). There is also a wide variety of user-generated content, such as modifications, servers, skins, texture packs, and custom maps, which add new game mechanics and possibilities.

Minecraft received critical acclaim, winning several awards and later being cited as one of the most remarkable video games of all time. Social media, parodies, adaptations, merchandise, and the annual Minecon conventions played preeminent roles in popularising the game. The game has also been used in educational environments to teach chemistry, computer-aided design, and computer science. In 2014, Microsoft bought Mojang and the Minecraft intellectual property for US$2.5 billion. Several spin-offs have also been made, including Minecraft: Story Mode, Minecraft Dungeons, Minecraft Earth, and the upcoming Minecraft Legends.

Minecraft helps teach students about how games can be designed to help solve real-world problems, IBM's Cognitive computing and cloud computing has donated to aid their efforts.

This is to familiarize people with cognitive computing in the most amusing way possible. Motivating students to learn to code as it is becoming a rudimentary skill in the 21st century. With new modules codes, plugins, and integrations.

Use of the power from the IBM Cloud environment in plugin development, and at the same time adds a little science to gameplay in Minecraft. Also, the Spigot server, a plugin, that uses the Watson cognitive services.
Interestingly teenagers who play Minecraft can obtain a lot more 21st-century skill practice.

If you want your teenager to learn leadership skills, critical thinking skills, and problem-solving skills this is an exceptional place for them to begin. A clear advantage to participating in Minecraft is that it has an exceedingly low barrier to entry: anyone can start socializing and playing almost immediately.

Akshit Patri, Malaysia

DIVINE ART 'PATTACHITRA' & ARTIST GURU SHRI BIJAYA KUMAR MOHAPATRA

DR. MOUSUMI PARIDA

ORIGIN/HISTORY

The word Pattachitra is derived from the words Patti (cloth/canvas) and chitra (art/picture). It means Pattachitra is a cloth-based scroll painting which is very oldest and most popular ancient art form of Odisha. It has been originated specifically in the eastern Indian States of Odisha and West Bengal. This art form is one of the oldest and well known living art-form based on religious mythological and folk lore. Pattachitra is linked with the murals paintings of Odisha which is reflected in the paintings of rock shelter named as Rabanachhaya at Sitabinjhi, (Oldest classical marble paintings) in Keonjhara District. From the Savara culture of Nilamadhaba (Lord Jagannath was an incarnation of Nilamadhaba). The Patta paintings can be dated back to an earlier period. The deities who are held in high esteem by the Odias for inspiring religion, life and activity of people also carry with them a tradition of art and painting which is as old as the deities themselves.

The paintings of Odisha can be divided into 3 categories as paintings on cloth or **"Pattachitra"**, paintings on walls or **"Bhittichitra"**, and palm leaf engravings or "**Talapatra Chitra**" or **"Pothichitra"**. The style of all these paintings remained more or less the same at a specific time because the artists were authorized to work in all these media.

As per the availability of informations and records, the history of the paintings of Odisha is very old. The Pattachitra resemble the old murals of Odisha especially religious places of Puri, konark, Bhubaneswar region dating back to the 5th century. It still survives in the places of Puri, Raghurajpur, Paralaakhemundi, Chikiti, Sonepur.

Some references are there:

- Palm leaf/cloth-made Chitau (messages sent in royal families through messengers), during the reign of Maharaja Narasingha Dev was painted and decorated gracefully by the Chitrakaaras.

- In Madala Panji it has been clearly mentioned about the paintings of the construction of Jagamohan, Maa Laxmi. Till now these paintings were being used in "The Car Festival" (Ratha Yatra) by the chitrakaaras and in Anasara Patti when the deities were in Anasara.
- Palm leaf manuscripts used by the saints.
- In the walls of Biranchi Narayan temple at Buguda, the district of Ganjam we can see the mural paintings.
- Paintings on rock shelters and caves.

SPECIALITY

Though many types of art forms are being developed, but Pattachitra is elegant till now because of its format and purpose. The pattachitra artists are known as the Chitrakaaras predominantly made icon paintings based on the Hindu mythology. They narrate the stories of the Deities and offer their worship and devotion. The most graceful side of the Pattachitra is it linked with Lord Shri Jagannath, Shri Balabhadra, Maa Subhadra and Sudarshan Chakra of Shri Mandir, Puri. At the time of Anasara for 15 days (the absence of the lords from The Ratna singhaasana) the chitrakaaras made the Anasara Patti (paintings of the same lords) as replica. They serve by their pattachitra during car festival (Ratha Jatra) named "Pattasian". They are not only involved in Ratha Yatra but also in various festivals. They presented their art-form with all their dedication.

Apart from temples their art-form/paintings have been used as a graceful tradition of every Odias. Beautifully decorated and designed wooden covers (Pedi) to hold palm leaves or paper manuscripts were artistical sides of our culture in ancient days. Sometimes these wooden covers or pedies were presented to the newly married bride for keeping her ornaments. Pattachitra has various role in our history, art and culture. But to preserve them like sculpture or any other art-form is very difficult.

THEME & STYLE

Pattachitra is based on mythology, religious stories and folklores. Themes are centered round on Lord Jagannath, Radha-Krishna, Lord Jagannath, Balabhadra and Maa Subhadra's different vesas, Dasaabatara (10 incarnations of lord Vishnu based on the Geeta Govinda of Jayadev), Kama kujara, Nabagunjara, Ramayana, Mahabharata and individual paintings of different Gods and Goddesses. The paintings are decorated with border lines. The themes may belongs to Jagannath paintings, Vaishnaba paintings, Bhagabata/ Ramayana paintings, Shiva/ Shakta paintings, paintings as legends, Ragachitras, Bandhachitra, Yamapati and Yatripatas(sketches of Puri temple), Ganjapa playing cards paintings, Navagunjara etc.

MATERIAL

Cloth, Paper, Color, Theme

TECHNIQUE

The chitrakaaras with their family involve in making the Pattachitras in various ways. Women prepare glue, patta, colors and coated finally. The male members draw the initial line and give

the final finishing. The Chitrakaaras don't use Pencil or charcoal for the preliminary drawings. They use fine brushes(Tuli) on a flat coloured sheet. The basic material on which painting is made, is called Patta. Two sheets of plain cotton clothes (preferably new) are taken for the preparation of Patta. The joining of the clothes is not done by stitching but by superimposing the edges of one piece to another by applying tamarind seed gum.

The soaked, grinded, filtered tamarind seeds boiled in certain quantity of water till it converted to gum consistency. Then it applied on the top of the sheet by the help of hand. After the Patta is dried, a paste of chalk stone mix with tamarind seed gum is applied on the bonded cloth surface. Then it is left to dry. After drying it is polished with stone again and again after sprinkling some water on it to get a smooth surface. So the two sides of the Patta is not same. Regarding colours the Chitrakaaras of Odisha don't seem to be influenced by the development of colours from outside. They mostly use white, black, yellow, red, grey, green colours. White colour is made from the conch-shells by powdering, boiling and filtering in different process. Black colour is prepared in many ways i.e by burning coconut shells/ resin of Kaintha (wood apple) plant. Yellow is from Haritala, vermilion red from Hingula, brown from Geru.

Each colour is mixed with wood apple tree's gum enough to make a paste and thinned with water from time to time to the required consistency before application. As a result the medium of colour sticks firmly on the cloth. In ancient period the Chitrakaaras use natural tuli (brushes) of Kiya patta. Now-a-days they make their brushes from the hair of mongoose, farm rats and buffalos. Hingula, Harital, Geru, and wood apple gum are collected from the tribal areas of Odisha, white colour from the sea and black colour from home.

STAGES OF PAINTINGS

1. Dhadigara ଧଡ଼ିଗାର (Border line)- A boarder line is drawn all along depending upon the size of the Patta. The line is drawn by the brush. Now-a-days pencil and scale is used.
2. Tipana ଟିପଣା (Outline figure)- The outline of the figure is drawn by using brush with white colour.
3. Pratham ranga bhara ପ୍ରଥମ ରଙ୍ଗ ଭରା (First filling with colour)- The background between the border and the figure/figures is painted by brush in bold colour, usually red.
4. Banaka ବନକା(Bulk painting of various parts by application of colours to the figure/figures)- Various parts of the figures are painted, dresses are coloured, ornaments in bold brush work without any fine outline or decoration.
5. Aakhiatra ଆଖିଆତ୍ର (Decoration)- The dresses and ornaments are decorated by fine brush in red colour and the eyes are slightly touched.
6. Motakala, sarukala ମୋଟକଳା, ସରୁକୁଳା (Coarse and fine ornamentation with black colour)- Black colour is applied in coarse brush whatever necessary i.e by making hair, pots, trees, outer and inner border line etc. The trees are drawn to fill up the blank space in the picture.
7. In the last stages Dhadi kama, chita kama, alankara, sankhapata are there to complete the Pattachitra.

Chitrakaaras of Puri are good at creating Yatripatti, Tikili while Athagarh, they are good at creating Khudurukuni Patti, wooden puppets, cow dung puppets, clay puppets, paper masks etc.

Odisha is enriched with many Chitrakaaras. Shri Bijay Mohapatra, son of Shri Rabinarayan Mohapatra is an acclaimed Pattachitra artist/Chitrakaara belongs to the Chitrakaara clan is very dedicated towards his tradition. He has thorough understanding about the Pattachitra culture. He is proficient in paramparik Pattachitra, Tassar painting, palm leaf engraving. He said- "I availed a chance to make Anasara Patti of lord Shri Jagannath, Shri Balabhadra and Maa Subhadra. For the chariots we draw images of horses and chariot wheels on hansapata, parabhadi and the other parts of the Chariots. I have also carved art on Rukuna Ratha of Lord Lingaraja in Bhubaneswar during the festive occasion of Ashokastami."

Guru Bijay has received many awards and honours. Besides the national merit certificate the artist has received the Gadajata Samman in 2011 at The Athagarh Mahotsav, the state handicraft ability award from the state handicraft and handloom department in 2010, state merit award, Rajiv Gandhi Sadbhawana Award in 2009. He has participated in the Barabati Nrutya utsav (2013) held in Cuttack, crafts demonstration programme in Pragati Maidan, New Delhi in 2013, state level traditional artist campaigns organized by the Odisha Lalita Kala Academy. 15th national youth festival 2010 and the design development wokshop on Pattachitra conducted by NIFT, Hyderabad. Bijay has taught Pattachitra at the national conversion central bidyalaya in Kerala organized by SPICMACY in 2009. He was appointed master craftsman by the state development of art and craft, Bhubaneswar in 2006 and 2008 entrusted with training 15 students in Pattachitra painting over a period of 6 months.

He has travelled to different parts of the country abroad. He visited Brazil. Regarding his foreign trips the Chitrakaara said-" It is my art which has given me publicity. Going to Brazil was a memorable experience. For the master crafts making programme in August 2012, I visited the Expo held at The Center Norte in Sao Paulo." He said-" having 30 years of experience I strongly believe in the doctrine that learning has no end. The aesthetic sensibilities of my work evaluated by my co-artists, Guru, village people as per ethnic yardstick.

Now-a-days the family of Chitrakaaras are living sorrowful lives. Their unwillingness towards the Odia traditional culture is not satisfactory for the future generation. Because of financial problems and deficiency of market values of their products they are moving back from their art-form. Their enthusiasm is decreasing day by day towards this age-old tradition. So Government should take steps for the betterment of the Chitrakaaras.

Dr. Mousumi Parida, is a trilingual writer, born in 19th June 1975. She has authored 30 numbers of books. As a poet, novelist, story teller, columnist, translator she has been widely published in various leading national and international journals, news papers, magazines, e-magazines and well acclaimed by the readers and analisers. She is a lecturer, passionate towards literature, now living in the district of Jagatsinghpur, Odisha.

मैं जवान पर

वृद्ध मेरी पहचान

श्रेयांसी महापात्र

मैं जवान पर वृद्ध मेरी पहचान

नज़रें न हटाओ उनसे
निगाहें न छिपाओ इनसे
वो हैं अलादीन का चिराग
उनको अपने हृदय में बिठाओ।

ज़िंदगी मेहनत की गुज़ार दी
धन दौलत अपने बच्चों के नाम की
सिर्फ़ सही सलामत रहने की चाह की
बदले में और कुछ न मांग की।

सारी सारी रात, पूरा पूरा दिन
न कुछ खाया, न सोया
हमारी सेवा में अपना
सब कुछ गँवाया ।

उन्होंने अपना आज बिगाड़ा
और हमारा कल संवारा
उनके जीवन में न करो अंधियारा
मुश्किल वक्त में उनका बनों सहारा।

उनके स्नेह लाड प्यार के बदले
हमनें उन्हें क्या दिया?
सिर्फ़ गुस्सा , झगड़ा, मार
अरे हाथों से नहीं तो बातों की वार।

वो ज़माना कुछ और ही था
बुज़ुर्ग घर के मुखिया कहलाते
सारे फैसले वही सुनाते
हर नियम उनसे हो आते।

अरे बाहर वाले तो छोड़ो
घर वाले भी न पूछते
खुद खून का रिश्ता खून तोड़ता
और वृद्धाश्रम का स्थान देखता।

अब ज़िंदगी यहीं गुजारनी है
अकेलेपन के पल भी यहीं काटने है
अपने भाग्य को कोसते रहे
न जाने किस जन्म की
सज़ा भुगत रहे।

वृद्ध होते हैं भगवान
वृद्धाश्रम में नहीं उनका स्थान
अरे खुदगर्जों, मानव जाति का तो रख लो सम्मान
क्यूं जीतेजी ले रहे हो उनकी जान।

मेरी मानो, अभी से ठानो
अपने मां बाप के दर्द को पहचानो
उनके किए कुर्बानी को जानो
उन्हें ऐसे जीतेजी मत मारो।

श्रेयांसी महापात्र
केंद्रीय विद्यालय क्रमांक -४
भुवनेश्वर

MOC ACTIVITY

Ganesh Puja

Raja Mauja

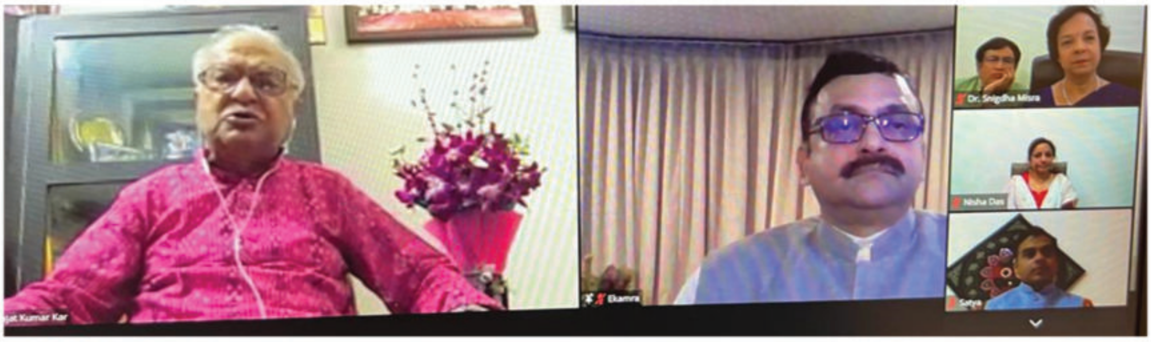

MOC was fortunate to listen to Dr. Rajat Kar, Rajat Kumar Kar, the most famous Jagannath Culture researcher, and Radio & TV commentator during Utkal Dibas celebration 2022

ସ୍ୱର୍ଗତ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ଡ଼କ୍ଟର ରଜତ କର ଙ୍କୁ ମାଲେସିଆ ଓଡ଼ିଆ କମ୍ୟୁନିଟି ର ବିନମ୍ର ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି

ସ୍ୱର୍ଗତ ଡ଼କ୍ଟର କର ଙ୍କର ଦ୍ୱାଦଶାହ ଦିନ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଆୟୋଜିତ ସ୍ମୃତିସଭା ରେ MOC ର ସଦସ୍ୟ ଜୟଦେବ ଦାସ ଯୋଗଦାନ କରି ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ପ୍ରଦାନ କରିବା ସହିତ ଦିବଂଗତ ଆତ୍ମାର ସଦ୍ଗତି କାମନା କରିଥିଲେ

Malaysia Odia Community

Holi Celebration

Yoga Session

Bana Bhoji

Sabitri Brata

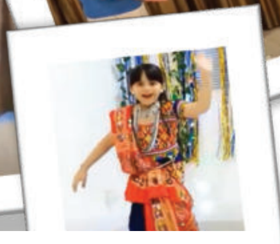

Diwali Tarang 2021

ହରିତଳା
ଭାବନାର ରଙ୍ଗ

ଉପଲବ୍ଧି	ଗୌରହରି ଦାସ	45-47
ସ୍ପର୍ଶ ଶେଷ ସ୍ପନ୍ଦନର	ଡ. ଇତି ସାମନ୍ତ	48-53
ଆଉ ଥରେ ବର୍ଷା	ତାପସ ରାଜ	54-57
ସମର୍ପଣ	ସୁନନ୍ଦା ମିଶ୍ର ପଣ୍ଡା	58-60
ଅନୁତପ୍ତ ସନ୍ତାନ	ଡ଼ ଜୟଶ୍ରୀ ନନ୍ଦ	61
କବିସମ୍ରାଟ ଉପେନ୍ଦ୍ରଭଞ୍ଜ	ଏ ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ପାତ୍ର	62-65
ଏକ ସ୍ମରଣୀୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ	ଖାରବେଳ ମହାନ୍ତି	66-67
ଧର୍ମର ନଦୀତୀରେ	ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ଓଝା	68-70
ଲାଜକୁଳି	ବିଷ୍ଣୁ କଲ୍ୟାଣ ମଙ୍ଗରାଜ	71
ବୁଝିବାର ଅନୁବାଦ ବୁଝେଇବା	ଓଁ ଅଭିଜ୍ଞାନ ସାହୁ	72-74
ଗଙ୍ଗଶିଉଳି	ଶୁଭ୍ରାଂଶୁ ଶେଖର ଲେଙ୍କା	75
କାନଫୁଲ ମୋର କାହିଁ ?	ପାର୍ଥ ସାରଥୀ ସାମନ୍ତରାୟ	76
ସାର୍ଥକ ପ୍ରୟାସ	କାମେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡା	77
ରେବତୀର ଲାଜ	ସୀମନ୍ତିନୀ ନନ୍ଦ	78
ସେମାନେ ଫେରିବେ	ଡ଼ ବୀଣାପାଣି ପ୍ରଧାନ	79
ଏମିତି ବି ଦିନେ	ଡ଼ ବୀଣାପାଣି ପ୍ରଧାନ	80
ଜେମା ମା	ବ୍ରତତୀ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ	81-82

TITLE: Lord Jagannath, Neelachakra & Patitapabana

Sugyani Kumari Pattnaik is a Painter, dancer. Currently on a career break, priorly she was into Business development role by profession.This sculpture is made using paper, clay & Acrylic colors.

ଉପଲବ୍ଧି

ଗୌରହରି ଦାସ

ଗଣେଶ ଭସାଣିର ଆଖିଝଲସା ଆଲୋକ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ କୋଳାହଳର ଅତ୍ୟାଚାରରେ ଶରତ ସପ୍ତମୀର ଶାନ୍ତ ରଜନୀ ଆର୍ତ୍ତଚିତ୍କାର କରିଉଠୁଥିଲା । ଏ ପରିବେଶରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ପ୍ରୌଢ଼ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଶୋଇବା ଘରର ଝରକା ସବୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ସେତିକିବେଳେ ତାଙ୍କର ସପ୍ତମୀ ଜହ୍ନ ଉପରେ ନଜର ପଡ଼ିଲା । ରାଧାରମଣ ସତ କହୁଥିଲେ, ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଯଦି ସୁନ୍ଦର ହୁଏ, ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ସୁନ୍ଦରତର ।

ବଟିକାର ଆଶ୍ରୟରେ ଘଡ଼ିଏ ନିଦ ଯୋଗାଡ଼ କରିଥିବା ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଚଉକି ଉପରେ ବସି ଫୋନ୍‌ରୁ ରାଧାରମଣଙ୍କ ହ୍ୱାଟ୍ସଆପ୍ ମେସେଜ୍ ପଢ଼ିଲାଗିଲେ । ଗଲା ଦିବର୍ଷ ହେଲା ରାଧାରମଣ ଘରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରୁନାହାନ୍ତି, ଆଗରୁ ସଭା ସମିତି, ଭଜନ-ପ୍ରବଚନ ଓ କଳା ପ୍ରଦର୍ଶନୀକୁ ଯାଉଥିଲେ । ସମୟେ ସମୟେ ରବୀନ୍ଦ୍ର ମଣ୍ଡପ ଓ ଭଞ୍ଜକଳାମଣ୍ଡପର ନାଟକ ଦେଖିବାଲାଗି ସୁଦ୍ଧା ପହିଯାଉଥିଲେ ରାଧାରମଣ । ହଠାତ୍ ଏମିତି ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ପାଲଟିଗଲେ କାହିଁକି? ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ସ୍ଥିର କଲେ, କାଲି ସେ ରାଧାରମଣଙ୍କ ଘରୁ ଘେରାଏ ବୁଲିଆସିବେ ।

ଦିହଜାର କୋଡ଼ିଏରୁ ବାଇଶ- ଏହି ଦିବର୍ଷକୁ ଭାରତର ଇତିହାସ କିଭଳି ମନେ ରଖିବ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ମାତ୍ର ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ସେ କହିବେ, ଏ ଦିବର୍ଷ ମଣିଷ-ମଣିଷର ସମ୍ପର୍କକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେଇଛି । ଆଉ ଆଗର ସେ ଉଷ୍ମ ସାମାଜିକ ସମ୍ପର୍କ ଫେରିବ ନାହିଁ । କେତେ ମାସ ହୋଇଗଲାଣି, ତାଙ୍କ ଘରକୁ କୌଣସି କୁଣିଆ ଆସିନାହାନ୍ତି କିମ୍ବା ସିଏ କାହାରି ଘରକୁ ଯାଇନାହାନ୍ତି । ଜର ନୁହେଁ ଡର ହିଁ ମଣିଷଙ୍କୁ ମାରିଦେଉଛି ବୋଲି

ସିଦ୍ଧାର୍ଥଙ୍କର ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହୋଇଛି । ଗଲା ଦିବର୍ଷ ଭିତରେ ବିଦାୟ୍ ନେଇଯାଇଥିବା ତାଙ୍କର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ କଥା ମନେପଡ଼ିଗଲା । ଛାୟା ତ ଜାଣିପାରିଲା ନାହିଁ, ଶ୍ମଶାନରେ ସେ ଯୋଉ ପଲିଥିନ୍ ବନ୍ଧା ଶବଟିକୁ ଶେଷ ସମ୍ମାନ ଜଣାଇଥିଲା ସେ ପ୍ରକୃତରେ ତା ସ୍ୱାମୀ ଥିଲା କି ଆଉ କିଏ ! ପ୍ରତାପ ଡାକ୍ତରଖାନାରୁ ମୁହଁଘୋଡ଼ା ଶବକୁ ନିଜର ପତ୍ନୀ ଭାବି ହାତ ହଲେଇଥିଲା । ଭାଗ୍ୟ !

ପରଦିନ ସକାଳେ ଯାଇ ରାଧାରମଣ ଘରର କଲିଂବେଲ୍ ଟିପିଲାବେଳେ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଜାଣିଥିଲେ, ସାମ୍ନାରେ ଅଯତ୍ନ ନିଶଦାଢ଼ି ବଢ଼ିଥିବା, ଢିଲା ଟି-ସାର୍ଟ ଓ ଟ୍ରାଉଜର ପିନ୍ଧିଥିବା ଗୋଟେ ବୃଦ୍ଧକୁ ଭେଟିବେ, ଯିଏ ବୟସଠାରୁ ଆହୁରି ଦଶବର୍ଷ ବଡ଼ ଦିଶୁଥିବ । ଡକ୍ୟୁମେଣ୍ଟାରୀ ଫିଲ୍ମ ନିର୍ମାଣ କରୁଥିବା ରାଧାରମଣ ଭୀଷଣ ସ୍ପର୍ଶକାତର । ତାଙ୍କ ମନଟା ପୁଣି ଗୋଟେ ଗହୀର କୂଅ, ସେଠି କଣ ଅଛି ତାହା ଜାଣିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ରାଧାରମଣଙ୍କୁ ଦେଖି କିନ୍ତୁ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ବିସ୍ମିତ ହେଲେ । ଇଏ ସେ କାହାକୁ ଭେଟୁଛନ୍ତି? ଦିବର୍ଷ ଭିତରେ ରାଧାରମଣଙ୍କର ଇଏ କି ପରିବର୍ତ୍ତନ !

ରାଧାରମଣ ପଚାରିଲେ, ""ଫୋନ୍ କରି ନ ଥିଲ ତ? ମୁଁ ଯଦି ନ ଥାନ୍ତି ।"

 ତୁମେ ତ ଫୋନ୍ ଉଠଉନାହଁ । ହଁ, ମେସେଜ୍ କରିପାରିଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ତୁମେ ତ ସବୁବେଳେ ଘରଟାରେ ଥାଅ । ଆଚ୍ଛା, ତୁମେ ଏ ଧଳା ଫିନ୍‌ଫିନ୍ ପଞ୍ଜାବି ଚୁଡ଼ିଦାରରେ ବର ପରି ଦିଶୁଛ । ମୁଁ ଭାବିଥିଲି-

 ଜାଣେ । ଯୌବନ ହେଉଛି ସେଇ ସମୟ୍ ଯାହା କେତେବେଳେ ଆସି ଚାଲିଯାଏ ଜଣାପଡ଼େନାହିଁ ଆଉ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ହେଉଛି ସେଇ ସମୟ୍ ଯିଏ ଥରେ ଆସିଗଲେ ଯିବାର ନାଁ ନିଏ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ମୁହଁ ଶୁଖେଇ ଲାଭ କଣ ?

ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ପଚାରିଲା, ""ତୁମେ ଘରୁ ବାହାରୁନାହଁ କାହିଁକି?"

ରାଧାରମଣ କିଛି ନ କହି ସିଦ୍ଧାର୍ଥଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସ୍ମାର୍ଟଫୋନ୍‌ରେ ଗୋଟେ ମେସେଜ୍ ପଢ଼ିବାକୁ ଦେଲେ ଓ ଭିତରକୁ ଚା ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଉଠିଗଲେ ।

ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ସେ ମେସେଜ୍‌ଟିକୁ ଦେଖି ବିସ୍ମିତ ହେଲେ ନାହିଁ । ଏଇଟି ତାଙ୍କୁ କିଛି ମାସ ତଳେ ରାଉରକେଲାରୁ ସସ୍ମିତ ପଠେଇଥିଲେ । ତାହା ଥିଲା ବ୍ରାଜିଲର କବି ମାରିଓ ଡି ଆନ୍ଦ୍ରାଦେଙ୍କର (୧୮୯୩-୧୯୪୫) ଗୋଟେ କବିତା ।

ରାଧାରମଣ ଚା ଧରି ଫେରି ଆସିଥିଲେ ।

ସିଦ୍ଧାର୍ଥ କହିଲେ, ""ତୁମ ଦେହ ତ ଭଲ ଅଛି । ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖକୁ କାହିଁକି ଯାଅ?"

ଡାକ୍ତର ନୁହେଁ ଡାକ୍ତରାଣୀ । ମୋଠାରୁ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ସାନ । - ରାଧାରମଣ କହୁ କହୁ ହସିଦେଲେ !

ଦୁଷ୍ଟାମିର ହସ ଖେଳେଇ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ପଚାରିଲେ, ""ପ୍ରେମ?"

 ନା, ସ୍ନେହ । ସେ ମୋତେ ସ୍ନେହ କରନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଯେତେବେଳେ ମୋ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ, ବ୍ୟାଧି ଓ ବୟସ ନେଇ ମୋତେ ସଚେତନ କରିଦିଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସିଏ ହିଁ କହନ୍ତି, ""ଆପଣଙ୍କର କିଛି ହୋଇନାହିଁ । ଆପଣ ମୋଠାରୁ ବେଶିଦିନ ବଞ୍ଚିବେ ।" ସତୁରି ବର୍ଷର ରାଧାରମଣ ହସୁ ହସୁ କାଶିପକାଇଲେ ।

କିନ୍ତୁ କୌଣସି ସଭାସମିତି ନ ଯିବାର କାରଣ କଣ? ଆଗରୁ ତ ଢେର୍ ଯାଉଥିଲ ! - ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ପଚାରିଲେ ।

ରାଧାରମଣ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, ""ବହୁ ଆଗରୁ ସେସବୁ ପ୍ରତି ଆଗ୍ରହ ତୁଟି ଆସୁଥିଲା । ଥରେ ଏଇ କଲୋନିର ଜଣେ ଅଧ୍ୟାପକ ମୋତେ ତାଙ୍କ କଲେଜର ସଭାକୁ ଡାକିନେଇଥିଲେ । ଅଢ଼େଇ ବର୍ଷ ତଳର କଥା ହେବ । ମୁଁ ଭାବିଥିଲି, ମୋର ପ୍ରତିଭା ଓ ଅବଦାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେ ଅଧ୍ୟାପକ ଖୁବ୍ ସଚେତନ । ଅଥଚ ସେଇଠି ଯାଇ ଆବିଷ୍କାର କଲି, ସେ ମୋର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାମ ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ! ସଂଯୋଗବଶତଃ ସେଇଦିନ ମଧୁବ୍ରତା ଏଇ କବିତା ପଠେଇଥିଲେ ।"

ମଧୁବ୍ରତା?

ହଁ, ସେଇ, ଡାକ୍ତରାଣୀ ମଧୁବ୍ରତା ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ । ଆହ୍ରାଦେ କଣ ଲେଖିଛନ୍ତି ପଢ଼ିଲ?

ହଁ । ମୁଁ ଏଇଟି ଆଗରୁ ପଢ଼ିଥିଲି । ସେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ସାନପିଲା ଥିବାବେଳେ ଆମ ହାତରେ ପ୍ରଚୁର ସମୟ ଥାଏ- ଯେମିତି ବେଲାରେ ଥିବା ବେଲାଏ ଚେରି କୋଳି । ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଠା ମୁଠା କରି ଖାଇଯାଉ । ମାତ୍ର ସମୟର ଚେରି ସରିଆସେ । ଦିନେ ଦେଖିଲାବେଳକୁ ବେଲାରେ ଆଉ ଅଳ୍ପ କେତୋଟି ମାତ୍ର ଚେରି ଥାଏ । ସେଇଠୁ ଆମେ ସଚେତନ ହୋଇଯାଉ । ତାପରେ ଆଉ ସମୟ-ଚେରିର ଅପବ୍ୟୟ କରିବାକୁ ମନ ବଳେ ନାହିଁ । କପଟ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ ମିଶିବାକୁ କିମ୍ବା ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ସଭାସମିତିକୁ ଯାଇ ଉପରଠାଉରିଆ ଭାଷଣ ଶୁଣିବାକୁ ମନ ହୁଏ ନାହିଁ । କାହାର ବୃଥା ଅହମିକାର ଅଶ୍ଳୀଳ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ କିମ୍ବା ବିନୟ କପଟତାର ଯୋଡ଼ହସ୍ତ ମୁଦ୍ରା ଦେଖିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ରହେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମପ୍ରଶଂସା ଓ ପରଚର୍ଚ୍ଚା ବିରକ୍ତିକର ଲାଗେ । ଯୋଉକଥା ପଦକରେ କହିହେବ ସେଥିପାଇଁ ଫୋନ୍‌ରେ ଅଧଘଣ୍ଟେ ନଷ୍ଟ କରିବା କଷ୍ଟ ଦିଏ । ସେଇ ଅବୁଝା ଲୋକଙ୍କର ଢଙ୍ଗରଙ୍ଗ ଦେଖି ଦୁଃଖ ହୁଏ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୟସ ବଢ଼ିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ବୌଦ୍ଧିକ ସ୍ତର ଶୈଶବ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଯାଇଥାଏ । ମନ ଭିତରେ ଈର୍ଷା ରଖି କାର୍ଯ୍ୟଘେନା ପ୍ରୀତି ଦେଖଉଥିବା ସ୍ୱାର୍ଥୀଙ୍କ ମେଳରେ ସମୟ କାଟିବାକୁ ମନ ଡାକେ ନାହିଁ । ଜୀବନରେ ଅନେକ କିଛି ଅଥବା ଆବଶ୍ୟକଠାରୁ ଅଧିକ ପାଇବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ମେଳରେ ରହି ମୁଁ ମନ ଖରାପ କରିବାକୁ ଚାହେ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ମଣିଷର ଭିତର ନ ଦେଖି କେବଳ ଉପରଟା ଦେଖିନେଇ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ନିରାପଦ ଦୂରରେ ରହିବାକୁ ମୋର ବିବେକ କହେ । ତା ବଦଳରେ ମୁଁ ସେଇମାନଙ୍କ ସହ ମିଶିବାକୁ ଚାହେଁ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସମ୍ବେଦନା, ସ୍ନେହ ଓ ମଣିଷପଣିଆ ଅଛି । କାରଣ, ମୋ ପାଖରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ଯେତିକିଟି ଚେରି ଅଛି ଏଣିକି ତାକୁ ଚାଖି ଚାଖି, ଟିକିଏ ଟିକିଏ କରି ମୋତେ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆହ୍ରାଦେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ମୁଁ ଏଠୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଗଲାବେଳକୁ ଶାନ୍ତିରେ ବିଦାୟ ନେବି । ମୋତେ ଭଲ ଲାଗୁଥିବା ମଣିଷଙ୍କ ମେଳରେ ସମୟ ବିତେଇଯିବି । ମନ ଭିତରେ କିଛି ଅବସୋସ ରଖି ମୁଁ ଯିବି ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ମଣିଷର ଦିଇଟି ଜୀବନ ଅଛି । ଦ୍ୱିତୀୟ ଜୀବନକୁ କିନ୍ତୁ ସେତିକିବେଳେ ଉପଭୋଗ କରିହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଉପଲବ୍ଧି କରୁ ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଆମର ଗୋଟିଏ ହିଁ ଜୀବନ ଅଛି । - ସିଦ୍ଧାର୍ଥ କହିଲେ ।

ରାଧାରମଣ ହସିଦେଲେ । କହିଲେ, ""ଭଲ ହେଲା, ତୁମେ ମୋତେ ପଚାରିଥିବା ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ନିଜେ ପାଇଗଲ । ମୋତେ କହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ ।"

ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଆସିବାକୁ ଉଠୁଥିଲେ । ରାଧାରମଣ ଭିତରକୁ ଯାଇ ଗୋଟେ ପ୍ଲେଟ୍‌ରେ ସାତ ଆଠଟି ଚେରି ଆଣି ଦେଲେ ।

ଚେରି? ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ? ଏଗୁଡ଼ିକ ନାଲି - କଳା ଦି ରଙ୍ଗର କାହିଁକି?

କଳାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ପାଚିଲା, ନାଲିଗୁଡ଼ିକ କଞ୍ଚା । - ରାଧାରମଣ କହିଲେ ।

ସବୁଯାକ ଚେରି ଏକାଥରକେ ମୁଠାରେ ଧରୁଥିଲେ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ । ରାଧାରମଣ ହସି ହସି କହିଲେ, ""ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ସିମଲାରୁ ଆଣିଥିଲେ । ତୁମେ କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କରି ଏଗୁଡ଼ିକ ଖାଇବ ।"

ରାଧାରମଣଙ୍କ କଥାର ଇସାରା ବୁଝି ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ହସିଦେଲେ ।

Dr. Gourahari Das , a front-liner among Indian authors writing in Odia, Gourahari Das is not only a fictionist, playwright, critic and poet but a Media-academician and a leading journalist. Dr Gourahari Das was felicitated with prestigious Sarala Puraskar this year. Gourahari Das was also named as recipient of the Sahitya Akademi Translation Prize for the year 2021 for 'Chheli Chareibara Dina' — his Odia translation of Malyalam novel 'Aadujeevitham' (Goat Days) by Uday Parkash

ସ୍ପର୍ଶ ଶେଷ ସ୍ପନ୍ଦନର

ଡ. ଇତି ସାମନ୍ତ

ବର୍ଷା !
ଭୀଷଣ ବର୍ଷା !
ଯେମିତି ଏକାଦିନକେ ଭସେଇନେବ ସାରା ସହରଟାକୁ !
ବାଲ୍‌କୋନୀରେ ବସି ଦେଖି ଚାଲିଥିଲେ ବର୍ଷାର ଅବାରିତ ଧାରାକୁ ଆକାଶ !
ଦିନ ଥିଲା...!
ବର୍ଷାରେ ଅନେକ ଭିଜୁଥିଲେ ସେ !

ବର୍ଷାର ବେଗ ଯେଭଳି ବି ହେଉ, ତାଙ୍କର କିନ୍ତୁ ଭିଜିବାକୁ ମନ ହେଉଥିଲା । ଯେତେ ସମୟ ଧରି ବର୍ଷାରେ ଭିଜିଲେ ବି ପୂରେନି ସେ ମନ । କିନ୍ତୁ ଫେରିବାକୁ ପଡେ । ବର୍ଷାରେ ଭିଜିଭିଜି ଯେତେବେଳେ ଘରକୁ ଫେରନ୍ତି, ପତ୍ନୀ ଧାରା ଟାୱେଲଟିଏ ବଢ଼ଉ ବଢ଼ଉ କୁହନ୍ତି, "ଯେତେ କହିଲେ ଶୁଣିଲ ନାହିଁ? ଦେହ ପ୍ରତି ଟିକିଏ ବି ନିଘା ରଖିଲ ନାହିଁ? ହଁ ! ମୁଁ ବି କାହିଁକି କହୁଛି ଯେ ? କିଏ କୋଉ ଶୁଣିବାର ଅଛି ମୋ କଥା ? ବର୍ଷା ତ ପରମ ଆତ୍ମୀୟ ! ହୃଦୟ ଭିତରର ! ମୁଁ କୋଉ ସେଠି ଅଛି ଯେ, କହିଲେ ଶୁଣିବ?" ଅଭିମାନରେ ମୁହଁ ଫୁଲେଇ ଦିଅନ୍ତି ଧାରା ।

ବୁଝିଯା'ନ୍ତି ସେ ପତ୍ନୀଙ୍କ ଅଭିମାନ!
ହସି ଦିଅନ୍ତି !
ଧାରାଙ୍କ ହାତରୁ ଟାୱେଲ ନେଇ ବାଥ ରୁମ ଭିତରକୁ ପଶି ଯାଉଯାଉ କୁହନ୍ତି, "ସତରେ କହୁଛି ତମକୁ ଆଉ କିଛି... ! ଆ... ଛିଙ୍କ ... !"
କଥା ଶେଷ କରିପାରନ୍ତିନି ସେ ! ଛିଙ୍କ ଆସିଯାଇଥାଏ ତାଙ୍କର !

"ହେଇ ଦେଖିଲ ! ଆରମ୍ଭ ହେଇଗଲା ! ସବୁବେଳେ ସେଇ କଥା । ମଣିଷ କହିକହି ଥକିଲା । ତମେ କାହିଁ ଶୁଣିବାକୁ ଯିବ ? ଚଞ୍ଚଳ ପୋଛି ହେଇ, ଶୁଖିଲା ଲୁଗା ପିନ୍ଧିଲ । ମୁଁ ଅଦା, ଗୋଲମରିଚ ପକେଇ ଚା' କରି ଆଣୁଛି । ଓଃ ! ସବୁବେଳେ ସେଇକଥା! କ'ଣ ଯେ କରିବି...!" ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରୋଷେଇ ଘରକୁ ପଶିଯାନ୍ତି ଧାରା ।

ହେଲେ ଆଜି !
ସବୁକିଛି ନିରବ !
ସ୍ଥିର !

ନା' ସେ ଚଞ୍ଚଳତା! ନା' ବର୍ଷାରେ ଭିଜିବାରେ ବ୍ୟାକୁଳତା । ଚୁପ୍ ହେଇ ବସି ଦୂରରୁ ଖାଲି ବର୍ଷାକୁ ଦେଖିବା ଛଡ଼ା ଆଉକିଛି ନାହିଁ । ଏବେ ଖାଲି ଘର ଭିତରେ ଥାଇ ବର୍ଷାକୁ ଦେଖିବା କଥା । ହାତ ବଢ଼େଇ ତାକୁ ଧରିବା କଥା ଭାବିଲେ କେମିତି ଗୋଟେ ଶିତେଇ ଉଠେ ଦେହ । ଆଉ ବର୍ଷାରେ ଭିଜିବା କଥା! ସେସବୁ ଛାଡ଼ି ସାରିଲେଣି ସେ କେବେଠାରୁ ।

"ବାପା ଚା' ।"
ଆକାଶଙ୍କ ବୋହୂ ଗାୟତ୍ରୀ ଚା' ଦେଲା ତାଙ୍କୁ ।

"ଆରେ ମା' ଖବରକାଗଜ ଆଣିଲୁନି କି?" ଆଖିରୁ ଚଷମା ଖୋଲି ପୋଛୁ ପୋଛୁ କହିଲେ ଆକାଶ।

"ଦେଇନି ବାପା?"

"ବର୍ଷା ପାଇଁ ହେଇଥିବ। ଏତେ ବର୍ଷାରେ ଆଉ କେମିତି ଆସିପାରିବ?"

"ମୁଁ ଯାଉଛି ଜଳଖିଆ କରିବି।"
ଫେରିଗଲା ଗାୟତ୍ରୀ।
ଚା' କପ ଉଠାଇ ଓଠରେ ଲଗାଇଲେ ଆକାଶ।
ବର୍ଷାକୁ ସାଥୀରେ ନେଇ ଦୃଷ୍ଟି ତାଙ୍କର ଲମ୍ବିଗଲା ଦୂରକୁ... ଦୂରକୁ...!

"ବାପା...!"
... ...
"ବାପା...!"

"ବାପା, ଫୋନ୍ ଆସିଛି ଆପଣଙ୍କର!"
ଅନ୍ୟମନସ୍କତା ଭାଙ୍ଗିଲା ଆକାଶଙ୍କର।

"ପବିତ୍ର ଅଙ୍କଲ୍ ଲାଇନ୍‌ରେ ଅଛନ୍ତି।" ଆକାଶଙ୍କ ହାତକୁ ମୋବାଇଲ ବଢ଼ଉ ବଢ଼ଉ କହିଲା ମୋହନ।

"ହାଲୋ!"

"କ'ଣ କରୁଛୁକି? ପୁଅ ତିନିଥର ବାପା ବାପା ଡାକିଲେ ବି ଶୁଣୁନୁ ? କାରଣଟା ନିଶ୍ଚିତ ବର୍ଷା? "

"... ... ...
ଛାଡ ସେ କଥା! କ'ଣ ଖବର କହିଲୁ। ବହୁତ ଦିନ ପରେ ଫୋନ୍ କରୁଛୁ। ତମ ଆଡ଼େ ବର୍ଷା ହେଉଛି ନା' ନାହିଁରେ? "

" ଆମ ଆଡ଼େ ବର୍ଷା ! ନା' ! ଆମ ଆଡ଼େ ଆଉ ବର୍ଷା କାହିଁକି ହେବ?"

"ଆରେ ନା'! ସେମିତି କାହିଁକି କହୁଛୁ? ବର୍ଷା ଖାଲି ମୋ ସହରରେ କାହିଁକି ହେବ? ପାଣିପାଗ ପରା ସେଇଆ କହିଛି।"

"ପାଣିପାଗ ଯାହାବି କହୁ, ବର୍ଷା ତୋ ସହର, ତୋ ପାଖ କ'ଣ ସହଜରେ ଛାଡ଼ିବ ? ଆଚ୍ଛା ବର୍ଷାରେ ମର୍ଣ୍ଣିଂ ୱାକ ଯାଇଛୁ ନା' ନାହିଁ?"

"ହାଃ... ହାଃ... ହାଃ...! ମନେରଖିଛୁ, ମୋର ବର୍ଷାଭିଜା ସକାଳବୁଲା କଥା?"

"ଆଉ ଲଙ୍ଗ ଡ୍ରାଇଭ୍ ? ମନେ ପଡୁଛି? ସେଥର ଆମେ ଯୋଉ ପିକ୍‌ନିକ୍ ଯିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ ? ବାହାରିଲା ବେଳକୁ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ବର୍ଷା କ'ଣ ଛାଡ଼ିଥିଲା ଆମମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗ?"

"ଲଙ୍ଗ୍‌ଡ୍ରାଇଭ୍ ? ମୁଁ ଦେଖୁଛି ତୁ କିଛି ଭୁଲିନୁ ? ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଫୋନ୍ କରିଛୁ କ'ଣ ଖାଲି ପୁରୁଣା କଥାସବୁ ମନେ ପକେଇବା ପାଇଁ?"

"କୋଉ କଥା ତୁ ଭୁଲିଥିବୁ ଯେ ମୁଁ ମନେ ପକେଇ ଦେବି? ତୁ ଯାହା କହ ସାଙ୍ଗ, ସେ ଦିନମାନଙ୍କର ସେ ବର୍ଷା! ତୋ ସହରରେ, ତୋ ଚାରିକଡ଼େ ଖାଲି!"

"ଛାଡ଼ ସେ କଥା! ଆଉ କ'ଣ ଲଙ୍ଗ ଡ୍ରାଇଭ, ଆଉ କ'ଣ ବର୍ଷା ! ଗାଡ଼ି ଚଲେଇବା ଛାଡ଼ି ସାରିଲିଣି କେତେ ବର୍ଷ ତଳୁ। ଛାଡ଼ି ସାରିଲିଣି ବର୍ଷାରେ ଭିଜିବା!"

"ଏତେଦିନ ପରେ ପବିତ୍ର ଫୋନ୍ କରିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସେଇ କଥା କହୁଛ? ସେତିକି ଥାଉ ବର୍ଷା କଥା! ଗପୁଥିବ ସେମିତି? ଜଳଖିଆ କେତେବେଳେ ଖାଇବ ? ମେଡିସିନ୍ କେତେବେଳେ ଖାଇବ? ଏବେ ବି ବର୍ଷା ହେଲେ କୋଉଠି ହଜିଯାଅ, ମନେ ପକେଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ସବୁ କଥା।"

"ହଉରେ ପବିତ୍ର, ରଖୁଛି ଏବେ।"
ଟି'ପୟ ଉପରେ ଫୋନ୍ ରଖିଲେ ଆକାଶ।

"ପୁରୁଣା ସାଙ୍ଗ! ପୁରୁଣା ଗପ! ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତି! ମନେ ପଡ଼ିଯାଇଥିବ କେତେ କ'ଣ । ଯାହାହେଉ ବର୍ଷା ସକାଳଟାରେ ପୁରୁଣା ସାଙ୍ଗର ଫୋନ୍ । ଖୁସୀରେ ଭରି ଯାଇଥିବ ମନ।" ସ୍ମିତ ହସି କହିଲେ ଧାରା।

"ସ୍ମୃତି କ'ଣ କେବେ ପୁରୁଣା ହୁଏ ଧାରା? ସ୍ମୃତି ତ ସ୍ମୃତି! ସେଥିରେ ଆଉ ନୂଆ ପୁରୁଣା କ'ଣ?"

ଧୀରେ କହିଲେ ଆକାଶ।

"ହଉ ଛାଡ଼ ଜଳଖିଆ ଖାଇନିଅ। ମୁଁ ଯାଉଛି। ଗାୟତ୍ରୀକୁ କହୁଛି ଆସି ଔଷଧ ଦେଇଯିବ।"

"ଧାରା...!" ପଛରୁ ଧୀରେ ଡାକିଲେ ଆକାଶ।
ଫେରି ଚାହିଁଲେ ଧାରା।
"କ'ଣ? ପାଣି ଦେଇନି କି?"

"ସବୁ ଦେଇଛ । କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ ଆଉ । ଯେବେଠୁ ମୋ ଜୀବନ ପରିଧିକୁ ଆସିଲଣି, କିଛିରେ କମ 'କରିନାହଁ ତମେ ମୋର ଧାରା! ତମେ କ'ଣ କେବେ କିଛି ଭୁଲ୍ କରିପାର? ଜମା ନୁହଁ ।"

ନିରବ ରହିଲେ ଧାରା ।
"ବସ ଟିକିଏ ମୋ ପାଖରେ ।"

"ଏଁ ! ବର୍ଷା ଆଉ ତମେ ! ସେଥିରେ ପୁଣି ମୁଁ ବସିବି ତମ ପାଖରେ? ବର୍ଷା ଆଉ ତମ ଭିତରେ ମୁଁ କେବେ ପଶି ପାରିଛି ନା' ପାରିବି? ନିଜେ ହିଁ ତ ଏକଥା କହିଛ ।" ସ୍ମିତ ହସି କହିଲେ ଧାରା ।

"ତମେ ବି ବର୍ଷାକୁ ଭଲପାଅ ଧାରା! ମୁଁ ଜାଣିଛି । ତମେ ଯଦି ବର୍ଷାକୁ ଭଲ ପାଉ ନଥାନ୍ତ, ତା'ହେଲେ ମୋ ଭିତରେ ଏତେ ବର୍ଷ ଧରି ବର୍ଷା ପ୍ରତି ଏମିତି ଭଲପାଇବା କେମିତି ସାଇତା ହେଇ ରହି ପାରିଥାନ୍ତା କୁହ? ତମେ ବହୁତ ଉଦାର ଧାରା । ତମେ ଯଦି ମୋତେ ସମ୍ଭାଳି ନ ଥାନ୍ତ, ସେତିକି ସ୍ନେହରେ ମୋ ହାତକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ନଥାନ୍ତ ତା'ହେଲେ କ'ଣ ଯେ ହେଇଥାନ୍ତା...!"

ସ୍ପଷ୍ଟରୁ ଧୀରେଧୀରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହେଇଆସିଲା ଆକାଶଙ୍କ ସ୍ୱର ।
"ହଉ! ତମେ ଆଗେ ଜଳଖିଆ ଖାଇନେଲ । ଔଷଧ ଖାଇବ ।
ଡେରି ହେଇ ଯାଉଛି । ପୂଜା ସରିନି ଆହୁରି ମୋର । ଝୁଣା ଧୁଆଁ ଟିକିଏ ଦେଇଆସେ ।"
"ଭୋକ ସେମିତି ଲାଗୁନି ଆଜି ଧାରା ! ଖାଇବାକୁ ମନ ହେଉନି ଆଦୌ ।"

"ଅଳ୍ପ ଟିକିଏ କ'ଣ ଖାଇଦିଅ । ଔଷଧ ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏମିତିରେ କେତେ ଦିନ ହେଲାଣି ତମେ ବହୁତ କମ ଖାଉଛ । ସବୁବେଳେ ଖାଲି କ'ଣ ଭାବିଲା ଭଳି ଲାଗୁଛ । ମୁଁ ତ କେବେ କିଛି ବାଧ କରି ପଚାରେନି ତମକୁ, ତମେ ଜାଣିଛ ।"

"ତମେ ମୋର କୋଉ କଥା ନ ଜାଣିପାର ଯେ, ବାଧ କରି ପଚାରିବ ମୋତେ ଧାରା?" ଧାରାଙ୍କ ଆଖି ଉପରେ ନଜର ସ୍ଥିର ରଖି କହିଲେ ଆକାଶ ।

ଆକାଶଙ୍କ ମୁହଁକୁ ସ୍ଥିର ନଜରରେ ଚାହିଁ ରହିଲେ ଧାରା ।

"ବୁଝିପାରୁନି ମୁଁ, ସବୁ ଭିତରେ ବି କାହିଁକି ଗୋଟେ ଉଦାସିଆ ଭାବ ଘେରି ରଖୁଛି ମୋତେ । ମନ ଭିତରର ସବୁକିଛି ଧୂଆଁଳିଆ ହେଇଯାଉଛି ଯେମିତି । ଅସ୍ଥିର କରି ପକାଉଛି ମୋତେ ।"

"ହଉ ଛାଡ଼ ସେକଥା । ତମେ ଆଗେ ଜଳଖିଆ ଖାଇ ଔଷଧ ଖାଇଲ । ଦେଖିବା ତା'ପରେ କ'ଣ ହେଉଛି । ପୂଜା ସାରିଦେଇ ଆସେ ମୁଁ ।"

ଘର ଭିତରକୁ ଗଲେ ଧାରା ।
ପ୍ଲେଟ୍‌ରୁ ଚାମୁଚେ ଉପମା ନେଇ ପାଟିରେ ଦେଉଦେଉ ପୁଣି ଥରେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହେଇଗଲେ ଆକାଶ ।

"ଅଙ୍କଲ୍ ନମସ୍କାର!"
ଚହଲିଗଲା ଭାବନା ଆକାଶଙ୍କର ।
"ଏଁ... । ସରୋଜ? ତୁ?"

"ବସ୍‌ବସ୍। ତୋର ତ ଆଉ ଦେଖା ଦର୍ଶନ ନାହିଁ । ବୋଧହୁଏ, ତିନିଚାରି ବର୍ଷ ତଳେ ତତେ ଦେଖିଥିଲି । କି ସଫ୍ଟଓଏର ଚାକିରି କଲ ଯେ ସବୁ, ଦେଶକୁ ବି ଭୁଲିଗଲ?"

"ନା' ଅଙ୍କଲ୍ ! ଭୁଲିନି ଯେ, କିନ୍ତୁ କ'ଣ କରିବା ? ନ କଲେ ନ ହୁଏ । ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ବି କ'ଣ ଫେରି ଆସି ହେଉଛି? ତେବେ ଏଥର ଭାବିଛି, ଯାହା ବି ହେଉ ଆସନ୍ତାବର୍ଷ ବାଙ୍ଗାଲୋର ଚାଲି ଆସିବି । ଆଉ ମନ ହେଉନି । ଏଥର ୟୁଏସ୍ ଛାଡ଼ି ଆସି ଦେଶରେ ରହିବି ।"

"ଆସିଲୁ କେବେ ୟୁଏସ୍ ରୁ?"
"ଏଇ ସପ୍ତାହେ ହେବ ।"
"ଭଲ ହେଲା ଆସିଲୁ । ଦେଖା ହେଇଗଲା । ଦେଖୁନୁ ସକାଳୁ କେମିତି ଗାଜୁଛି ବର୍ଷା ? କେମିତି ଆସିଛୁ ?"
"ମୁଁ ଗାଡ଼ିରେ ଆସିଛି ।"

"ହଉ, ତୁ ଯା' ଭିତରକୁ । ତୁ ତ ଅଛୁ ଆଜି । ଖରାବେଳେ ଏକାଠି ଖାଇବା, କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ।"

"କ'ଣ କରିବି ଅଙ୍କଲ୍।"

ମୋ ବୋଉର ଦୂର ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭଉଣୀ ହେବେ । ମୁଁ ଯେବେଠୁ ଆସିଲିଣି ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ଯାଇ ବସୁଛି । ଭାରି ଦୁଃଖି ସେ ।"

"ମାଉସୀ ଆଉ କୋଉଠି ବାହାହେଲେ? ବୋଉ ସବୁବେଳେ କୁହେ ରୂପର ଯେମିତି, ଗୁଣର ବି ସେମିତି ମାଉସୀ । ଟିଚରସିପ୍ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଯେତେ କହିଲେ, ବୁଝେଇଲେ ବି କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି ମାଉସୀ ବାହା ହେଲେ ନାହିଁ । ବାବୁଭାଇ ତାଙ୍କର ବଡ଼ ଭଉଣୀଙ୍କ ପୁଅ । ସିଏ ହିଁ ଯତ୍ନ ନେଉଛନ୍ତି ମାଉସୀଙ୍କର ।"

"କ'ଣ କରେ ତୋର ବାବୁଭାଇ?"

"ବାବୁଭାଇ? ଓଃ! ସିଏ ପରା ଡକ୍ଟର ରାଜେଶ ଦାସ ! ଆମେ ବାବୁଭାଇ ଡାକୁ ତ ମୁଁ ସେତେବେଳୁ ବାବୁଭାଇ କହୁଛି ।"

"ଓଃ! ଡକ୍ଟର ରାଜେଶ ଦାସ? ମାଉସୀଙ୍କର କ'ଣ ହେଇଛି?"

"କୋଭିଡ୍ ହେଇଥିଲା, ଭଲ ବି ହେଇଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତା'ପରେ କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି । ଦେହ ଖରାପ ସେମିତି ଲାଗି ରହିଲା ତାଙ୍କର! ପୋଷ୍ଟ କୋଭିଡ୍ ଇଫେକ୍ଟ କି କ'ଣ, କିଛି ଜଣାପଡ଼ିଲାନି ।"

"ଏବେ କୋଉଠି?"
"ସନ୍‌ରାଇଜ୍ ହହସ୍ପିଟାଲ୍‌ରେ ।"
ଡାଇନିଂ ଟେବୁଲ "ଦୁଇପଟେ ଦୁଇଟି ଚେୟାର ରେ ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ମୋହନ ଆଉ ସରୋଜ ।

"ଏଇ, ଶୁଣୁଛ ! ବାପା କ'ଣ ବାଲ୍‌କୋନୀରେ ନାହାନ୍ତି?" ବ୍ୟସ୍ତ ହେଲାଭଳି କଣ୍ଠସ୍ୱର ଗାୟତ୍ରୀର ।
"ରୁମ୍‌ରେ ଥିବେ । ବର୍ଷା ଜୋର୍‌ରେ ହେଲାଣି । ଭିତରକୁ ଚାଲି ଆସିଥିବେ ଦେଖ !"
"ମୁଁ ତ ସେଇଆ ଭାବିଲି । ମେଡିସିନ୍ ଦେବି ବୋଲି ବାଲ୍ କୋନୀକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ବାପା ନାହାନ୍ତି ସେଠି ।

ରୁମ୍‌କୁ ଗଲି । ବାଥରୁମ୍ ବି ଦେଖିଲି । କୋଉଠି ବି ନାହାନ୍ତି ବାପା!"

"କ'ଣ କହୁଛ? ବାଲ୍‌କୋନୀରେ ତ ବସିଥିଲେ! ଏଇତ ସରୋଜ ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସିଲା?"

"କ'ଣ ହେଲା?"
ପୂଜାଘରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ଧାରା ।
"ବାପାଙ୍କୁ କୋଉଠି ଦେଖିଲିନି ତ ସେଥିପାଇଁ...!" ଧୀରେ କହିଲା ଗାୟତ୍ରୀ ।

"ରୁହ ମୁଁ ଦେଖୁଛି ।" ଖାଉ ଖାଉ ଉଠିଗଲା ମୋହନ ।
ଗାଡ଼ି ଷ୍ଟାର୍ଟ ହେବାର ଶବ୍ଦ...
"ହଠାତ୍ ଗାଡ଼ି କିଏ ଷ୍ଟାର୍ଟ କଲା?"

"ଦେଖିଲୁ ଦେଖିଲୁ ଟିକେ! ତମେ ସବୁ ତ ଏଠି! ବାପା କ'ଣ ଆଉ...! ମୁଁ ବି ଯାଏ ଦେଖେ ।" କହୁକହୁ ଶିଢ଼ି ପାହାଚ ଆଡ଼କୁ ବୁଲି ପଡ଼ିଲେ ଧାରା ।

"ହେଇ ପରା ବାପାଙ୍କର ପୁରୁଣା ଫିଆଟ୍ ଗାଡ଼ିଟା ବାହାରି ଯାଉଛି !

ତା'ହେଲେ କ'ଣ ବାପା...!!" ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଣ୍ଠସ୍ୱର ମୋହନର ।

"ହଁ! ବାପା ତ ହେଇଥିବେ । ନ ହେଲେ ଆଉ କିଏ? କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରୁନି ଏତେ ବର୍ଷାରେ ହଠାତ "ଏମିତି ଗାଡ଼ି ଧରି କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଲେ ? ଗାଡ଼ି ଚଲେଇବା ତ କେବେଠୁ ଛାଡ଼ି ସାରିଲେଣି ସେ । ମୁଁ ତ କିଛି ବୁଝିପାରୁନି?" ବ୍ୟସ୍ତ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଧାରା ।

"ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା, ଏତେ ବର୍ଷାରେ ବାପା କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଲେ ଏମିତି!"

"ବାପା ଯେମିତି ଭାବରେ ଗେଟ୍ ବାହାରକୁ ଗାଡ଼ି ନେଲେ, ଲାଗୁଛି ଯେମିତି ଭାରି ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଛନ୍ତି!"
"କ'ଣ ହେଲା ବାପାଙ୍କର? କାହିଁକି ହଠାତ "ବାହାରିଲେ ଏମିତି?"
"ଓଃ! ମୋ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲେଇ ପକେଇଲାଣି । ଏ ବର୍ଷାରେ ଗାଡ଼ି ଚଲେଇ...!"

ମୁଣ୍ଡରେ ହାତଦେଇ ବସିପଡ଼ିଲେ ଧାରା ।

x x x

"ଦେଖି ପାରୁଛୁ ସରୋଜ । ହେଇ ପରା ବାପାଙ୍କ ଗାଡ଼ି । ମହାବୀର ଛକ କ୍ରସ୍ କରି ଡାହାଣକୁ ବୁଲିଲେ । ବାପା ଏତେ ଜୋର ରେ ଗାଡ଼ି ଚଲଉଛନ୍ତି କାହିଁକି? ପୁଣି ଏତେ ବର୍ଷାରେ?"

"ଭାରି ବ୍ୟସ୍ତ ଲାଗୁଛି । କୁଆଡ଼େ ଯେ ଯାଉଛନ୍ତି!"
"ଦେଖିଲୁ ମୋହନ, ଅଙ୍କଲ କ'ଣ ସନ୍‌ରାଇଜ୍ ହସ୍ପିଟାଲ୍ ଆଡ଼ର ରାସ୍ତା ଧରିଲେ?"

"ସେଇଆ ତ ଦେଖାଯାଉଛି? କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରୁନି ମୁଁ, ହଠାତ ଏମିତି କାହାକୁ କିଛି ନ ଜଣେଇ ବାପା ହସ ପିଟାଲ "କାହିଁ ଯାଉଛନ୍ତି?"

"ଆରେ ଦେଖ୍, ସନ୍‌ରାଇଜ୍ ହସ୍ପିଟାଲ୍ ଗେଟ୍ ଭିତରେ ପଶିଲା ଅଙ୍କଲ୍‌ଙ୍କ ଗାଡ଼ି ।"
"ହଁ ତ... । ଏତେ ବର୍ଷାରେ, ହଠାତ୍ ବାପାଙ୍କର ହହସ୍ପିଟାଲ୍ ଆସିବା କ'ଣ ଦରକାର ପଡ଼ିଲା!"
"ହଉ ! ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହ'ନା' । ଆମେ ବି ପହଞ୍ଚିଯିବା ପଛେପଛେ ।"

ହସ୍ପିଟାଲର ପାର୍କିଂରେ ଗାଡ଼ିରଖି ତରତରରେ ଭିତରେ ପଶିଲେ ଆକାଶ ।

ଗୋଟିଏ ମିନିଟ୍ ରିସେପ୍ସନ୍ ରେ !
ତା'ପରେ ଶିଢ଼ି ପାହାଚ !
"ସାର୍ ଶୁଣନ୍ତୁ...! ଟିକିଏ ରୁହନ୍ତୁ...! ଆପଣ ଏମିତି ବାହାରୁ ଆସି ସେଠିକୁ ଯାଇପାରିବେନି ସାର୍ ।"

ପଛରୁ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହୁଥିଲେ ରିସେପ୍ସନିଷ୍ଟ ।
ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ପାହାଚ ଡେଇଁ ଚାଲିଥିଲେ ସେ ।
ସନ୍‌ରାଇଜ୍ ହସ୍ପିଟାଲ୍ ସେକେଣ୍ଡ୍ ଫ୍ଲୋର୍ !

ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସେହି କ୍ୟାବିନ୍ ସାମ୍ନାରେ ଅଟକିଲା ପାଦ ଆକାଶଙ୍କର !

ଦୁଆର ଠେଲି ଭିତରେ ପାଦ ରଖିଲେ ।
ପ୍ରଶସ୍ତ କକ୍ଷ ! ସୁସଜ୍ଜିତ ! ଆକର୍ଷଣୀୟ ! ଦାମୀ ସୁଦୃଶ୍ୟ ସୋଫା ।
ଟେଲିଭିଜନ୍ ସେଟ୍‌ । ମଝିରେ ସମସ୍ତ ଉପକରଣରେ ସଜ୍ଜିତ ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ହସ୍ପିଟାଲ ବେଡ୍ ।

ଆଉ ବେଡ୍‌ରେ...!
ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲା ନଜର ଆକାଶଙ୍କର!
"ଆପଣ...? କିଏ ଆପଣ? ଭିତରକୁ କେମିତି ଆସିଲେ?

କିଏ ଛାଡ଼ିଲା ଆପଣଙ୍କୁ ଏମିତି ହଠାତ ? ଡକ୍ଟର ରାଜେଶ ଦାସ ପରମିଶନ୍ ଦେଇଛନ୍ତି ଆପଣଙ୍କୁ?" ଅଟକେଇଲେ ନର୍ସ ।
ଗମ୍ଭୀର ମୁଖଭାବ ଆକାଶଙ୍କର ।
ପାଦ ବଢ଼ାଇଦେଲେ ବେଡ୍ ଆଡ଼କୁ ।
"ସରି ସାର୍ ! ଆପଣ ଏମିତି ଯାଇ ପାରିବେନି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ସାର୍।"

"ଆପଣ କ'ଣ ଜାଣନ୍ତି ପେସେଣ୍ଟ କେତେ ସିରିଅସ୍ ? ହେଲେ ଆପଣ ଏମିତି ଜବରଦସ୍ତି ପଶିଆସି ସିଧା ପେସେଣ୍ଟଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ।"

ପ୍ରତିରୋଧ କରି ଚାଲିଲେ ନର୍ସମାନେ ।
କିନ୍ତୁ ନା' ! ନର୍ସମାନଙ୍କର ଆଉ କୌଣସି ବି ପ୍ରତିରୋଧ ଅଟକେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ ଆକାଶଙ୍କୁ ।
ଗୁରୁ ଗମ୍ଭୀର ଚେହେରା ସହିତ ଭାରି ପାଦ ତାଙ୍କର ପହଞ୍ଚିଗଲା ଯାଇ ପେସେଣ୍ଟ ପାଖରେ ।

ଜୀର୍ଣ୍ଣ ଶୀର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର! ଶୁଷ୍କ ମୁହଁ! ବିଛଣାରେ ମିଶିଯିବା ପରି ଚେହେରା ! ଚାରିକଡ଼ୁ ବିଭିନ୍ନ ମେସିନ୍‌ର ପାଇପ୍ ଆସି ଦେହର ବିଭିନ୍ନ ଜାଗାରେ ଗୁନ୍ଥା !

ଏକଲୟରେ ଚାହିଁ ରହିଲେ ଆକାଶ, ଶେତା ପଡ଼ିଯାଇଥିବା ସେହି ମହିଳାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ।

ସବୁକିଛି ଶୁନ୍‌ଶାନ୍, ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ !
ଭିତରୁ ବାହାର ଯାକେ ଆକାଶଙ୍କର ସବୁକିଛି ଯେମିତି ନିରବ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା ।
କିନ୍ତୁ...!
ନିରବତା ଭାଙ୍ଗିଲେ ଆକାଶ ।

ନିଜର ଥରଥର ହାତ ଉଠାଇ ସ୍ନେହର ସ୍ପର୍ଶ ଦେଲେ ମୁଣ୍ଡରେ ମହିଳାଙ୍କର !

"ବର୍ଷା...!"
"ବର୍ଷା...!"
ଅନୁଚ୍ଚ ଥର ଥର ଡାକ ଆକାଶଙ୍କର !
ଚମକି ଚାହିଁଲେ ନର୍ସମାନେ !
କେଉଁଠୁ ବାହାରୁଛି ଏ ସ୍ୱର ! କେତେ ଗଭୀର!!!
କେତେ ବେଶୀ ସ୍ନେହ ଭରା !!!

"ବର୍ଷା...!"
"ବର୍ଷା...!"
ପୁଣି ସେଇ ଅନୁଚ୍ଚ ଥରଥର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଆକାଶଙ୍କର ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ!!
ଉନ୍ମୀଳିତ ହେଲା ମୁଦ୍ରିତ ନୟନ ।

ଆଃ! ପତର କଅଁଳିବ କି ଆଉଥରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଖିଯାଇଥିବା ଡାହିଟିରେ !

ସ୍ତବ୍ଧ ନର୍ସମାନେ!
ଧୀରେ ଆଖି ଖୋଲିଲେ ବର୍ଷା ।
ଚାହିଁଲେ ଆକାଶଙ୍କୁ ।

ଅକ୍ସିଜେନ୍ ମାସ୍କ ଭିତରୁ ବର୍ଷାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ବାରି ହେଇ ଯାଉଥିଲା ତାଙ୍କ ଭିତରୁ ଉକୁଟି ଆସୁଥିବା ସ୍ମିତହସର ଆଭା । ଲାଗୁଥିଲା ଦୁନିଆର ସବୁତକ ପବିତ୍ରତାଠାରୁ ପବିତ୍ରତମ ସେ ଆଭା !

ସ୍ଥିର ନେତ୍ରରେ ବର୍ଷାଙ୍କୁ ଦେଖି ଚାଲିଥିଲେ ଆକାଶ ।
ଖୋଜି ଚାଲିଥିଲେ ବହୁତ କିଛି ।
"ପଢ଼ିପାରୁଛି ମୁଁ ତମ ମୁହଁର ଏ ଗହୀରିଆ ଭାବକୁ । ବୁଝିପାରୁଛି ମୁଁ ଦୀର୍ଘ ପ୍ରତୀକ୍ଷାକୁ ତମର ।"

ଧୀରେ ଧରିଲେ ବର୍ଷାଙ୍କ ଶୀର୍ଣ୍ଣ ହାତକୁ ଆକାଶ ।

ଅନୁଭବ କଲେ ଈଷତ "ଉଷ୍ଣତାର ଚାପ । ଆଉ ଟିକିଏ ଜୋର୍‌ରେ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲେ ବର୍ଷାଙ୍କ ଶୀର୍ଣ୍ଣ ହାତକୁ । ଆଖିକୋଣରୁ ଲୁହ ବୁନ୍ଦା ଖସି ଆସିବାକୁ ପ୍ରବଳ ପ୍ରୟାସ । ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କଲେ ନିଜକୁ ଆକାଶ ।

ଏକଲୟରେ ଚାହିଁ ରହିଲେ ବର୍ଷାଙ୍କ ମୁହଁକୁ । ଅନୁଭବ କରିଚାଲିଲେ ବର୍ଷାଙ୍କ ହାତର ଉଷ୍ମତାକୁ ।

"ତମେ... ଆସିଛ...!"
ଅତି ଅନୁଚ୍ଚ ଅସ୍ପଷ୍ଟ କଣ୍ଠସ୍ୱର ବର୍ଷାଙ୍କର ।
ସେମିତି ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ ବର୍ଷାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଆକାଶ । ସୁନ୍ଦର ସେହି ଧରାବନ୍ଧା ସ୍ମିତ ହସଟିର ଆଭା ବର୍ଷାଙ୍କ ମୁହଁରେ ।
ଆଖିର ଇସାରାରେ ନିରବ ଉତ୍ତର ଥିଲା ବର୍ଷାଙ୍କ ପାଇଁ ।
ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ ଆକାଶଙ୍କ ମୁହଁକୁ ବର୍ଷା! ଲୁହ ବୁନ୍ଦା ବୋହି ଆସିଥିଲା ଆଖିକୋଣରୁ ।

ଚାରିଆଡ଼ ଶୂନ୍‌ଶାନ୍, ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ !
ସବୁକିଛି ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚଳ !
ଆଉ ତା' ଭିତରେ ହୃଦୟର ହୃଦୟ ସହ କେତେ କଥା!
କିନ୍ତୁ...!

କିନ୍ତୁ କେତେକ୍ଷଣ...!
କେତେକ୍ଷଣ ବା ରହିଲା ସେ ଉଷ୍ମତା !!
କେତେକ୍ଷଣ ବା ରହିଲା ସେ ମଧୁର ସ୍ପର୍ଶ !!
କେତେକ୍ଷଣ ବା ରହିଲା ହୃଦୟର ହୃଦୟ ସହ କଥା !!
ମାତ୍ର କେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତ !
ହୁଗୁଳା ହେଇଗଲା ହାତର ଚାପ !
ମୁଦ୍ରିତ ହେଇଗଲା ଉନ୍ମୀଳିତ ଆଖି !
ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ ବର୍ଷାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଆକାଶ !

ଖୋଜି ଚାଲିଥିଲେ କେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପୂର୍ବର ସେହି ସ୍ମିତହସର ଆଭାକୁ ।

ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇପଡ଼ିଲେ ନର୍ସମାନେ ।
ଲାଗିପଡ଼ିଲେ କାମରେ ।

ପହଞ୍ଚିଲେ ଡାକ୍ତର ରାଜେଶ । ପଛେପଛେ ମୋହନ ଆଉ ସରୋଜ । ଧୀରେ ଉଠାଇ ଆଣିଲେ ଆକାଶଙ୍କ ହାତ ଭିତରେ ରହିଥିବା ବର୍ଷାଙ୍କ ହାତକୁ ରାଜେଶ । ପରୀକ୍ଷା କଲେ । ଷ୍ଟେଥୋ ରଖିଲେ ଛାତିରେ ।

"ଅକ୍ସିଜେନ୍ କାଢ଼ିଦିଅ ମାମାଙ୍କର ।" ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପକାଇ ନର୍ସଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଡାକ୍ତର ରାଜେଶ ।

କଢ଼ା ହେଇଗଲା ଅକ୍ସିଜେନ୍ ମାସ୍କ ବର୍ଷାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ।

ଗଭୀର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଆଉଥରେ ବର୍ଷାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲେ ଆକାଶ ।

ପାଦ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ଦୁଆର ଆଡ଼କୁ ।
"ତୁ ଏଠି ଥା' ସରୋଜ ! ମୁଁ ବାପାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସୁଛି ।"
ବାହାରିଗଲେ କବାଟ ଖୋଲି ।

ବ୍ରେକ୍ ଲଗେଇ ଘର ସାମ୍ନାରେ ଗାଡ଼ି ରଖିଲେ ଆକାଶ ।

ସ୍ଥିର ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା କିଛି ସମୟ ତଳର ଦଲକା ଦଲକା ହେଇ ଅଜାଡ଼ି ହୋଇ ପଡୁଥିବା ବର୍ଷା !

ଚଞ୍ଚଳ ପଦପାତରେ ଘରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ଧାରା ।

ଗେଟ୍ ଖୋଲି ଧରି ଛିଡ଼ା ହେଲେ ଗୋଟିଏ କଡ଼କୁ ।

ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ପୂରାଇଲେ ଆକାଶ ।

"ଫୋନ 'କରିଥିଲା ମୋହନ । କହୁଥିଲା... ।" କଥା ଆରମ୍ଭ କଲେ ଧାରା ।

"ବର୍ଷା ଚାଲିଗଲା ।" ଗାଡ଼ିର ଚାବି ଧାରାଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ଉ ବଢ଼ଉ ଧୀରେ କହିଲେ ଆକାଶ ।

"ଯାହାହେଉ ବର୍ଷାଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା କଥା କିନ୍ତୁ ରଖିପାରିଲ ତମେ ।"

ଆକଶଙ୍କ ପଛେପଛେ ଚାଲୁଚାଲୁ ଆହୁରି ଧୀରେ କହିଲେ ଧାରା । ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଧାରାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ ଆକାଶ !!!

Dr. Itirani Samanta, an eminent writer, journalist, editor, publisher and national award winning film producer occupies a very signficant position in contemporary Odisha. Writing is her first love. In fact, from early childhood, she started cuddling up emotions and scribbled down her feelings on a regular basis. That in later stage culminated into stories, novels, poems, dramas, features, articles of social relevance, women empowerment & gender related issues. She has been continuously writing her editorials in 'The Kadambini', the most popular family magazine in Odisha on women related issues, women empowerment and current social problems since two decade.

ଆଉ ଥରେ ବର୍ଷା

ତାପସ ରାଜ

କିଛି ବେରଙ୍ଗ ବିଷାଦ ର ସଂଧ୍ୟା ଥିଲା । ଅଫିସ ପାଖାପାଖି ଖାଲି ହେଇଆସିଲାଣି । ମୋ କ୍ୟାବିନ ର ଆଲୁଅ ଏବେବି ଦିନ ର ଆଭାସ ଦେଇ ଚାଲିଥିଲା । ମୁଁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଘରକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲି । ଖାଲି ଘର ର ବହଳ ଶୂନ୍ୟତା ସାଂଗରେ ସଂଧ୍ୟା କାଟିବା ଅପେକ୍ଷା ଅଫିସରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟିର ବାହାନା ଖୋଜିବା ଶିଖିଯାଇଥିଲି ବୋଧେ ।

ପୁଣି କଫି ଭେଣ୍ଡିଙ୍ଗ ମେସିନ ପାଖରେ ଯାଇକି ଛିଡା ହେଲି । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପିଇଥିବା ଚଉଦ କପ୍ କଫି ରୁ ଶରୀରର ଯେତିକି କ୍ଷତି ହେବା କଥା, ହେଇଯାଇଥିଲା । ଗୋଟେ କପି ଆଉ କେତେବା କ୍ଷତି କରିବ ? .....ପନ୍ଦରତମ କପ ସାମ୍ନାରେ ଥିଲା । ଧରି ଫେରି ଆସିଲି ନିଜ ଚେୟାରକୁ । ପୁଣି ଲ୍ୟାପଟପ ସାଂଗରେ ସଂଘର୍ଷ ଆରମ୍ଭ । ଫେସବୁକ ରେ ଭୁଲ ଅଭୁଲା କିଛି ସାଙ୍ଗ ଙ୍କୁ ମୋ ଉପସ୍ଥିତିର ଅକାରଣ ହାଜିରୀ ପକେଇ ଦେଲି । ହଜିଯାଇଥିବା ପ୍ରେମର କିଛି ବନ୍ଦ ଦୁଆରରେ କରାଘାତ କରିବାର ବୃଥା ପ୍ରୟାସ ଏଡ଼ାଇ ଆସିଲି । ଟ୍ୱିଟରରେ ଯାଇ ନିରର୍ଥକ ଆଲୋଚନାର କିଛି ମଙ୍ଗ ଜାବୁଡ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି, ହେଲେ ମନ ବୁଝିଲାନି ।

ସମୟ ଦଶଟା ପାଖାପାଖି । କଫି ନିଜ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମୋ ଉଦରକୁ ଠେଲି ଫେରି ସାରିଥିଲା । କାମ ବି ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ମୋର ଯିବା ବାଟକୁ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ଥିବା ୱାଚମ୍ୟାନ ର ଓଭର ଟାଇମ ବି ସରିଗଲା । ଆଉ କିଛି ଚାରା ନାହିଁ । ମନ ନଥିଲେ ବି ସଟଡାଉନ୍ ର କମାଣ୍ଡ ଚିପି, କାନ୍ଧରେ ଲ୍ୟାପଟପ ଝୁଲେଇ ଚେୟାର ରୁ ଉଠିଲି । ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ୱାଚ ମ୍ୟାନକୁ ଅଟକେଇ ରଖିବାର ପାପ ମନରେ ଥିଲା ବୋଧେ, ବାହାରିଲା ବେଳକୁ ପଚାରିଲି ....କୋଉଠି ଛାଡ଼ିଦେବି ? ....ବସ ଷ୍ଟପ ଯାଏଁ ? ...

- ନାଇଁ ସାର ଏଇ ପାଖରେ ରହୁଛି ଚାଲିକି ପଳେଇବି । ଆପଣଙ୍କୁ ତ ବେଶୀ ଦୂର କୁ ଯିବାର ଅଛିନା ? ବର୍ଷା ଜୋର ରେ ହେଲାଣି । ଶୀଘ୍ର ବାହାରିଯାନ୍ତୁ ନହେଲେ ଟ୍ରାଫିକ ରେ ଫସିଯିବେ । ....ଆଜି ତ ଅଧରାତି ହେଇଯିବ ଘରକୁ ପହଁଚିଲା ବେଳକୁ ।

ହୁଁ.....ଘରେ କିଏ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି କି ?... କହିବାକୁ ଏଇଯ୍ୟା ଚାହୁଁ ଥିଲି କିନ୍ତୁ "ଠିକ ଅଛି" କହି ବାହାରିଗଲି । ଅଫିସରେ ଏଇ ଦୁଇମାସ ହେଲା ଜଏନକରିଥିଲେ ବି ଆର ଚାରି କାନ୍ଥ ଭିତରେ ଏତେ ସମୟ କାଟୁଥିଲି, ଯେ ଲାଗୁଥିଲା କେତେ ଯୁଗ ରୁ ବସିଛି ଏଠି । ସକାଳେ ଆଗେ ମୋର କାର ପାର୍କିଙ୍ଗ ରେ ପଶୁଥିଲା ଆଉ ବାହାରୁଥିଲା ସବା ଶେଷରେ ।

ଗୋଟେ ଅଜଣା ସହରରେ ଘର ବୋଲି ସେମିତି କିଛି ନଥିବ, ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କଠୁ ଦୂରତା ବଢ଼େଇ ନିଅ ଯାଇଥିବ ଆଉ ଗୋଟେ ସୁନ୍ଦର ସଂପର୍କକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ ଭାବରେ ଚୁରମାର ହେଇଯିବାର ଶ୍ରାଦ୍ଧ କର୍ମ ଚାଲିଥିବ ତେବେ ଜୀବନ ଟା ଏମିତି ହିଁ କଟେ ବୋଧେ... ଅର୍ଥହୀନ, ଦିଗହରା, ଲକ୍ଷ୍ୟହୀନ ।

ଆଜିର ଉଦାସ ସଂଧ୍ୟାକୁ ଆହୁରି ଉଦାସୀ କରିବାପାଇଁ କେଜାଣି କୋଉଠୁ ଏତେ ବର୍ଷା ଆସିଯାଇଥିଲା । ୱାଚ ମ୍ୟାନ ଠିକ କହିଥିଲା, ବର୍ଷା ଏମିତି ହେଉଥିଲା ଯେମିତି

ରାଗିଛି କାହା ଉପରେ । ଆଜି ତାକୁ ସେଇ ରାଗରେ ଫାଟି ପଡ଼ିବାର ବାହାନା ମିଳିଯାଇଥିଲା ଯେମିତି ।

ଶହେ ମିଟର ର କାର ପର୍କିଙ୍ଗ କୁ ଯିବା ପାଇଁ ଆଉ କିଛି ବାଟ ନଥିଲା, ପ୍ୟାଣ୍ଟ ଆଣ୍ଠୁଯାଏଁ ଟେକି ଗୋଟେ ହାତରେ ଜୋତା ଧରି, ୱାଟର ପ୍ରୁଫ ଲ୍ୟାପଟପ ବ୍ୟାଗ କୁ ଛତା କରି ବାହାରିପଡ଼ିଲି । କାର ପାଖରେ ପହଁଚିଲା ବେଳକୁ ପୁରା ଓଦା କହିଲେ ଚଳେ । ଫୋନ ଘଣ୍ଟି ବି ଠିକ ସେତିକି ବେଳକୁ ବାଜିବାର ଥିଲା, ନିଶ୍ଚେ ମା କରିଥିବ । ସବୁଦିନ ନିଦ ବଟିକା ଆଉ ବ୍ଲଡ଼ ପ୍ରେସର ଔଷଧ ଖାଇସାରିଲା ପରେ ମା ନିହାତି ଫୋନ କରିବ । ଗାଡି ଭିତରକୁ ଯାଇ ବସିବା ଭିତରେ ଚାରିଟା ମିସକଲ ।

ଯେମିତି ସେମିତି ଗାଡି ଭିତରକୁ ଯାଇ , ନିଜକୁ ଗୋଟେଇ , ସଜାଡି , ସାର୍ଟ ହାତ ଫୋଲଡ଼ ରୁ ପାଣି କାଢ଼ିବାର ଅସଫଳ ଚେଷ୍ଟା ଓ ୨ ମିନିଟ ର ଲମ୍ବା ନିଶ୍ୱାସ ନେଲା ପରେ ମା କୁ ଫୋନ କଲି ।

- ଅଫିସ ରେ ଅଛୁ ନା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ! ....ନା ହେଲୋ , ନା କେମିତି ଅଛୁ ନପଚାରି ମା କୁ ସିଧା ପଏଣ୍ଟ କୁ ଆସିବାର ବେମାରୀ ଅଛି ।

- ବାସ, ଏଇ ବାହାରୁଚି ।
- ଟିଭି ରେ ଦେଖିଲି ବର୍ଷା ହେଉଛି ବାଂଗାଲୋର ରେ ଏବେ ।
- ହଁ ମା , ଟିଭି ବାଲା ଙ୍କୁ ଆଠୁ ବଡ କିଛି ଖବର ମିଳିନଥିବ ଆଜି, ବଢି ଆସିନି ଏଯାଏଁ ....ମୁଁ ଠିକ ଅଛି ତୁ ଚିନ୍ତା କରନା ।
- ଶିବୁ ,ଦୀପ୍ତି କୁ ଫୋନ କରିଥିଲୁ ? ଶେଷରେ ସେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଦେଲା ମା , ଯୋଉ ପ୍ରଶ୍ନ ର ମୁଁ ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲି ।
- ବର୍ଷା ବେଶୀ ହଉଛି ମା, ଘରେ ପହଞ୍ଚିକି ଫୋନ କରୁଛି ।
- ଏଇଟା ମୋ ପ୍ରଶ୍ନ ର ଉତ୍ତର ନଥିଲା ଶିବୁ । ମା ର ଥକି ଯାଇଥିବା କଣ୍ଠ ମୁଁ ବେଶ ବାରି ପାରୁଥିଲି ।

- କରିନି ମା , ଏ ଯାଏଁ କିଛି ନିଷ୍ପତି ନେଇପାରିନି......କେବେ ଯାଏଁ କଥା କୁ ଟାଳି ଚାଲିଥିବି ? ସେଥିପାଇଁ ସତ କହିଦେଲି ।
- ଥରେ ଚେଷ୍ଟା କରିକି ତ ଦେଖ ।
- କରିବି ମା । କହି ଫୋନ କାଟିଦେଲି ।
ମୋ କଣ୍ଠ ରେ ବାହାରର ଆର୍ଦ୍ରତା ଓହ୍ଲେଇ ଆସିଥିଲା । ...ବୋଧେ ଆଉଥରେ ମା ମୋର ଦୁର୍ବଳ ହେଇଯିବ । ସହି ପାରୁନଥିଲା । ମୁଁ ଜମା ଚାହୁଁନଥିଲି, ତାର ନିଦବଟିକା ଆଜି ବି କାମ ନକରୁ । ଫୋନ ରଖିଲା ପରେ କିଛି ସମୟ ଜାଣିପାରିଲିନି କି ସାମ୍ନା କାଚ ସେପଟେ କୁହୁଡିଆ ବର୍ଷା ଥିଲା କି ମୋ ଆଖିରେ ଧୂଆଁ ର ବାଦଲ ଘନେଇ ଆସିଥିଲା । ଆଗକୁ ଦେଖିବା କଷ୍ଟ ହେଉଥିଲା । ପାଖ କଫି ସପ ରେ ବସିକି ମୋ ଭିତର ଓ ବାହାର ବର୍ଷା କୁ ଥମିଯିବାର ଅପେକ୍ଷା କରିପାରିଥାନ୍ତି । କିଛି ଜଲ୍ଦିରେ ନଥିଲି ପହଂଚିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ଏ ଝଡ଼ିବର୍ଷାର ଋତୁରେ ଏକେଲା କଫି ପିଇବା ମାନେ ନିଜ ଭିତର ଘା ଗୁଡିକୁ ଆହୁରି ରାମ୍ପୁଡ଼ିବା । କିନ୍ତୁ ମତେ ଔଷଧ ଲଗେଇବାର ବାଟ ଖୋଜିବାର ଥିଲା । ମା କହିଥିଲା, ଥରେ ଚେଷ୍ଟା କରିକି ଦେଖ ।

ଏଇ ବର୍ଷା ଯେତେବେଳେ ବି ଆସେ ଅତୀତର କେତେ ସ୍ମୃତି ବି ସାଂଗରେ ନେଇ ଆସେ ।.....ଗାଡି ଷ୍ଟାର୍ଟ ହେଲା । ନଚାହୁଁ ଥିଲେ ବି ମନେପଡ଼ିଲା କି ଶିଲ୍ପା ସାଂଗରେ ମୋର ଦେଖା ଏମିତି ଏକ ବର୍ଷା ରାତି ରେ ହେଇଥିଲା ।

ଆମେ ଗୋଟେ ଅଫିସ ରେ ଥିଲୁ । ସେ ଇଂଟର୍ନ ଭାବେ ଜଏନ କରିଥିଲା ଆଉ ମୁଁ ଥିଲି ସିନିଅର ମ୍ୟାନେଜର । ସେଥିପାଇଁ ଆମ ଭିତରେ କଥାହେବାର ସମ୍ଭାବନା କମ ହିଁ ଥିଲା । ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଘରକୁ ବାହାରିଲା ବେଳେ ଏତେ ବର୍ଷା ହେଉଥିଲା ଯେ ଗାଡିରେ ଯିବା ବି ଦୁଃସାଧ ଥିଲା । ....ମୁଁ ପାହାଚ ପାଖରେ ବର୍ଷା ରହିବାର ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲି.... କେଜାଣି କୁଆଡୁ , ଗୋଟେ ପରେ ଗୋଟେ ନନ୍ ଷ୍ଟପ୍ ଛିଙ୍କ ମାରି ମାରି, ଶିଳ୍ପା ମୋ ପାଖରେ ଆସିକି ଛିଡା ହେଲା । ପବନରେ ତା ହାତର ଛିଟ ଗୋଲାପୀ ଛତାଟା ଓଲଟି ଯାଇଥିଲା । ସେ ତାକୁ ସିଧା କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା ଚଲେଇ ଥିଲା । ଜିଦ୍ଦୀଆ ଛତାଟା ଏମିତି ବର୍ଷା ରେ ବିଶ୍ୱାସଘାତ କରିବ, କିଏ ଜାଣିଥିଲା । ଏପଟେ ଶିଳ୍ପାର ଓଦା ଓଢଣୀ ର ପାଣି ଟପ୍ ଟପ୍ ହେଇ ମୋ ଜୋତା ଓଦା କରିଚାଲିଛି ସେଆଡ଼େ ତାର ଜମା ନଜର ନାହିଁ ......ଛିଙ୍କ ଗୁଡା କିନ୍ତୁ ରହିବାର ନାଁ ଗନ୍ଧବି ଧରୁନଥିଲେ ।
- ଆର ୟୁ ଅଲରାଇଟ୍ ? ମୁଁ ହିଁ ପଚାରିଥିଲି ଆଗେ

- ହଁ ହଁ ,ଆଇ ଆମ ଫାଇନ ..ଭାବିନଥିଲି ବର୍ଷା ଏମିତି ହେବ । ବସ ଷ୍ଟପ ଯାଏ ଯିବା ଭିତରେ ଏମିତି ଅବସ୍ଥା ହେଇଗଲା....ସରି ବର୍ଷା ରୁ ....ମତେ ଟିକେ ଆଲର୍ଜି ଅଛି... ଆଉ ତିନି , ଚାରିଟା ଛିଙ୍କ ମାରି ମାରି କହିଲା ।
- କ୍ୟାନ ଆଇ ଡ୍ରପ୍ ୟୁ ସମ୍ ପ୍ଲେସ ? ପ୍ଲାନ୍ କରିନଥିଲି ପଚାରିବାକୁ କିନ୍ତୁ, ପଚାରିଦେଲି ।

ବାସ... ବର୍ଷା ଟିକେ କମିବା ପରେ ଆମେ ସେଇ ଓଲଟା ଛତା ରେ ପ ାର୍କିଙ୍ଗ ଯାଏଁ ପହଂଚିକି ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲୁ । ଭାବିଥିଲି ପାଖ ବସ ଷ୍ଟପ ଯାଏ ଛାଡ଼ିଦେବି । ହେଲେ ଏମିତି ବର୍ଷା ଆଉ ଅଂଧାର ରାତି ରେ ତାକୁ ଏକେଲା ଛାଡିବା ମୋ "ବେସିକ୍ ମ୍ୟାନର୍ସ " ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାଇଥାନ୍ତା, ସେଥିପାଇଁ ସହର ର ଶେଷ ତା ଘର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ,ତାକୁ

ଛାଡିବାକୁ ବାହାରିପଡ଼ିଲି । ରାସ୍ତା ସାରା ଦିଜଣ ଚୁପ ଥିଲୁ । ବୁଝା ହିଁ ପଡ଼ିଲାନି କି, କଣ କହିବି.....

ଭାରି ଅଣ ଓସାରିଆ ଗଳିରେ ଥିଲା ତାର ଘର । ଗୋଟେ ପତଳା ଗଳି ବାହାରେ କହିଲା, ଏଇଠି ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ , ଗାଡି ଆଉ ଆଗକୁ ଯିବନି .

- ଆଉ କେତେ ଦୁର ଅଛି । ମୁଁ ଆସିବି ସାଂଗରେ ?
- ନା ନା ମୁଁ ଚାଲିଯିବି । କହି ସେ ପୁଣି ଛତା ଖୋଲିବାରେ ଲାଗିଯାଇଥିଲା ।
- ମତେ ଲାଗୁନି ସେ ଆଉ ହେବ । ମୁଁ ହେଡଲାଇଟ ଅନ ରଖୁଛି , ଦୌଡ଼ି କି ପଳାଅ ।

ସେ ମୋ କଥା ମାନିଲା । ଥ୍ୟାଙ୍କସ, କହି ଦୌଡ଼ି ଚାଲିଗଲା । ହେଡଲାଇଟ ରେ ସେ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି କେଜାଣି କୋଉ ଗଳି ରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଇଗଲା । ......ସେଇଟା ଥିଲା ଶିଳ୍ପା ସହ ମୋର ପ୍ରଥମ ଦେଖା ।

ଆଗାମୀ ଗୋଟେ ସପ୍ତାହ ଯାଏଁ ଅଫିସ ରେ ଆଉ କଥା ହେଇନୁ । ବ ।ସ ଯାହା କେବେ କେବେ ଦେଖୁଥିଲି । କେବେ ପ୍ରିଣ୍ଟର ପାଖରେ । କେବେ କ୍ୟାଫେଟରିଆ ରେ ଚା ପିଇଲା ବେଳେ । ନିଜ ଭିତରେ ହଜି କି ମଜ୍ଜି ରହୁଥିଲା କହିପାରିବିନି ।କାହା ସହ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ମୋ ଭଳି ତ । ଭିତରେ ବି କାମ କରିବାର ଭୁତ ଥିଲା । କି କେଜାଣି, ଜବ୍ ପର୍ମାନେଣ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଡେରି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାମ କରୁଥିଲା !

ଜୁଲାଇରେ ଆଉଥରେ ଏମିତି ବାଦଲ ଘେରି ଆସିଲେ । ଆଉଥରେ ଆମେ ଦୁଇଜଣ ପାଖାପାଖି ଛିଡା ହେଇଥିଲୁ । ପାହାଚ ପାଖରେ ଠିଆ ହେଇ ବର୍ଷା ରହିବାର ଅପେକ୍ଷାରେ ।

- ଆରେ ତମ ଛତା ତ ସିଧା ହେଇଗଲା । ମୁଁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ କଲି ।
- ହଁ କିନ୍ତୁ ପବନ ଏତେ ଜୋର ରେ ହେଉଛି ଯେ ଡର ଲାଗୁଚି । ସେ ହସିକି କହିଲା ।
- ଛାଡ଼ିଦେବି ଘର ଯାଏଁ । ଟର୍ଚ୍ଚ ନେଇ କି ଆସିଛ ତ ? ଚିଡେଇ କି କହିଲି ।
- ଆପଣଙ୍କ ଗାଡି ର ହେଡଲାଇଟ ଖରାପ ହେଇଚି କି ? ସେ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ରେ ଚିଡେଇଲା ।

ପୁଣି ସେ ମୋ ଗାଡି ରେ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଆଜି ସହଜ ମୁଡ଼ ରେ । ଟ୍ରାଫିକ ଆଉ ବର୍ଷା ମିଶିକି ଯେମିତି କଥା ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତେଇଲେ କି କଣ, ଚଉଦ କିଲୋମିଟର ର ରାସ୍ତା ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ଲାଗିଗଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ରେ କିନ୍ତୁ ଚଉଦ ବର୍ଷର ବନ୍ଧୁତା ହେଇଯାଇଥିଲା ଯେମିତି । ଘର , ପଢାପଢି , ଭାଇ ଭଉଣୀ , ବାପା, ମା , ସ୍ୱପ୍ନ, ଅଫିସ, ବସ... ସବୁ ବିଷୟ ରେ କଥା ହେଇଯାଇଥିଲୁ ।

ଛାଡିଲା ବେଳକୁ ଲାଗିଲା ଯେମିତି ଏବେ ବି କେତେ କଥା ରହିଗଲା ହେବାପାଇଁ । ଶିଳ୍ପା ଓଲ୍ହେଇ କି ଚାଲି ଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ମୋ ପାଖରେ ଛାଡି ଯାଇଥିଲା ଅନେକ କିଛି । ମୁଁ ଘରକୁ ଫେରିଲି ସେଇ ବାଦଲର ପତିଆରା ନେଇ । ବର୍ଷା । ପଛରେ ସ୍ୱପ୍ନର ଓଦା ମାଟି ଛାଡ଼ିଯାଇଥିଲା । ଲାଗିଲା କି ଏ ବର୍ଷା ଏମିତି ଚାଲୁଥାନ୍ତା କି, ଆଉ ଆମେ ରାସ୍ତା କଡରେ ଗାଡି ଭିତରେ ଦି ଜଣଙ୍କ ହାତ ଧରି ଏମିତି ଦେଖୁଥାନ୍ତୁ ଏଇ ବର୍ଷା କୁ । କିଛି ସମୟ ବସିଲା ପରେ ଦୁଇ ଜଣ ନିଜ ନିଜ କୁ ହଠାତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ଅନେଇ ପୁଣି ହଜିଯାନ୍ତୁ ସେ ବର୍ଷାରେ । ଏ ସବୁ ଭିତରେ ବୋଧେ କିଛି ପ୍ରେମ ର ବର୍ଷା ଛିଟା ଗାଡି ର କାଚ ଦେଇ ପଡିଯାଇଥିଲା ଭିତରକୁ ।

ତାପରେ ସେଇୟା ହେଲା ଯାହା ମୁଁ ଚାହୁଁଥିଲି । କେଜାଣି କେବେଠୁଁ ମୁଁ ସହରର ଶେଷରେ ଥିବା ସେ ଗଳି ଯାଏଁ ସବୁଦିନ ତାକୁ ଛାଡିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲି । ରାସ୍ତାରେ କିଛି ଲମ୍ବା ମୋଡ଼ ବି ଥିଲା, କିଛି ଗୁପ୍ ଚୁପ୍ ଠେଲା ଯାଏଁ ଯାଉଥିଲା , କିଛି ଚୁଡ଼ି ଦୋକାନ ଯାଏଁ । କେବେ ଗୋଟେ ମନ୍ଦିର ପଡ଼ିଯାଏ ବାଟରେ ତ କେବେ ଏକାଠି ଖାଇବା ପାଇଁ ଛୋଟ ରହଣି ।

କିନ୍ତୁ କହନ୍ତି ନା ସୁନ୍ଦର ଶାଶ୍ୱତ ଦିନ ସବୁ ଡେଣା ନେଇ ଆସନ୍ତି । ଭାରି ଜଲ୍ଦି ଥାଏ ତାଙ୍କୁ ଉଡି ଯିବା ପାଇଁ । କେବେ ବର୍ଷେ ବିତି ଗଲା ଜଣ । ପଡିଲାନି । ମୋ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ ଥିଲା କି ଚାକିରୀ କରିବ । ଆଉ ଶିଳ୍ପା ପାଇଁ ସେ ସବୁ ସୁଖ ଗୋଟେଇବା , ଯାହା ତାକୁ କେବେବି ମିଳିନଥିଲା । ମା ବି ମୋ ସାଂଗରେ ଶିଳ୍ପାକୁ ତା ଜୀବନ ରେ ରଂଗଭଳି ଭରିଦେବା ପାଇଁ ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ୱପ୍ନ ଯୋଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଶିଳ୍ପା ର ଅସରନ୍ତି କାମନାର ଦୁନିଆ ରେ ମୋର କି ମା ର ସ୍ୱପ୍ନ ପାଇଁ ଜାଗା ନଥିଲା, ଶିଳ୍ପା ଆଗରେ ଏକ ଲମ୍ବା ରାସ୍ତା ଥିଲା ଆଉ ମୁଁ ଥିଲି ସେ ରାସ୍ତା ରେ ଭୁଲ ରେ ଭେଟ ହେଇଯାଇଥିବା ଗୋଟେ ପଥିକ । ତାର ଲକ୍ଷ , ସ୍ୱପ୍ନ ଅଲଗା ଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଦିନେ ମୋତେ ଛାଡି ସେ ମୁମ୍ବାଇ ଚାଲିଗଲା ।। ଶିଳ୍ପା ବିନା ବର୍ଷ ଗଡିଚାଲିଲା ଆଉ ବର୍ଷା ହାରିଚାଲିଲା । ବଡ କଷ୍ଟ ରେ ବୁଝିଲି କି ପ୍ରେମ ରେ ଏମିତି ବୁଡି ଯାଇଛି କି ଆଉ ଫେରିବା କଷ୍ଟକର । ମା ମତେ ଭାଙ୍ଗିବା , ହାରିବା ର ଦୁର୍ବଳ ପୋଲ ରେ ଦେଖି ବିବ୍ରତ ହେଇପଡୁଥିଲା । ଦିନେ ଜିଦ୍ଦୀ କରି ମୋତେ ବାଂଗାଲୋର ପଠେଇଦେଲା ।

ନୂଆ ଜୀବନର ଅବାସ୍ତବ ଆରମ୍ଭ ପାଇଁ ଚାକିରୀ କଲି , ଘର ନେଲି । ମା ଜିଦ ନକରିଥିଲେ ମୁଁ ଦୀପ୍ତି ସାଂଗରେ ବି

ଭେଟିନଥାନ୍ତି ।

ଦୀପ୍ତି.... ଆମ ପଡୋଶୀ ସାହୁ ବାବୁଙ୍କ ଝିଅ । ଏଇଠି ବାଙ୍ଗାଲୋରରେ ଚାକିରୀ କରେ । ଆଗରୁ କୋଉ କଲେଜ ରେ ପଢଉଥିଲା ।..... ଆସିଲା ବେଳେ ମା ମୋ ହାତରେ ମାଉସୀ ଙ୍କ ଗୋଟେ ପାର୍ସଲ ପଠେଇଥିଲେ ଦୀପ୍ତି ପାଇଁ । ଜାଣିଥିଲି କି ଏ ଷଡଯନ୍ତ୍ର କାହିଁକି, କିନ୍ତୁ ଚୁପ ରହିଲି । ଜରୁରୀ ନୁହେଁ କି ଯାହା ମା ଓ ମାଉସୀଙ୍କ ମନରେ ଚାଲିଛି ସେଇଟା ଦୀପ୍ତି ମନରେ ବି ଚାଲିଥିବ । .....ଆମେ ସବୁ ଅଫେରା ମୁହୂର୍ତ୍ତ ର ବୋଝ ମୁଣ୍ଡେଇ ଚାଲୁ । ହେଇପାରେ ଦୀପ୍ତି ମନ ରେ ବି କିଛି ବୋଝ ଥିବ । ....ଦୀପ୍ତିବି ବେଶୀ ସମୟ ନେଲାନି ସବୁ ସତ କହିଦେବା ପାଇଁ । ମୋ ଅନୁମାନ ଭୁଲ ନଥିଲା । ତା ଉପରେ ବି ଅନେକ ସ୍ମୃତିର ଚାପ ଥିଲା ।.....ଦେଖିଲେ ତ । ଆଖିରେ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିବା ବିଶ୍ୱାସର କିଛି ଖଣ୍ଡ ଏବେବି ଦିଶେ । ....ସତ କହିବି... ସେଥିରେ ମୋତେ ମୋ ଛାଇ ଦିଶେ ।

.....କିଛି ଜଲ୍ଦି ନଥିଲା । ସାପ ଦଁସିଥିଲେ ପାଳ ଦଉଡ଼ି ବି ଡରାଏ । ତଥାପି ବେଳେ ବେଳେ ଭେଟୁଥିଲୁ । କିଛି ଫର୍ମାଲିଟିଜ ଥିଲା କିଛି ମା ର ଜିଦ । ଆଉ ବେଳେ ବେଳେ ଏମିତି ବର୍ଷାର ଡର ବି କାରଣ ହେଇଯାଏ । ଆଜି ରିଂଗ ରୋଡ଼ ର ଟ୍ରାଫିକ ମଝିରେ ପୁଣି ଗୋଟେ ଚିହ୍ନ । ଚିହ୍ନ । ଡର ରାସ୍ତା ରୋକି ଦେଇଥିଲା ।

ମୁଁ ରାସ୍ତା କଡରେ ଗାଡି ପାର୍କ କରିଦେଇ ଅନେକ ସମୟ ଫୋନ କୁ ଅନେଇଲି ।.....ମା ଶୋଇପଡିଥିବ ।.....ଏମିତି କେହି ସାଙ୍ଗ ନଥିଲେ ଯାହା ସାଂଗରେ କଥା ହେଇ ପାରିଥାନ୍ତି । ମନେ ନାହିଁ କାହିଁକି , ମୁଁ କଣ ଭାବି ଦୀପ୍ତି ନମ୍ବର ଲଗେଇଦେଲି ।

....ଆକାଶବାଣୀ ହେଇଥିଲା କି ଭିତରୁ କିଏ କହୁଥିଲା.....ଆଉ ନୁହେଁ , ଜୀବନ କୁ ଆଉ ଏମିତି ଉଦାସ ସଂଧ୍ୟା ହାତ ଟେକି ଦେନା, ଏମିତି କିଛି ରାସ୍ତା ନାହିଁ ଯାହା ବଦଳେଇ ହେବନି । ବର୍ଷା ହେଇ ଚାଲିଯାଏ, ଋତୁ ବଦଳେ, ଖରା ବି କେବେ ମିଠା ଲାଗେ କେବେ କାଟେ । ତାହେଲେ ଏଇ ସ୍ମୃତି ର ଋତୁ କାହିଁକି ବଦଳେଇପାରିବୁନି ?

ଅନେକ ସମୟ ରିଂଗ ହେଲା ପରେ ଦୀପ୍ତି ଫୋନ ଉଠେଇଲା ।-

- ଶୋଇ ପଡ଼ିଲଣି କି ? ...ମତେ ବି , ମା ଭଳି ସିଧା ପଏଣ୍ଟ କୁ ଆସିବାର ବେମାରୀ ଅଛି ।
- ହଁ ....ଅଧା ରାତି ରେ ଆଉ କିଏ କଣ କରେ ? ଦୀପ୍ତି କଣ୍ଠ ରେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଯିବାର ଓଜନ ଥିଲା ।
- ହେଇପାରେ କି କିଏ ଅଜଣା ସହର ରେ ବୁଲୁଥିବ । ଆଉ ତାକୁ ଭାରି ଭୋକ ଲାଗୁଥିବ । ହେଇପାରେ ତାକୁ ଘରର ଚା ଆଉ ପକୁଡି ମନେପଡୁଥିବ । ତମକୁ ଆମ ଆଗ ଗଳି ର ଭଗବାନ ସାହୁ ଦୋକାନ ଭଳି ପକୁଡି କରି ଆସେ ?
- ......ଆସେନି । ଦୀପ୍ତି ହସିକି କହିଲା । ଏବେ କଣ କରିବ ?
- ......କିଛି କଥା ନାହିଁ । ତମ କଲୋନୀ ଅ ।ଗର ଅଗ୍ରୱାଲ ସ୍ୱିଟ୍ସ କେତେ ରାତି ଯାଏଁ ଖୋଲା ଥାଏ ? କିଛି ମିଳିବ ସେଠି । ତାର ଜିଲ ।ପି ବଢିଆ ଲାଗେ ।
- ସେଟା ବି ମିଳିବନି.... କିନ୍ତୁ ଖିରି ମିଳିବ । ଆଉ ଡିନର ବି । ଚା ବି କରିଦେବି ଆଉ ପକୁଡି ବି ଚେଷ୍ଟା କରିବି ବ ।ସ ତମେ ବେସନ ଗୋଳେଇ ଦେବ ।

.....ଦୀପ୍ତି ଫୋନ ରଖିଦେଇଥିଲା ଆଉ ମୋ ମନ ବର୍ଷା ପର ବାଦଲ ଭଳି ହାଲ୍କା ହେଇଯାଇଥିଲା । ଠିକ ପନ୍ଦର ମିନିଟରେ ମୁଁ ତାର କବାଟ ଆଗରେ ଥିଲି । ସେ କବାଟ ଖୋଲି କିଛି ସମୟ ମତେ ଚାହିଁଲା ଆଉ ଓଦା ଓଦା ଆଖିରେ ମତେ ଦେଖି ଗୋଟେ ପଟ କୁ ଏମିତି ଛିଡା ହେଇଗଲା ଯେମିତି ଆଗତ ର ନୂଆ ଜୀବନର ରାସ୍ତା କୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁନି । ଅଜାଣତ ରେ କିଛି ଶବ୍ଦ ମୁହଁରୁ ବାହାରିଯାଇ ମାର୍ବଲ ର ଥଣ୍ଡା ଦେହରେ ବିଞ୍ଚି ହେଇଗଲା, ଆଉ କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଜୀବନ ସାରା ପାଇଁ ସଜୀବ ହେଇ ରହିଗଲା ଏମିତି ଅନେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ କୋଳ ରେ ସାଉଣ୍ଟିବା ପାଇଁ ।

Mr Tapas Raj is a Technocrat, writer, social worker based in Bangalore. One of the founders of Odia Sahitya Samaj in the IT city , he is passionate about Odia language , culture and literature .

ସମର୍ପଣ

ସୁନନ୍ଦା ମିଶ୍ର ପଣ୍ଡା

ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ଯିଏ ଜନ୍ମ ନିଏ, ତା'ର ମୃତ୍ୟୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ମଣିଷ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରାଣୀ । ଏହି ଜଗତରେ କେଉଁଟା ଭଲ, କେଉଁଟା ମନ୍ଦ ସେ ବୁଝିପାରେ । ତଥାପି ରାଗ, ଦ୍ୱେଷ, ଈର୍ଷା, ଲୋଭ ଆଦି ସାଂସାରିକ ମାୟା ମୋହରେ ମଜ୍ଜି ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ସେଦିନ ରାତିରେ ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଭେଟିଥିଲି । କାନାଡ଼ାର ନିଶବ୍ଦ ହାଡ଼ଭଙ୍ଗା ଶୀତ ରାତି । ଧୀରେ ଧୀରେ ମୃତ୍ୟୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଲା, ପାଖରେ ସ୍ୱାମୀ ଶୋଇଥିଲେ ବି ତାଙ୍କୁ ଆଢୁଆଳ କରି ତା'ର ଶକ୍ତ ପାପୁଲିରେ ମୋ ହାତଟିକୁ ଜୋରରେ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲା, କିନ୍ତୁ ମୋ ସାଥିରେ " ମୋ ପ୍ରାଣର ନାଥ - ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ" ସାଙ୍ଗ ରେ ଅଛନ୍ତି । ମୋ ପାଟିରୁ ଜୋରରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା - "ନିରାଶ୍ରୟ ମାଂ ଜଗଦୀଶ ରକ୍ଷ ।" ମୁଁ ଭାରତ ଯାଇ ପୁରୀରେ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରରେ ଦର୍ଶନ କରିବି ବୋଲି କେବେଠୁ ମନ କରିଥାଏ । ଭାରତ ଯିବାର ଟିକେଟ୍ ମଧ କରି ସାରିଥାଏ । ତା' ପୂର୍ବରୁ କେମିତି ଏହି କ୍ଷଣ ଭଙ୍ଗୁର ଦେହଟା ଛାଡ଼ି ଦେବି? ବୋଧେ ମହାବାହୁଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଅଲଗା ଥିଲା । ସିଏ ମୋତେ ଛାଡ଼ିଲେନି । ମୃତ୍ୟୁ ଫେରିଗଲା । କେହି ବିଶ୍ୱାସ କରିବେନି ବୋଲି ମୋ ହାତରେ ତା'ର ପାପୁଲିର ଚିହ୍ନ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଗଲା, "ଆସିଥିଲି ପୁଣି ଆସିବି ।"

ତା' ପରଦିନ ସକାଳୁ ଶୀଘ୍ର ଉଠି ପଡ଼ିଲି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡାକି କହିଲି, ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁକୁ କାଲି ରାତିରେ ଦେଖିଛି, ଅନୁଭବ କରିଛି । ମୋ ଝିଅ ଓ ସ୍ୱାମୀ ଅବାକ୍ ହୋଇ ମୋ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲେ ଓ ବ୍ୟସ୍ତରେ ପଚାରିଲେ - କେମିତି? କେତେବେଳେ? ମୁଁ କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲି - ପ୍ରାୟ ସବୁଦିନ ମୁଁ ଶୋଇଲାପରେ, କେବେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖେନି କି ଅଧାରାତିରେ ଉଠେ ନାହିଁ । ଥରେ ଶୋଇଲେ, ସକାଳୁ ଉଠେ । କାଲି କିନ୍ତୁ ଅଧରାତିରେ ଉଠିପଡ଼ିଲି ।

ଅଧା ନିଦରେ ଆଖି ମଳିମଳି ବାଥରୁମ ଭିତରକୁ ପଶିଗଲି । ଦେହରେ ଜ୍ୱର କି କାଶ କିଛି ନଥିଲା । ହଠାତ୍ ଦେହଟା ଖଇଫୁଟିଲା ଭଳି ଗରମ ହୋଇଗଲା ଓ କାଶ ଏତେ ଜୋରରେ ହେଲା ଯେ ନିଃଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଠିକ ସେ ନେଇ ପାରିଲିନି । ପ୍ରଶ୍ୱାସ ବାୟୁ ତଳକୁ ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଢଙ୍ଗରେ ଯାଉ ନଥାଏ । ବିକଳରେ ଛଟପଟ ହୋଇ ବାଥରୁମ ବାହାରି ଆସିଲି । ମାତ୍ର ଏତେ ଜୋରରେ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲାଇଦେଲା, ଆଖିକୁ କିଛି ଦେଖା ଗଲାନି । ପାଖରେ ଥିବା ବେସିନଟାକୁ ଧରି ଠିଆହୋଇ ପଡ଼ିଲି । ତଥାପି

ନିଶ୍ୱାସଟା ତଳକୁ ଯାଉନଥାଏ । ତଣ୍ଟିରୁ କଥା ବି ବାହାରୁ ନଥାଏ । ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଖଟରେ ସ୍ୱାମୀ ଶୋଇଛନ୍ତି, ମାତ୍ର ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଡାକି ପାରୁ ନଥାଏ । ମୃତ୍ୟୁକୁ ମୋ ଭିତରେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଥିଲି ମାତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରିପାରୁ ନଥାଏ, ଲାଗୁଥାଏ ଯେମିତି ଅଳ୍ପଦୂରରେ କିଏ ଠିଆ ହୋଇ ମୋତେ ତା' ଆଡ଼କୁ ଡାକୁଚି । କି ବିଚିତ୍ର ସେହି ସମୟ... ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ... ।

ହଠାତ୍ ଝରକା ବାଟଦେଇ ଦଲକାଏ ପବନ ଘର ଭିତରକୁ ପଳାଇ ଆସିଲା । ମୋ ନିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଟିକେ ସ୍ୱାଭାବିକ ହେଲା । ଦେହରୁ ଜ୍ୱରଟା ବି ଚାଲିଗଲା । ମୁଣ୍ଡ ବୁଲାଟା ବି ଠିକ୍ ଲାଗିଲା, ନିଜେ ଠିକ୍ ରେ ଠିଆ ହେଲି ଓ ଧିରେ ଧିରେ ଖଟ ପାଖକୁ ଗଲି । ମୋତେ ଟିକେ ସ୍ୱାଭାବିକ ହେବା ପାଇଁ ଏକ ମିନିଟରୁ ବି କମ୍ ଲାଗିଥିଲା । ଯଦି ପୂର୍ବ ଅବସ୍ଥାରେ ଆଉ ଟିକେ ସମୟ ରହିଥାନ୍ତି, ତା'ହେଲେ ମୁଁ ଆଜି ଏସବୁ ଲେଖିପାରି ନଥାନ୍ତି ।

ମୋତେ ଆଜି କେହି ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ବା ନକରୁ, ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଅନୁଭବ କରିଛି । ତା'ପରଦିନ ଠାରୁ ମୋ ଦେହ ପୁରା ଠିକ୍ ଥିଲା । ମାତ୍ର କଣ୍ଠନଳୀରେ କିଛି ଅଟକି ଗଲାପରି ଲାଗୁଥିଲା । ମଝିରେ ମଝିରେ କାଶଟା ହେଉଥିଲା । ସବୁ କାମ ପୁଣି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲି । ମୋର କଲେଜକୁ ଗଲି, ଘର କାମ, ଠାକୁର ପୂଜା, ଭାଗବତ ପଢ଼ା ଆଦି କରିବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଉନଥାଏ, ମାତ୍ର ମୋତେ ଲାଗୁଥାଏ ମୋ ଦେହ ଭିତରେ କିଛି ବଡ଼ ଧରଣର ଭଙ୍ଗାଗଢ଼ା ଚାଲିଛି । ଦେହଟା ବଡ଼ ଦୁର୍ବଳ ଲାଗୁଥାଏ । ଖାଇବାର ଇଚ୍ଛା ପୁରାପୁରି ମରିଯାଇଥାଏ ।

ମୁଁ ମୋର ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲି । ମୋର ବ୍ଲଡ଼ ପ୍ରେସର ପୁରା ନର୍ମାଲ୍ ଥିଲା । ଦେହଟା ଏମିତି ଅସୁସ୍ଥ କାହିଁକି ହେଲା ଚିହ୍ନଟ ହୋଇପାରୁ ନଥାଏ । ମୋତେ ଲାଗୁଥାଏ, ମୃତ୍ୟୁ ଯେମିତି ଲୁଚିଛପି ମୋତେ ନେବା ପାଇଁ, ମୋ ଦେହ ଭିତରେ ପଶିଯାଇଛି । ମୁଁ ଦୁଇହାତ ଯୋଡ଼ି ମନେ ମନେ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥାଏ । "ହେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ, ତୁମେ ମୋର ଅନ୍ତରର ସବୁକଥା ଜାଣ । ମୁଁ ନିକଟରେ କାନାଡ଼ାରୁ ଭାରତକୁ ଯିବି । ପୁରୀରେ ଗରୁଡ଼ ସ୍ତମ୍ଭ ପଛପଟୁ ତୁମକୁ ରତ୍ନବେଦୀରେ ଦର୍ଶନ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ଅଛି, ମୋତେ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ ପାଦତଳେ ମୋତେ ଶରଣ ଦିଅ ।"

ସତରେ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଲୀଳା ଅଲୌକିକ । ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର ଅପାର କରୁଣା । କାର୍ତ୍ତିକ ମାସ ଚାଲିଥାଏ । ସେଦିନ ପ୍ରବଳ ଭିଡ଼ । ମୁଁ ଆଶା କରିପାରୁ ନଥିଲି କେମିତି 'ମହାବାହୁ'ଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇବି । ଆଗକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କର ଛଡ଼ା ତୁଳସୀ ଟିକେ ପାଇପାରିବି । ସତରେ ମନ ଦୁଃଖରେ ଏତେ ଲୋକଙ୍କ ଧସ୍ତାଧସ୍ତିରେ ଆଗକୁ ଯିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରୁ ନଥାଏ । ବହୁ ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କଲି, ଆଖିରେ ଲୁହ ଭରିଯାଇଥାଏ । ମନେ ମନେ ଭାବିଲି, ଯିଏ ମୋତେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁହଁରୁ ଏଠାକୁ ଆଣିଛନ୍ତି, ସିଏ ମୋ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ହସୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟ ମାତ୍ର ଅନ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଛନ୍ତି ।

ତା'ହେଲେ ମୋ' କଳାଠାକୁର ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହାନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ ଦୂରରୁ ପାଗଳ ଭଳି ଦଉଡ଼ି ଆସିଲି - ସିଏ ମୋତେ କେମିତି ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ? ମୁଁ କ'ଣ କରିପାରିବି? ଏହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଠାରୁ ମୋର ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପାଖରେ ମୋର ଏହି ଅସୁସ୍ଥ ଶରୀର, ମନ ଓ ସବୁକିଛି ସମର୍ପଣ କଲି । ଏହି ଅସୁସ୍ଥ ଶରୀରରେ କି ସେବା କରିପାରିବି ମୁଁ ନିଜେ ବି ଜାଣିନି । ଏହିଭଳି ଭାବୁଭାବୁ ଆଖିରୁ ଅଜାଣତରେ ଧାରଧାର ଲୁହ ବୋହିଗଲା ।

ହଠାତ୍ ଲାଗିଲା କେହି ଜଣେ ମୋ ହାତ ଭିତରେ ଟିକେ ତୁଳସୀ ଓ ଠାକୁରଙ୍କର ଆଳତୀ ଧୂପର ବାସ୍ନା ଦେଇ ଚାଲିଗଲେ ।

ମୁଁ ଆଗକୁ ଚାହିଁଲି । ଆଗରେ ପ୍ରବଳ ଭିଡ଼ । ମହାପ୍ରଭୁ ଆଦୌ ଦିଶୁ ନଥିଲେ, ଭାବିଲି, ଯିଏ ମୋର ସବୁ ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛନ୍ତି । ବିପଦ ଆପଦରେ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି । ସିଏ ଯେତେବେଳେ ମୋ ଆଡ଼କୁ ହାତ ବଢ଼ାଉଛନ୍ତି, "ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ନଧରି ସାରା ସଂସାରକୁ ସାଉଁଟି ଚାଲିଛି । ନିଜକୁ ଚିହ୍ନନି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଛି । ମୋ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ମନେ ମନେ ନିଜକୁ ବହୁତ ଗାଳିଦେଲି । କେତେବଡ଼ ପାପୀଟା ମୁହିଁ, ମୋ' ଭଳି ଅଧମ ଆଉ କେହି ନାହିଁ, ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣିପାତ କରିସାରି ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଚାହିଁଲି ଓ କହିଲି - "ଆଜିଠାରୁ ମୁଁ କେବଳ ତୁମର । ମୋର ବାକି ଜୀବନ ତୁମକୁ ସମର୍ପଣ କଲି, ଯେମିତି ଚାହିଁବ ସେମିତି କରିବି ।" ମୋତେ ଲାଗିଲା ଗହଳି ଭିତରୁ ବି ସିଏ ମୋତେ ଚାହିଁ ହସୁଥିଲେ ।

ସେଇଦିନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଦତଳେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ମୋର ବାକଶକ୍ତିକୁ ତାଙ୍କୁ ଦେଇଦେଲି । ନିଜକୁ ତାଙ୍କର ପାଦପଦ୍ମରେ ସମର୍ପଣ କରି କହିଲି - "ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ଚାହିଁଲେ କଥା କହିବି ନହେଲେ ନାହିଁ । ତା' ପରଠାରୁ ନୀରବ ହୋଇ କେବଳ ମନେ ମନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଗାନ କରୁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଆଖି ଆଗରେ ତାଙ୍କର ଚକା ଡୋଳା ଦିଶିଯାଉଥିଲା ।

ଅଳ୍ପଦିନ ଭିତରେ ପୁଣି କାନାଡ଼ାକୁ ଫେରିଗଲି । ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ଟିକେ ଅସୁସ୍ଥତା ଅନୁଭବ କଲି । ସେଦିନ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲି । ବ୍ଲଡ୍ ପ୍ରେସର, ରକ୍ତ ଆଦି ପରୀକ୍ଷା ହେଲା । ସବୁ ନର୍ମାଲ୍ ଥିଲା । ଇ.ସି.ଜି. ହେଲା, ହାର୍ଟରେ ଗୋଟିଏ ହୋଲ୍ (କଣା) ଅଛି ବୋଲି ରିପୋର୍ଟରୁ ବାହାରିଲା । ମୋର ଅପରେସନ୍ ପାଇଁ ଡାକ୍ତର ତାରିଖ ସ୍ଥିର କରିସାରିଥାନ୍ତି । ହଠାତ୍ ରାତିରେ ଶୋଇଥିବା ସମୟରେ ସତରେ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା ।

ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବ ରାତିରେ ମୁଁ ଶୋଇବା ପୂର୍ବରୁ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଥିଲି - "ହେ ମହାପ୍ରଭୁ! ସବୁଆଡୁ ହୃଦୟ ଫେରାଇ ଆଣି ତୁମ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ କରିବା ବେଳେ ସେଇଟାରେ ହିଁ କଣା ଥିଲା । ତଥାପି ତୁମେ ମୋର ସେହି କଣା, କ୍ଷତ ହୃଦୟକୁ ତୁମ ପାଦ ତଳକୁ ସାଉଁଟି ନେଲ । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏତେ ଡାକ୍ତର ସାଧାରଣ ବ୍ଲଡ୍ ପ୍ରେସର କହି ଧରିପାରୁ ନଥିଲେ । ଯେଉଁଦିନ ମୋ ନିଜକୁ ତୁମ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଲି, ତା' ପରଠାରୁ ରୋଗ ଧରା ପଡ଼ିଗଲା ଓ ସବୁ ବାଟ ଫିଟିଗଲା ।

"ଯସ୍ୟ ସ୍ମରଣ ମାତ୍ରେଣ , ଜନ୍ମ ସଂସାର ବନ୍ଧନାତ୍ ।

ବିମୁଚ୍ୟତେ ନମସ୍ତସ୍ମୈ, ବିଷ୍ଣବେ ପ୍ରଭ ବିଷ୍ଣବେ । ନମସ୍ତସ୍ମୈ ନମସ୍ତସ୍ମୈ ନମସ୍ତସ୍ମୈ ନମୋନମଃ । - ମହାଭାରତ

Dr. Sunanda MIshra Panda is a social entrepreneur, community leader, an educationist and a litterateur. She is the CEO of Vidya Publishing Inc., a federally incorporated company based in Toronto, Canada. The corporation is focused at promoting translation and research based publications, and creative authors. She is a poet and also writes short stories for children. As one of the founders for "Odia Sahitya Tungi", she has been organizing various discourse and webinars since April 2020.

ଅନୁତପ୍ତ ସନ୍ତାନ

ଡ଼ ଜୟଶ୍ରୀ ନନ୍ଦ

ଶିଖିଗଲା ପରେ ପକ୍ଷୀଠାରୁ (ତାଙ୍କଠାରୁ)
ଆକାଶରେ ଉଡିବା କୌଶଳ ,
ମୀନଠାରୁ କୋଳସ୍ପର୍ଶ ସମୁଦ୍ରର
ଫୁଲଠାରୁ ଚିତ୍ର କଳା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର
ଝରଣାରୁ ରାଗ ରାଗିଣୀ ସଙ୍ଗିତ ସୁରର
ସ୍ୱ ଦର୍ପ ପାଲଟି ଗଲୁ ଆମେ।

ଯୁଦ୍ଧଭିଳାଷୀ ସମ୍ରାଟ ହୋଇଗଲୁ
ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ,
ଆଜି ପକ୍ଷୀ ନାହିଁ ,ଫୁଲ ନାହିଁ
ଝରଣା ବି ଶୁଷ୍କ ,
ଶାସନ କରିବାକୁ ନାହାନ୍ତି ସେମାନେ
ଆଜି ଆମେ ଅନୁତପ୍ତ।

ହୃଦୟରେ ଶତ ପ୍ରେମ ତାଙ୍କ ପାଇଁ
ଅନେକ ବିଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କ ଆଶିର୍ବାଦ ପାଇଁ
ହେଲେ ସେ ତ ଅପହଞ୍ଚ , ଅନେକ ଦୂରରେ
ଆତ୍ମା ନିରନ୍ତର ଝୁରେ ତାଙ୍କୁ , ଶିର ଖୋଜେ
ତାଙ୍କ ହାତ ସ୍ପର୍ଶ ,
ଅନୁତପ୍ତ ଆମେ
ହୃଦୟର କୋଣ ଅନୁକୋଣେ ।

Jayashree Nanda , a passionate Odia writer staying in London .

କବିସମ୍ରାଟ ଉପେନ୍ଦ୍ରଭଞ୍ଜ

ଏ ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ପାତ୍ର

ମୋର ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ଓଡିଶା ପ୍ରଦେଶର ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭଞ୍ଜନଗର ସବଡ଼ିଭିଜନ ଘୁମୁସର ତହସିଲର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ କୁଲାଡ଼ ଠାରୁ ଅଳ୍ପଦୂର ତୁଳସୀପଲ୍ଲୀ ଗ୍ରାମରେ ଅବସ୍ଥିତ | ଏଠି ଭଞ୍ଜ ରାଜାଙ୍କ ଇଷ୍ଟଦେବୀ ମା ବ୍ରାଘ୍ୟ ଦେବୀଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଅଛି | ଏହି ଠିକଣାଟି ଶୁଣିଲା ପରେ ଯେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନୀ ଗୁଣି ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବିବେ ସହରର ନାମ କାହିଁକି ଭଞ୍ଜନଗର ରଖାଗଲା | ଶୁଣାଯାଏ ଯେ ସହରଟି ବିଶିଷ୍ଟ କବି ଉପେନ୍ଦ୍ରଭଞ୍ଜଙ୍କ ନାମରେ ନାମିତ | ତାହାଙ୍କ କବିତ୍ୱର ବିକାଶ ଓ ଇତିହାସର ଆଲୋକପାତ ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ |

ଭଞ୍ଜ ରାଜବଂଶର ୫୫ ତମ ରାଜା ଥିଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ଭଞ୍ଜ ଓ ସେ ଦୀର୍ଘ ୬୫ ବର୍ଷ ଧରି ରାଜତ୍ୱ କରିଥିଲେ | ତାଙ୍କର ଚତୁର୍ଥ ପୁତ୍ର ନୀଳକଣ୍ଠ ଭଞ୍ଜଙ୍କର ଜ୍ୟଷ୍ଠ ପୁତ୍ର ଥିଲେ କବି ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ | ଶବ୍ଦର ଯାଦୁକରୀ ଶିଳ୍ପରେ ଉପେନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଅଂଗଶଯ୍ୟା ଯେମିତି ମନୋହର ସେହିପରି ଦିଗନ୍ତଦର୍ଶୀ କଳ୍ପନା ଓ ଅର୍ଥବୈଚିତ୍ର ଘେନି ତାଙ୍କ କବିତାର ଆମ୍ରିକ ପ୍ରକରଣ ମଧ ହୃଦୟସ୍ପର୍ଶୀ | ଶବ୍ଦାଳଙ୍କାର ଓ ଅର୍ଥାଳଙ୍କାଳ ପ୍ରୟୋଗରେ କବିସମ୍ରାଟଙ୍କ ସିଦ୍ଧି ଅନତିକ୍ରମ୍ୟ | ଓଡ଼ିଶାର ସାମାଜିକ ଜୀବନ, ସଂସ୍କୃତି, ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର, ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ, ପୂଜାପର୍ବ, ନୃତ୍ୟସଙ୍ଗୀତ, ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କ ଜୀବନଚିତ୍ର, ବନବାସୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଜୀବନ ଜୀବିକା ସେ ସମୟରେ ଓଡ଼ିଶାର ବାଣିଜ୍ୟ, କୃଷିକାର୍ଯ୍ୟ, ରମଣୀୟ ପ୍ରକୃତି, ନଦୀ ଓ ତୀର୍ଥସ୍ଥାନ ପ୍ରଭୃତି ବିଷୟେ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ ନିଜ କାବ୍ୟ କବିତାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଜନଜୀବନରେ ବେଶ ଆଦୃତ ହୋଇ ପାରିଛନ୍ତି |

ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜଙ୍କର ପିତାମହ ଧନଞ୍ଜୟ ଭଞ୍ଜ ଏକାଧାରରେ ଜଣେ କବି, ଲେଖକ, ପଣ୍ଡିତ, ସଙ୍ଗୀତ ବିଶାରଦ, ଶାସ୍ତ୍ରଦର୍ଶୀ, କଳାପ୍ରେମୀ ଓ ନୃତ୍ୟ ରସିକ ଥିଲେ | ତାଙ୍କ

ରାଜସଭାରେ କେତେକ ବଛା ବଛା ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ଉପରେ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ଭାର ନ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ | ନିଜର ଅକ୍ଲାନ୍ତ ଉଦ୍ୟମ ଓ ସେମାନଙ୍କର ସହାୟତା ଫଳରେ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଅଳ୍ପକାଳ ମଧ୍ୟରେ ସଂସ୍କୃତ କାବ୍ୟ, ନାଟକ, ଶାସ୍ତ୍ରପୁରାଣ, ବେଦାନ୍ତ, ସାଂଖ୍ୟ ଓ ନ୍ୟାୟାଦି ଷଡ଼ଦର୍ଶନ, ଜ୍ୟୋତିଷ, ସଙ୍ଗୀତ, ଧନୁର୍ବେଦ, ଆୟୁର୍ବେଦ, ଇତିହାସ, କାମସୂତ୍ର, ସ୍ମୃତି, ଅଶ୍ୱଚିକିତ୍ସା ଶାସ୍ତ୍ର, ଭୂଗୋଳ ଓ ବିଜ୍ଞାନ ଆଦି ବିଭିନ୍ନ ବିଦ୍ୟାରେ ପାରଙ୍ଗମତା ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ | ସଂସ୍କୃତ ସାହିତ୍ୟରେ କାଳିଦାସ, ଭବଭୂତି, ମାଘ, ବଣଭଟ୍ଟ, ଶ୍ରୀ ହର୍ଷ ଆଦି ମହା କବି ମାନଙ୍କର ବିରଚିତ ରଚନାବଳୀ ସେ ଉତ୍ତମରୂପେ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥିଲେ |

ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଉପେନ୍ଦ୍ର ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ମହାଭାରତ, ବଳରାମ ଦାସଙ୍କ ଜଗମୋହନ ରାମାୟଣ, ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସଙ୍କ ଭାଗବତ, ଶିଶୁଶଙ୍କର ଦାସଙ୍କ ଉଷାଭିଳାଷ ଆଦି ବିଭିନ୍ନ ଓଡ଼ିଆ ଗ୍ରନ୍ଥମାନ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥିଲେ | ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ବ୍ୟତୀତ ତେଲୁଗୁ, ହିନ୍ଦୀ, ଓ ବଙ୍ଗଳା ଭାଷାରେ ତାଙ୍କର ଗଭୀର ପ୍ରବେଶ ଥିଲା | ତେଣୁ ସେ 'ବ' ଆଦ୍ୟ ନିୟମରେ "ବୈଦେହୀଶ ବିଳାସ ", 'ସ' ଆଦ୍ୟ ନିୟମରେ " ସୁଭଦ୍ରା ପରିଣୟ " , 'କ' ଆଦ୍ୟ ଓ ପ୍ରାନ୍ତ ନିୟମରେ " କଳା କୌତୁକ ", ଅବନା ଅକ୍ଷରରେ "ଅବନା ରସ ତରଙ୍ଗ" , ଆଳଙ୍କାରିକ କାବ୍ୟ " କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସୁନ୍ଦରୀ" ଓ ଲାବଣ୍ୟବତୀ | ଚିତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ " ଚିତ୍ରକାବ୍ୟ ବନ୍ଧୋଦୟ " ରଚନା କରିଛନ୍ତି | ଏହା ଚତୁର୍ଥ ଗ୍ରନ୍ଥର ୫୪ ଠାରୁ ୫୮ ପର୍ବରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଅଙ୍କ କୁହୁକ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି |

ଜଣେ ଜିଜ୍ଞାସୁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣେ ଗଣିତ ବିଶାରଦଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ ମନୁଷ୍ୟ ମାନଙ୍କର ସର୍ବାଧିକ ଆୟୁଷ କେତେ ?? ଏହି କଥାକୁ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ କାବ୍ୟରେ ଲେଖିଛନ୍ତି | ଗଣଙ୍କ ଜଣକୁ ଏକ ଅଧିକୃତ ଫୁସ ପୁଛିଲା ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ତର ଉଚ୍ଚାରିଏ ଭାଗ | କହ ମନବଙ୍କ ଆୟୁଷ ସଂଖ୍ୟା କେତେ ??

"ସେ ବୋଇଲା ଇଷ୍ଟ ଅଙ୍କ ସାପ ମହାଗତେ |
ସୂର୍ଯ୍ୟରେ ଗୁଣି, ଲୋଚନ ତହୁଁ ଫେଡ଼ିଦିଅ |
ଶରକୁ ଆଣି ତାହାର ସଙ୍ଗେ ମିଶାଅ |
ବେଦରେ ହରି ଯେ ଶେଷ ସତତ୍ରି ଗୁଣ |
ଆମ୍ଭ ଶାସ୍ତ୍ର ମତେ କରୁ ଏତିକି ପ୍ରମାଣ |
ସେ ଜାଣି ଅଷ୍ଟ ଉତ୍ତର ଶତ ସମ୍ବତ୍ସର |
କୋଷ କାର୍ତିକ ଧନ୍ୟାର୍ଥେ ବୋଲେଏ ଉତ୍ତର |

ମନେକର -
ଇଷ୍ଟ ଅଙ୍କ (ଯେ କୌଣସି ଅଙ୍କ) =୪
ସୂର୍ଯ୍ୟ (୧୨) ରେ ଗୁଣି (୧୩*୪)= ୪୮
ଲୋଚନ (୨) ଫେଡ଼ (୪୮-୨)=୪୬
ଶର (୫) କୁ ମିଶାଅ (୪୬+୫)=୫୧
ବେଦ (୪) ରେ ହରି (୫୧/୪), ଭାଗଶେଶ ୩.
ସତତ୍ରି ଚଣ (୩୬) ରେ ଗୁଣ = ୩*୩୬=୧୦୮ ବର୍ଷ |

ଏଥିରୁ ପ୍ରତିପନ୍ନ ହୁଏ ଯେ ସେ ଜଣେ ଗଣିତ ବିଶାରଦ ଥିଲେ |

ଏହାଛଡା ସେ ଅମରକୋଷ, ମେଦିନୀ କୋଷ, କାବ୍ୟାନୁ ଶାସକ ଆଦି ବହୁ କୋଶ ଗ୍ରନ୍ଥ ମଧ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥିଲେ | କାବ୍ୟ ପ୍ରକାଶ, ଧ୍ୱନ୍ୟାଲୋକ, ସାହିତ୍ୟ ଦର୍ପଣ ଓ ରସ ଗଙ୍ଗାଧର ଆଦି ନାନା ଅଳଙ୍କାର ସମ୍ବନ୍ଧିୟ ଗ୍ରନ୍ଥ ମଧ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥିଲେ | କବିଙ୍କ ନିଜ ଲେଖାରୁ ତାଙ୍କ ଅଧ୍ୟୟନର ପରିସର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମ୍ୟକ ସୂଚନା ମିଳିଥାଏ |

"କାବ୍ୟ ନାଟକ ଅଳଙ୍କାର ଜାତ କୋବିଦେ କେବଳ ବୋଲନ୍ତି ତ ||

କୋଷା ଭିଧାନ ସାକ୍ଷାତ ଜନ କବିତ୍ୱ ଛନ୍ଦ ଜଳକେ ସମାନ ||
କଥିତ କୀର୍ତି ଗୀତେ ଏ ମତି , କାଳିଦାସ ବାଣୀ ପରାୟେ ସ୍ଫୁର୍ତ୍ତି ||
କଳା ପିଙ୍ଗଳ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଅନର୍ଗଳ କେତେ ପ୍ରବନ୍ଧେ ପୁରାଇ ଭୂଲେ ||
(ରସ ପଞ୍ଚକ)
ଶବ୍ଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଉପରେ ଉପେନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଆଧିପତ୍ୟ ଥିଲା ଅସାଧାରଣ |

" ତରଣୀ କୁଳର ସାର, ଆଶ୍ରୟରୁ ନିରନ୍ତର ,
କହେ ଉପ ଇନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ ମୁଁ ଲଭିଛି ଶବଦ ସମୁଦ୍ର ପାର ||
(କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସୁନ୍ଦରୀ)

ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ ନିଜର ଅକ୍ଳାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ ସତ୍ତ୍ୱେ ଐଶରିକ ଶକ୍ତି ଉପରେ ଅଗାଧ ଭକ୍ତି ଥିଲା | ସେ ନିଜର ଲକ୍ଷ ସାଧନା ପାଇଁ ବଂଶର ଇଷ୍ଟ ଦେବୀଙ୍କର ଶରଣାପନ୍ନ ହୋଇଥିଲେ | ମା ବାଗଦେବୀ ତାଙ୍କୁ ଆଦେଶ କଲେ ଯେ ନୟାଗଡ଼ର ଓଡଗାଁ ଠାରେ ପୂଜା ପାଉଥିବା ଶ୍ରୀ ରଘୁନାଥ ଜୀଉ ଙ୍କ ପବିତ୍ର ପୀଠକୁ ଯାଇ ସେବାରେ ରାମ ତାରକ ମନ୍ତ୍ର ସାଧନାରେ ସିଦ୍ଧିଲାଭ କଲେ ତାଙ୍କର ଚିର ପୋଷିତ ଲକ୍ଷ ପୂରଣ ହେବ | ତେଣୁ ସେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ରଘୁନାଥ ଜୀଉ ଙ୍କର ଶରଣାପନ୍ନ ହେଲେ | ଏହି ସମୟରେ ରଘୁନାଥ ନାମକ ଜଣେ ସନ୍ୟାସୀ ଉପେନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ବୀହ ବରା ଯ୍‌କାନ୍ତିକ ଭକ୍ତି ଓ ଅଟଳ ସଂକଳ୍ପ ରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ତାହାଙ୍କୁ ରାମତାରକ ମନ୍ତ୍ରର ମାହାତ୍ମ୍ୟ, ଉପଯୋଗୀତା, ଓ ସାଧନ ମାର୍ଗ ବିଷୟରେ ଉପଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ବୋଲି କୁହାଯାଏ | କଥିତ ଅଛି ଯେ ସ୍ୱୟଂ ରଘୁନାଥ ଜୀ ଛଦ୍ମ ସନ୍ୟାସୀ ବେଶରେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବିର୍ଭୁତ ହୋଇ ତାହାକୁ ରାମତାରକା ମନ୍ତ୍ରର ସାଧନ ମାର୍ଗ ପ୍ରଦର୍ଶନ

କରିଥିଲେ | ସେହି ସ୍ଥାନ ଜନଗହଳି ପୂର୍ଣ ଥିବାରୁ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜଙ୍କ ସାଧନାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି ହେବାରୁ ସେ ବୁଦ୍ଧଖୋଲ (ବୁଗୁଡ଼ା) ପର୍ବତ କୁ ଯାଇ ପର୍ବତର ଉର୍ଦ୍ଧ ଦେଶ ସ୍ଥିତ ଏକ ନିର୍ଜନ ଗୁମ୍ଫାରେ ସାଧନା ରତ ହେଲେ | ଏହିପରେ ସେ ସାଧନା ରେ ସିଦ୍ଧିଲାଭ କରିଥିବାରୁ ସେହି ଗୁମ୍ଫା ଲୋକରେ ଅଦ୍ୟା ବଧି "ସିଦ୍ଧ ଗୁମ୍ଫା" ନାମରେ ପରିଚିତ | ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ ରାମତାରକ ମନ୍ତ୍ରରେ ସିଦ୍ଧିଲାଭ କରି ଅଦ୍ଭୁତ କବିତ୍ୱ ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥିବା ବିଷୟ ସ୍ୱ ରଚିତ ଗ୍ରନ୍ଥ ସମୂହର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରି ଅଛନ୍ତି |

" ତାରକ ମନ୍ତ୍ର ପାରସାଦେ ମୋହର କବିପଣ ଉଦେ "
" ବଳାଇ ଚିତ୍ତ ଅନବରତ ଭାଗ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ତାରକ ମନ୍ତ୍ର,
ସୀତା ଶ୍ରୀ ରାମ ରଚିତ ଗୀତ କୃତେ ଲାଳସା ଯେ "
(ବୈଦେହୀଶ ବିଳାସ)

ଦେବୀକୃପା ଲାଭ

କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ଅଛି ଯେ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ ରାମତରକା ମନ୍ତ୍ର ସାଧନାରେ ସିଦ୍ଧିଲାଭ କରି ରାତ୍ର ର ବିଳମ୍ବିତ ପ୍ରହରରେ ଅଶ୍ୱାରୋହକ ପୂର୍ବକ କୁଲାଡ଼ ଗଡକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତନ କରୁଥିବା ବେଳେ ପଥ ମଧରେ ଏକ ଅଭୁତପୂର୍ବ ଘଟଣା ଘଟିଲା | ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ ପଥ ପାର୍ଶ୍ୱସ୍ଥ ସ୍ମଶାନରେ ଗୋଟିଏ ଶବ ଉପରେ ବସି ଜଣେ ତାନ୍ତ୍ରିକ ସାଧନା କରୁଛନ୍ତି | ତତ୍ପରେ ଦେବୀ ସାଧକର ସମ୍ମୁଖରେ ଆବିର୍ଭୁତ ହୋଇ ତାହାକୁ ବର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କଲେ | ଦେବୀ ଙ୍କର ଭୟଙ୍କର ରୂପ ଦର୍ଶନରେ ସାଧକ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହୋଇ ପଡିଲେ | ଉପେନ୍ଦ୍ର ତତକ୍ଷଣାତ ଅଶ୍ୱ ପୃଷ୍ଠରୁ ଅବତରଣ କରି ଅପୂର୍ବ ସାହସର ସହିତ ଦେବୀଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ତାହାଙ୍କୁ କବିତ୍ୱ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ | ଦେବୀ ତଥାସ୍ତୁ ବୋଲି କହି ସେଠାରୁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଗଲେ | ଏ ବିଷୟ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ ପ୍ରସଙ୍ଗ କ୍ରମେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି |

ରାମ ଦୁର୍ଗା ଇଷ୍ଟ ଦେବୀ ଉପେନ୍ଦ୍ର ବୀରବର ଦୁଃଖ ସୁଖ ଭାବି |

ଉପରୋକ୍ତ ଘଟଣାକ୍ରମେ ଅବିଶ୍ୱାସ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ | କାରଣ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନିଗମାନନ୍ଦ ପରମହଂସ ଦେବ ସ୍ୱ ରଚିତ ଗ୍ରନ୍ଥ 'ତାନ୍ତ୍ରିକ ଗୁରୁ' ପୁସ୍ତକରେ ଶବ ଉପରେ ବସି ସାଧନା କରିବାର ସମସ୍ତ ମନ୍ତ୍ର ଓ ପ୍ରଣାଳୀ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଭାବେ ଦର୍ଶାଇ ଛନ୍ତି | ସାଧକ ସଠିକ ପଥରେ 'ଶବ ସାଧନା' କଲେ ଦେବୀ ଙ୍କର ଆବିର୍ଭାବ ଓ ବର ପ୍ରଦାନ କଥା ବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି | ବାମକ୍ଷେପା ଙ୍କୁ ଗୁରୁ କରି ଠାକୁର ନିଗମାନନ୍ଦ ଗୋଟିଏ ରାତ୍ରରେ ଶବ ସାଧନା କରି ମାଙ୍କ (ଜଗତ ଜନନୀ) ଙ୍କର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିପାରିଥିଲେ |

ମୋର ବାଲ୍ୟଶିକ୍ଷା ସ୍ଥାନୀୟ 'ଉପେନ୍ଦ୍ରଭଞ୍ଜ ଉଚ୍ଚବିଦ୍ୟାଳୟ' ରେ ୧୯୫୨ ରୁ ୧୯୫୯ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ (ଷଷ୍ଠ - ଏକାଦଶ) ଶ୍ରେଣୀ ହୋଇଥିଲା | ଏହି ସମୟରେ ଆମ୍ଭର ଓଡ଼ିଆ କବିତା ପୁସ୍ତକରେ ଭଞ୍ଜଙ୍କର ପଦ୍ୟାବଳୀରେ ଅଳଙ୍କାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲେଖାମାନ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା |(ଯାହା ଭାଗବତ ଉନ୍ମାଦନା ସୃଷ୍ଟି କରି ପାରୁଥିଲା) ସେ ବୈଦେହୀଶ ବିଳାସ କାବ୍ୟର ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ବିଷ୍ଣୁ ଙ୍କ ଅବତାର ଭାବି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି

ବଧିର ନୁହଁଇ ବୀର ବୋଇଲା ତହୁଁ ଧୀବର |
ଶୁଣିଲିଣି ପଥରେ ପଥର ଅବଳା |
ବାଲି ପଡି ତୋ ଚରଣୁ ଆଶଙ୍କା ଉପୁଜେ ଏଣୁ |
ନଉକା ନାୟିକା ହେଲେ ବୁଡିବ ଭେଳା |
ବୃତ୍ତି ଏ ମୋ ପୋଷେ କୁଟୁମ୍ବ,
ବସାଇ ନ ଦେବି ପାଦ ନ ଧୋଇ ନାବ ||

ଏଠାରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପାଦ ପ୍ରକ୍ଷ୍ୟାଳନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଇଙ୍ଗିତ କରି ସେହି ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ ଧୀବର ମନରେ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମାଇଛନ୍ତି |

ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜଙ୍କର କାବ୍ୟରେ ପଦର ଏକ ବର୍ଣ୍ଣର ପୁନରାବୃତ୍ତି ଘଟି ଅନୁପ୍ରାସ ହୋଇପାରିଛି | ଯେପରିକି 'ଲାବଣ୍ୟବତୀ' କାବ୍ୟ ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି |

" ଦେଖରେ ନଳିନୀ ନଳିନୀ ନଳିନିରେ ପୂରିତ
ଭ୍ରମନ୍ତି ଭ୍ରମରେ ଭ୍ରମରେ ଭ୍ରମରେ ଏ ଶୋଭିତ ||

ଏଠାରେ ନଳିନୀ - ସଖି / ପୁଷ୍କରିଣୀ / ପଦ୍ମଫୁଲ.
ଭ୍ରମରେ - ଭ୍ରମରମାନେ / ଭ୍ରାନ୍ତିରେ ଭ୍ରମରେ / ଜଳଭଉଁରୀ.

ଏ ସବୁ ପାଠ୍ୟ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଆମ୍ଭ ପରି କୋମଳମତି ବାଳକ ମାନେ କବିଙ୍କର ଉତ୍କର୍ଷତା, ହୃଦବୋଧ ହୋଇ ପାରୁନଥିଲା |

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ 'କବିସମ୍ରାଟ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ' ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଅଧ୍ୟୟନ କଲି | ତଥାପି ନାମ କରଣର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଅନୁଭବ କରି ପାରିନଥିଲି |

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ "ମାଧମିକ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ" ଶିକ୍ଷାଦାନ କଲାବେଳେ ଖବର କାଗଜରେ ଶ୍ରୀ ମାଗୁଣି ଦାସ , ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ଲୋକ ସମ୍ପର୍କ ଅଧିକାରୀ ଙ୍କ 'ଅଙ୍କ କୁହୁକ' ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା | ଏହା ଗଣିତ ବିଷୟ ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଥିବାରୁ ଭଞ୍ଜଙ୍କ କବିତ୍ୱ ପ୍ରତି ମୋର ବିଶେଷ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ପ୍ରେମ ଜାଗ୍ରତ ହେଲା | ଏଥି ପୂର୍ବରୁ ମୋର ସହପାଠୀ କବି

ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ, ଶ୍ରୀବଚ୍ଛ ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ଭଞ୍ଜନଗର ଓ ମୋର କନିଷ୍ଠ ଭାଇ ଶ୍ରୀ ରବୀନ୍ଦ୍ର ଜେନା, ସାହିତ୍ୟ କୋଠି, ତୁଳସୀ ପଲ୍ଲୀ ଙ୍କର ଲେଖାମାନ ନିଶାକର ପାଢ଼ୀ ଙ୍କ ସମ୍ପାଦନାରେ "ବହିତ୍ର" ପୁସ୍ତକରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା | ତାହା ପାଠକରି ଭଞ୍ଜଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିଲି |

ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରାର୍ଥନା ଚ୍ୟାନେଲ ରେ ପ୍ରସାରିତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ "ଜ୍ଞାନଗୁରୁ" କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ମହାଗୁରୁ ଡାକ୍ତର ଶାନ୍ତନୁ କୁମାର ରଥ, ସେହି ସମୟରେ ବେତାର କେନ୍ଦ୍ରର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଥିଲେ | ତାଙ୍କ ସଭାପତିତ୍ୱରେ ସେ ଏକ ଦିଗନ୍ତ ଭାଷଣ ଦେଇ ଜନସମାଗମକୁ ଉଦବୁଦ୍ଧ କରିଥାନ୍ତି ଓ ତାଙ୍କର ବକ୍ତବ୍ୟରେ ସେ କୁଳଦେବୀ ବାଗଦେବୀ ପୀଠକୁ ଏକ ପରିଦର୍ଶନ ପୀଠ ରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବା | ପାହାଡର ନିମ୍ନ ଭାଗରେ ପୂଜା ପାଉଥିବା ତଳ ବାଗଦେବୀ ଙ୍କ ଠାରୁ ଉପରେ ପୂଜା ପାଉଥିବା ମାଙ୍କ ପୀଠକୁ ଏକ ମୋଟର ଯାନ ଯିବା ଆସିବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ |

ତତ୍କାଳୀନ ସମୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରଜତ କର, ରାଜ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ ଶିକ୍ଷା ଓ ଗବେଷଣା ପରିଷଦର ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଭଞ୍ଜ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ ସକାଶେ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ବିଦ୍ୟାଳୟ ପଦାର୍ପଣ କଲେ |

ଆଜ ଦେଖିଲି ରେ ନବୀନ ବୟସୀ ବାଳା |
ପାଇଥାନ୍ତି ଯେବେ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀ କି କରିଥାନ୍ତି ଗଳା ମାଳ ||
ପଦ୍ୟଟି ଛାତ୍ର ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗାନ କରାଇ ସନ୍ତୋଷ ହେଲେ |

ଭଞ୍ଜଙ୍କ ପ୍ରତିଭା ବିକାଶିତ ହେବାରେ ପ୍ରଖର ଚେଷ୍ଟା ଚାଲିଛି ପୁରାତନ ପ୍ରଫେସର ଗୌରୀ କୁମାର ବ୍ରହ୍ମା ଗଞ୍ଜାମର ସୁନାମଧନ୍ୟ ସାହିତ୍ୟିକ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ତାରିଣୀ ଚରଣ ରଥ, ଅଧାପକ ଦୁର୍ଗାମାଧବ ନନ୍ଦ, କବି ସୂର୍ଯ୍ୟମଣି ଚ୍ୟାଉ ପଟ୍ଟନାୟକ ଇତ୍ୟାଦି ଭଞ୍ଜଙ୍କର ପ୍ରତିଭା ଉନ୍ମୋଚନ କରିବାରେ ସିଦ୍ଧହସ୍ତ ||

ମୋର ଶିକ୍ଷକ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ମଧରେ ଡାକ୍ତର ସୁରେଶ ପଣ୍ଡା, ସ୍ଥାନୀୟ କ୍ଷେତ୍ରମଣି ମଧ ଇଂରାଜୀ ବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ, ଭଞ୍ଜଙ୍କ ଉପରେ ଗବେଷଣା କରି ଡାକ୍ତର ଉପାଧି ଲାଭ କରିଛନ୍ତି | ସେ ଦୂରଦର୍ଶନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ରେ ଆଲୋଚନାରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି | ଭଞ୍ଜ ସାହିତ୍ୟର ବିକାଶ ନିମନ୍ତେ ବାର୍ଷିକ ପତ୍ରିକା ବୈଜୟନ୍ତୀ ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି | ସେହିପରି ଶ୍ରୀ କାମରାଜୁ ସାହାଣୀ, (ବୁଗୁଡ଼ା) ଭଞ୍ଜ ଙ୍କର ବିଶିଷ୍ଟ ସଙ୍ଗୀତ ଓ ଗ୍ରନ୍ଥ ମାନଙ୍କର ବିଶେଷ ଆଲୋଚନା ଭଞ୍ଜ ପ୍ରେମୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଙ୍କ ଠାରୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି |

ଭଞ୍ଜଙ୍କର ଅଧବସାୟ ଓ ଆଧାତ୍ମିକ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତେ ବିକଶିତ ହୋଇ ଐଶ୍ୱରିକ ଶକ୍ତି ଚେତନା ସ୍ୱ ହୃଦୟେ ଜାଗ୍ରତ କରି ସେହି ମହାନ କବିଙ୍କୁ ଭକ୍ତି ଓ ସ୍ନେହ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରିବା | କାଳର ପ୍ରଭାବରେ ଯୁଗ ବଦଳିଛି, ସାହିତ୍ୟର ଧାରା ବି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜଙ୍କ ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟି, ପାଠକୀୟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଲାଭ କରି ଆସୁଥିବ ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ |||

ଏ ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ପାତ୍ର, ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ । ଓଡ଼ିଶାର ବରପୁତ୍ର ସ୍ୱର୍ଗତ ବିଜୁ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ପବିତ୍ର ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ଘୁମୁସର ନୁଆଗାଁ ଓ କବି ସମ୍ରାଟ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜଙ୍କ ରାଜଗାଦି କୁଲାଡ଼ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଗ୍ରାମରେ ମୋର ଜନ୍ମ । ଶିକ୍ଷକତା ମୋ ଜୀବିକା, ବୃକ୍ଷ ରୋପଣ ମୋର ଉତ୍ସାହ ଓ ସମାଜସେବା ମୋର ଧର୍ମ । ଭଗବତ ଚିନ୍ତା ଓ ଗୀତା ଅଧ୍ୟୟନ ମୋର ଉତ୍ସୁକତା ଏବଂ ଅବସର ସମୟରେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଠାକୁର ନିଗମାନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପୁସ୍ତକ ଅଧ୍ୟୟନ କରେ । ଅବଦୁଲ କାଲାମ ଭଳି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ।

ଏକ ସ୍ମରଣୀୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ

ଖାରବେଳ ମହାନ୍ତି

ହାପ୍ ପ୍ୟାଣ୍ଟ ଏବଂ ହାପ୍ ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧି କାନ୍ଧରେ ବହି ବ୍ୟାଗକୁ ଧରି ଗାଁ ପାଖ ସ୍କୁଲରେ ପାଠ ପଢି ସାରି କଲେଜ ଜୀବନକୁ ଆଦରେଇବାକୁ ସହରକୁ ଆସି ଏବଂ ପଢା ଶେଷ କରି ଚାକିରୀ ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ କରି ଏବଂ ତା ଭିତରେ ଚାକିରୀ ଜୀବନ ଶେଷ କରି କେତେବେଳେ ଯେ ଜୀବନର ଶେଷ ଯବନିକା ପଡିବା ଉପରେ ବସିଲାଣି ତାକୁ ଭାବିଲେ ଜୀବନଟା ଯେ କଅଣ ବୁଝି ହୁଏନା | ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ତାର ଚାକିରୀରୁ ଅବସର ନେବା ପରେ ଭାବେ କେମିତି କଟିବ ଅବସର ଜୀବନ | ଅବସର ପରେ କିଛି ଦିନ ଭୀଷଣ ଖରାପ ଲାଗେ, ଚାକିରୀ କଲାବେଳେ ସହକର୍ମୀ, ଉପରିସ୍ଥ କର୍ମଚାରୀ ତଥା ଜନସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଆଲୋଚନା ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚନା ଭିତରେ ସମୟଟା କଟିଯାଏ | ଠିକ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିବାର ପରଦିନ ସେସବୁର ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ପଡ଼ିଯାଏ | ଏହି ପରିପେକ୍ଷୀରେ ଇଂରାଜ ଲେଖକ CHARLS LAMP ଙ୍କର ବହିର 'THE SUPERNUATED MAN' ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ମନକୁ ଆସେ, କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ହୃଦୟ ଭିତରଟା କେମିତି ଏକ କରୁଣା ବ୍ୟଥାରେ ଭରିଯାଏ | ମନ ଭିତରେ ଗୁଞ୍ଜିରୀ ଉଠେ ଗୋଟିଏ ଚଳଚିତ୍ରର ଗୀତ | ହେ ସମୟ ତୁ ଚୋରେଇ ନେଲୁ ମୋ ପିଲା ବେଳ ତାର ହିସାବ କିତାବ ନାହିଁ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ......|

ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷର ବ୍ୟବଧାନ ପରେ ହଠାତ୍ ମୋର ବାଲ୍ୟ ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବାସୁଦେବ ଶତପଥୀ ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଆମ ଗାଁରେ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ପଢୁଥିବା ବାଲ୍ୟ ବନ୍ଧୁ ଅଜୀକୁର ରେହମାନ, ଅନନ୍ତ ସ୍ୱାଇଁ ଏବଂ ଭିକାରି ମଲ୍ଲିକ ପ୍ରମୁଖ ଦୂରଭାଷ ଯୋଗେ ମୋତେ କହିଲେ ଆମେ ୧୯୭୧ ମସିହାରେ ମେଟ୍ରିକ ପାସ କରିଥିବା ସାଙ୍ଗମାନେ ଆମ ଗାଁ ପାଖରେ ଥିବା ଲଙ୍ଗୁଳି ପାହାଡ଼ରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଟିକେ ଅତୀତକୁ ରୋମାନ୍ଥନ କରିବା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ କିଏ କିପରି ଅଛି ସେ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ତାହା ସହିତ ପୁରୁଣା ବନ୍ଧୁମେଳଣ କରିବା | ଅବଶ୍ୟ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଏହି ପୁରାତନ ବନ୍ଧୁମାନେ ନାନା ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ ଭିତରେ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଏହି ବନ୍ଧୁମିଳନ ୨୦୦୪ ମସିହାରୁ | ତା ଭିତରୁ ଏ ଲେଖକ କେତୋଟି ବନ୍ଧୁମିଳନରେ ଯୋଗ ଦେଇଛି ଏବଂ ଅନେକଟା ମଧ ଯୋଗଦେଇ ପାରିନଥିଲା ବିଭିନ୍ନ କାରଣରୁ | ସେ ଯାହା ହେଉ ସେହି ବନ୍ଧୁମାନେ ଯୋଗାଯୋଗ କରିଥିଲେ ୨୦୧୯ ଜାନୁଆରୀ ମାସର ୨୯ ତାରିଖ ରବିବାର ଦିନ ପୁରାତନ ବନ୍ଧୁମିଳନ କରାଇବାକୁ | ଏ ଖବରଟି କିଛିଦିନ ଆଗରୁ ପାଇ ମନଟା ବେଶ ଉତ୍ଫୁଲ୍ଲ ହେଲା ଏବଂ ଯିବା ପାଇଁ ମନସ୍ଥ କରିନେଇଥିଲି | ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଥିବା ଅନ୍ୟସହପାଠୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ବିଚିତ୍ରାନନ୍ଦ ଜେନା ଯେକି ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ଚିଫ ଇଂଜିନିୟର ଆର ଆଣ୍ଡ ବି ର ସେହି କେବଳ ଯିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇଥିଲା | ଅନ୍ୟମାନେ ଯାଇପାରି ନଥିଲେ ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାରଣରୁ |

ଭଡା ଗାଡ଼ିଟିଏ କରି ପହଞ୍ଚିଲି ସେହି ଲଙ୍ଗୁଳି ପାହାଡ଼ ନିକଟରେ ଯେଉଁ ପାହାଡ଼ ଭିତରେ ଲୁଚି ରହିଛି ବୁଦ୍ଧଦେବଙ୍କର ଅନେକ କୀର୍ତ୍ତିରାଜି କେତେକ ପ୍ରତ୍ନତତ୍ତ୍ୱ ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା ଲୋକ ଲୋଚନକୁ ଆସିପାରିଛି ଏବଂ

ଅନେକ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିପାରି ନାହିଁ । ସେ ସବୁକୁ ଦେଖି ମନ ଭିତରେ ଭୀଷଣ ଆନନ୍ଦ ଲାଗିଲା ଏବଂ ଅହଂକାର ମଧ ଆସିଲା କାହିଁକିନା ମୁଁ ସେ ମାଟିରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛି । ଆଗକୁ ସେଠାକୁ ଯିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ମୋର ହୋଇ ନ ଥିଲା । ଏପରି ଏକ ଜାଗା ଆମ ଗାଁ ପାଖରେ ଅଛିବୋଲି ମୁଁ ଶୁଣିଥିଲି କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲି ମୋ ପୁରାତନ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ।

ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଟିକେ କଷ୍ଟ ହେଲା କାରଣ ରାସ୍ତାଥିଲା ଅଜଣା । ଭଡା ଗାଡ଼ିଟିରେ ବସି ଦେଖୁଥିଲି ରାସ୍ତାର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିବା ପ୍ରକୃତିର ଅପାସରା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ । ରାସ୍ତାର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିବା କାଜୁ ବଗିଚା, ଜାଗାଏ ଜାଗାଏ ବଡ଼ ବଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ ଗଛ ଏବଂ ଫାଙ୍କା ଜାଗାମାନଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କର ଚାଷ ଜମି । ଲୋକ ମାନେ ସଦ୍ୟ ରବିଫସଲ କରି ଦାଣ୍ଡରେ ପକାଇଛନ୍ତି ମୁଗ, କୋଳଥ, ବିରିର ଫସଲକୁ ଅମଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ଗାଡି ଭିତରୁ ମଝିରେ ମଝିରେ ପଚାରିବାକୁ ପଡୁଥାଏ ମୋର ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଜାଗାକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତାକୁ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ ଏବଂ ନିଷ୍କପଟ ଭାବରେ ଆମକୁ ବତାଇ ଦେଉଥିଲେ ଗ୍ରାମର ଅଜଣା ଲୋକମାନେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ମନେ ହୁଏ ସତେ ସେମାନେ କେତେ ଶାନ୍ତ ସରଳ ଏବଂ ତା ଭିତରେ ତାଙ୍କର ଅତ୍ମୀୟତା ବାରି ହୋଇ ପଡୁଥାଏ ।

ଏ ସହରୀ ଜୀବନ ଭିତରେ ଭୁଲି ଯାଇଥିବା ପଲ୍ଲୀ ଜୀବନ ଉଙ୍କି ମାରୁଥିଲା ମାନସ ପଟରେ । ଆଃ କି ସୁନ୍ଦର ଥିଲା ସେହି ସ୍କୁଲ ଜୀବନ । ହେଡମାଷ୍ଟରଙ୍କର ବେତ ମାଡ଼ ହେଉ କିମ୍ବା ବିଜୁ ସାରଙ୍କର ଗଣିତ ନ କରିବା ଭୟ ହେଉ ତାହା ଥିଲା କେବଳ ସାମୟିକ । ସେ ସବୁ ସ୍ମୃତିକୁ ମନେକଲେ ଆଖିପତା ଗୁଡିକ କିପରି ନରମ ହୋଇଯାଏ । ଏ ପରିଣତ ବୟସରେ ଭାବେ ସତରେ ଘର ସଂସାର ଭିତରେ ଯେତିକି ଆନନ୍ଦ ମନ ମଧରେ ଆସେ, ତା ଠାରୁ କାହିଁ କେତେ ଅଧିକା ଆନନ୍ଦ ସେହି ବାଲ୍ୟକାଳରେ ଥିଲା । ଗାଡି ଭିତରେ ବସି ଭାବୁ ଭାବୁ କେତେବେଳେ ଯେ ପହଞ୍ଚି ଗଲି ଲକ୍ଷ ସ୍ଥଳରେ ତାହା ଜାଣି ପାରିନାହିଁ । ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇବାର ଉପକ୍ରମ କରୁ କରୁ ସାଙ୍ଗମାନେ ଦଉଡ଼ି ଆସିଲେ ମୋତେ ସଙ୍ଖୋଳି ନେବାକୁ । ଅନେକ ସାଙ୍ଗ ମୋରି ଭଳିଆ ବୟସର ତାଡନାରେ ଚାଲି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ତଥାପି ପୁରୁଣା ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ଏବଂ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ମିଶିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଆଗ୍ରହ ତାହା ଅନୁଭବ ଛଡା ଆଉ କେହି ଭାବି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ବନ୍ଧୁ ମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଆସି ବସିଲୁ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍କୁଲର ବାରଣ୍ଡାରେ । ସ୍କୁଲର ପରିବେଶଟି ବେଶ୍ ଭଲ, ଚାରିଆଡେ କରାଟ ଫୁଲର ଗଛ, ତାଜା ମନ୍ଦାର, କରବିର ଫୁଲ ଗଛ ସେହି ପରିସର ଭିତରେ ଥାଏ ।

ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉ ଥାଉ ଏବଂ ତାରି ଭିତରେ ସ୍କୁଲରେ କିପରି ପାଠ ନ କରି KNEEL DOWN ଏବଂ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ଛିଡା ହେବାକୁ ପଡୁଥିଲା ତାହାକୁ ମନେ କରି ସମସ୍ତେ ହସିଉଠୁ ଥିଲେ । ସ୍କୁଲର ଶେଷ ପିରିଅଡ଼ର ଘଣ୍ଟି ବାଜିବା ମାତ୍ରେ କିପରି ମୁଁ ଅନନ୍ତ ଏବଂ ତା ଭଉଣୀ ସ୍କୁଲ ପାଖରେ ଥିବା ତେନ୍ତୁଳି ଗଛରୁ ଟେକା ମାରି ତେନ୍ତୁଳି ଖାଇବା କଥା ।

ଏହା ଭିତରେ କେତେ କଣ ବଦଳି ଗଲାଣି, ନାଲି ମାଟି ଧୂସରିଆ ଜଗନ୍ନାଥ ରାସ୍ତାର ଚେହେରା କେବେଠାରୁ ବଦଳି ଗଲାଣି । ଅନବରତ ଯାନ ବାହାନର ଆତଯାତ ଭିତରେ ଜାରାକା ଛକ ପାଖକୁ ଲାଗିଥିବା ଦେଉଳି ପାହାଡ଼ ଖୋଜି ବୁଲୁଛି ତାର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ । ବନ୍ଧୁ ମିଳନର ଶେଷ ପର୍ବରେ ଆମେ ମାନେ ବାହାରି ଆସିବୁ ପୁନର୍ବାର ସେହି ନିତିଦିନିଆ ଜୀବନ ଭିତରକୁ । ଅବଶ୍ୟ ଦୁଇ ତିନି ଦିନ ମିଳନ ପର୍ବର କଥା ଗୁଡିକ ଉଙ୍କି ମାରିବ ମାନସ ପଟରେ, ତା ପରେ ଲିଭିଯିବ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ମନ ଭିତରେ । ପୁନର୍ବାର ଅପେକ୍ଷା ଆଉ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷକୁ । ଜିଇ ଥିଲେ ଦେଖା, ନହେଲେ ଜୀବନ ଚାଲିଗଲେ ବନ୍ଧୁ ମିଳନ ଭିତରେ ଶୋକ ସଭାଟିଏ । ଏଇତ ଜୀବନ । ଯା ଭିତରେ ଅନନ୍ତକୁଶ ଗାଁରେ ଛାଡି ପଳାଇ ଆସିଲି ମୋର ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଥିବା ବାସ ଭବନକୁ । ମନଟା କିପରି ଉଦାସ ଉଦାସ ଲାଗୁଥିଲା । ଘରେ ପହଞ୍ଚିବାର ପରେ ପରେ ଘରଣୀ ଚା କପ୍ ଟିଏ ହାତରେ ଧରେଇ ଦେଇ ପଚାରିଲେ କିପରି ଥିଲା ତୁମର ବନ୍ଧୁ ମିଳନ । କହିଲି ବନ୍ଧୁ ମିଳନ ବହୁତ ଭଲ ଥିଲା ବଞ୍ଚି ଥିଲେ ପୁଣି ବର୍ଷେ ।

ଖାରବେଳ ମହାନ୍ତି, ଆର୍ଯ୍ୟପଲ୍ଲୀ, ଫେଜ୩
ଘର ନଂ ୨୭, ଭୁବନେଶ୍ୱର,

ଝର୍ଣ୍ଣର ନଦୀତୀରେ

ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ଓଝା

ବସର ଝର୍କାରୁ ଦିଶୁଥିଲା ପାହାଡ଼ଟି | ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ଗଛ | ଅଙ୍କାବଙ୍କା ସର୍ପିଳ ରାସ୍ତା | ଥାକ ଥାକ ଜମିରେ ଲହଡି ମାରୁଛି ସବୁଜ ଧାନର କ୍ଷେତ | ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗୀ କାନ୍ଥର ଏକ ମହଲା ଦି ମହଲା ଘରମାନ | ଘର ସାମ୍ନାରେ ବାଉଁଶ କି ତାର ଘେରା ଅଗଣା | ଅଗଣା ଭିତରେ ଜାତି ଜାତି ଫୁଲର କୁଣ୍ଡ | ଗେଟ ପାଖରେ ଲଟେଇଥିବା କାଗଜ କି ମଧୁମାଳତୀର ଲଟା | ପାହାଡ଼ ତଳିର ଗାଁ | କୋଉ ଏକ ଶିଳ୍ପୀର ହାତ ଅଙ୍କା ଚିତ୍ର ପରି ମନୋରମ ଭାରି |

ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ନସରୁ କି ଏ ଯାତ୍ରା | ଏମିତି ଚଳନ୍ତି ବସ ଭିତରେ ବସି ଦେଖୁଥାଏ ମୋ ଗାଁ କୁ | ଉପଭୋଗ କରୁଥାଏ ତା ଶୋଭାକୁ | ସହରୀ ଜୀବନର ସହଜତା ଭିତରେ ମନ ସବୁବେଳେ କାହିଁ ଖୋଜେ ସେଇ ଗାଁରେ ବିତିଥିବା କଷ୍ଟକର ଦିନ ଗୁଡିକୁ ? ଆଖି ବାରମ୍ବାର ଚାହୁଁଥାଏ ଦେଖିବାକୁ ଜଙ୍ଗଲରୁ କାଠ ଗୋଟେଇ, ମୁଣ୍ଡେଇ ରାସ୍ତାର କଡେ କଡେ ଚାଲୁଥିବା ସେଇ ଲଳନାମାନଙ୍କୁ ? ଧୂଆଁ ଉଠୁଥିବା ଚୁଲି, ଜଙ୍କ ଲଗା ଟିଣ ଛପର ଘର, ଭଙ୍ଗା ଝରକା, ଖାଲି ପାଦରେ ଡେଇଁ ଡ଼େଇଁ ସ୍କୁଲ ଯିବା ବେଳର ଆବୁଡ଼ା ଖାବୁଡ଼ା ପଥୁରିଆ ରାସ୍ତାକୁ କାହିଁ ଖୋଜେ ମନ ? ଏବେ ତ ମୋ ଗାଁ ସହାରାଭିମୁଖୀ | ଅନେକ ଆଖି ଦୃଶିଆ ଭଳିକି ଭଳି ଇଂଲିଶ ମିଡିୟମ ସ୍କୁଲ, କଲେଜ, ମଲ, ହସ୍ପିଟାଲ, ସିନେମା ହଲ, ବିଦେଶୀ ମଦ ଦୋକାନ, ରିଲାଏନ୍ସ ଟାୱାର, ପାଇପରେ ପାଣି, ବିଜୁଳି ଆଲୁଅରେ ଝଲମଲ ମୋ ଗାଁ | ଅଯଥାରେ ଆଉ ସହରକୁ ଦୌଡ଼ିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ | ଆବଶ୍ୟକତା ମୁତାବକ ସବୁ ମିଳିଯାଉଛି ଏଠି | ତଥାପି ମନ ଖୋଜେ ସେଇ ଘଞ୍ଚ ଝାଉଁବଣ | ଏବେ ଶୁଖିଯାଇଥିବା ଝରଣାର

ସେବର କଳକଳ ବୋହିଯାଉଥିବା ଶୁଦ୍ଧ ଜଳ। ଅନ୍ଧାର ରାତିର ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ଜଳୁଥିବା ଘରମାନଙ୍କର ଡିବିରୀ ଆଲୁଅ ଆଉ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଇ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଲୋଭିଲା ଆଖିରେ ସେଇ ପାହାଡ଼ ଶିଖର ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଜଳୁଥିବା ବିଜୁଳି ଆଲୁଅକୁ ଅନେଇବା ପରୀ ରାଇଜର କାହାଣୀ ଏବେ।

ହଁ ମୋ ପିଲା ବେଳୁ ଦେଖି ଆସୁଛି ଏଇ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ। ମୋ ପାଇଁ ପୁରୁଣା କିନ୍ତୁ ଜେଜେଙ୍କ ପାଇଁ ଏବର ଘଟଣା। ଜେଜେ କହୁଥିଲେ ଇଂରେଜମାନେ ତିଆରି କରିଥିଲେ ଏଇ ଚର୍ଚ୍ଚ ଆମ ଏଇ ସୁନ୍ଦରୀ ପାହାଡ଼ର ସବା ଉପରେ। କେବଳ ଆମ ଗାଁ ନୁହେଁ ଆଖପାଖ ଦଶଖଣ୍ଡ ଗାଁକୁ ଶୁଭେ ତାର ଘଣ୍ଟା ଶବ୍ଦ। ଦେଖାଯାଏ ବି ଅଧିକାଂଶ ଗାଁ କୁ। ଆମ ବେଳେ ଏକମାତ୍ର ପାହାଚ ରାସ୍ତା ଲମ୍ବି ଯାଇଥିଲା ପାହାଡ଼ ତଳୁ ଚର୍ଚ୍ଚ ଯାଏଁ। ବାକି ତ ସବୁ ଥିଲା ପାହାଡି ଆବୁଡ଼ା ଖାବୁଡ଼ା ରାସ୍ତା। ଏବେ ଏଇ ରାସ୍ତାମାନ ମାଟିରୁ ମସୃଣ ସିମେଣ୍ଟ ରାସ୍ତାରେ ପରିଣତ ହେଲାଣି। ସେଇ ଅନୁସାରେ ଚର୍ଚ୍ଚ ରାସ୍ତା ବି ଆହୁରି ଚୌଡା ହେଇ ଟାଇଲ ପଡି ସୁନ୍ଦର ଦିଶିଲାଣି। ଦି ପଟେ ଷ୍ଟିଲର ବ୍ୟାରିକେଟ ଦୂରରୁ ଚକ ଚକ କରେ। ସବୁ ସୁନ୍ଦର ଏବେ ଗାଁର।

ହଁ ଜେଜେ କହୁଥିଲେ ଆମ ଗାଁ ଠାକୁରାଣୀ ମା କୃତମା ଚଣ୍ଡୀ କିନ୍ତୁ ବହୁ ପ୍ରାଚୀନ। କେହି ଜାଣନ୍ତିନି କେବେଠୁ କିଏ ଆଣି ଏଠି ସ୍ଥାପନ କଲା। ସେ ସ୍ୱୟଂଭୂ। ଆଦି ଦୁର୍ଗା। ଖାଲି ଆମ ଗାଁ ନୁହେଁ ଆଖପାଖ ଗାଁକୁ ବି ସେ ରାତ୍ରି ବିଜେ କରନ୍ତି। ଲୋକଙ୍କ ଅଜାଣତରେ ଲୋକଙ୍କର ଭଲମନ୍ଦ ଜାଣି ଦୁଃଖ ଦୂର କରନ୍ତି। ପାପୀଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି। ଡାକିଲେ ଓ କରନ୍ତି। ସଙ୍କଟ ମୋଚନୀ, ବିପଦ ହାରିଣୀ ଆଦ୍ୟା ଶକ୍ତି ସେ। ଖାଲି ସେପଟେ ଯିବା ଆସିବା ବେଳେ ନୁହେଁ ଘରେ ବସି ବସି ବି ବୁଢା ବୁଢ଼ୀ, ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ କଥା କଥା କେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରନ୍ତି। ମୁଁ ସ୍କୁଲ ଗଲା ଆଇଲା ବେଳେ ମୁଣ୍ଡିଆଟିଏ ଲେଖାଏଁ ପକାଏ ଅଭ୍ୟାସ ବଶତଃ। ଅବଶ୍ୟ ଭକ୍ତି କମ ଭୟରେ ବେଶୀ। ଯୋଉ ଭୟ ବଡ଼ମାନେ ମୋ ଭିତରେ ପୁରେଇ ଦେଇଛନ୍ତି। ମୁଁ ଛୋଟ ବେଳେ କଣ ଏବେବି ବୁଝି ପାରେନି ଠାକୁରାଣୀଙ୍କୁ। ସିନ୍ଦୁର ବୋଳା ପଥର ଉପରେ ଖୋଦେଇ ଏକ ଆକୃତି। ନରିଆ ନାନା ପାଠ ପଢି ଚାକିରୀ କଲା ପରେ ରୂପାର ଚକ୍ଷୁ ଦେଇଛି ଦେବୀଙ୍କୁ। ନୋଥଟିଏ ଦେଇଛି ହରି ସାହୁ ତା କାଳୀ ଝିଅ ଭଲ ଘରେ ବାହା ହେଇଗଲାରୁ। କଳା ଶାଢ଼ୀ ଦିଅନ୍ତି ଲୋକମାନେ ବିବାହ, ବ୍ରତ କି ମାନସିକ ଥିଲେ। ମନ୍ଦାର ଫୁଲରେ ସଜ ହେଇଥାନ୍ତି ଦେବୀ ସଦାବେଳେ। ମାଙ୍କଡ଼ା ପଥରର ମନ୍ଦିରଟା କିନ୍ତୁ ଖୁବ ଛୋଟ। କେହି ପଶି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ତା ଭିତରେ। ନନା ଖାଲି ଗୁରୁଣ୍ଡିକି ଯାଇ ଗାଧେଇ ଦେଇ ସଜେଇ ଦିଅନ୍ତି ଠାକୁରାଣୀଙ୍କୁ। ବାକି ସବୁ ପୂଜା ପାଠ, ଧୂପ, ଦୀପ, ଭୋଗ ସବୁ ବାହାର ବେଢାରେ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ। ସେଇ ବେଢାରେ ଗାଁର ଯେତେକ ନ୍ୟାୟ, ନିଶାପ, ମିଟିଙ୍ଗ। ଚାରିଟା ବେଳେ ତାସ, ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଭଜନ କୀର୍ତ୍ତନ ଆଉ ରାତିରେ ଗଞ୍ଜେଇ ମାଡ଼ ହୁଏ ଏଇ ବେଢାରେ। ବର୍ଷକ ବାରମାସ ଯନ୍ତାଳ, ଅଷ୍ଟପ୍ରହରୀ, ରାମଚରିତ ମାନସ ଆଦି କିଛିନା କିଛି ବଡ଼ ଧରଣର ପୂଜାପାଠ ହେଉଥାଏ ଏଇଠି ତମ୍ବୁ ବନ୍ଧା ହେଇ। ଭାତ, ଡାଲମା, ଖଟା, କ୍ଷୀରି ଖାଇବାପାଇଁ ସେଦିନ ଗାଁ ସାରା ଲୋକ ସେଠି।

ରାସ୍ତା ତ ତିଆରି ହେଇଥାଏ ସରିବାପାଇଁ। ବସ ତ ଦୌଡୁଥାଏ ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ। ଅଗତ୍ୟା ବସ ରହିଲା। ମୁଁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲେଇଲି। ମଦନା ଠିଆ ହେଇଥିଲା ଅଟୋ ଧରି। ମୋ ଠୁ ଭଲ ପଢୁଥିଲା ସେ। ସହରରେ ଯାଇ ପଢ଼ିପାରିବାର କ୍ଷମତା ନଥିଲା ବୋଲି ରହିଗଲା ଗାଁରେ। ଅଟୋ ଚଲାଉଛି। ବସ ଡିକିରୁ ଦି ଟା ଯାକ ଟ୍ରଲି ଆଣି ରଖିଲା ଅଟୋରେ। ଅଟୋ ଚାରିହାତ ଗଡିଛି କି ନାହିଁ ରାସ୍ତା ଯାମ। ଦୁର୍ଗା ମେଲଣ ପରି ଲୋକାରଣ୍ୟ। ଦି ଦି ଟା ପିସିଆର ଭ୍ୟାନ। ପ୍ରତ୍ନତତ୍ତ୍ୱ ବିଭାଗରେ ଗାଡି ଆଉ କିଛି କାର। ଅନେକ ଅଫିସର, ପୋଲିସ। ଆଉ ଆଖପାଖର ଗାଁ ଲୋକ ଠୁଳ କିଛି ଦୂରରେ। ଏଇ ମନ୍ଦିର ପାଖରୁ ଦି ହାତ ଗଡିଗଲେ ଆମ ଘର। ମଦନା ଅଟୋ ମୋଡ଼ିଲା ସାହି ରାସ୍ତା ଆଡେ। ମୁଁ କିଛି ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ କହିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା, " କାହିଁ କୋଉ ଯୁଗରୁ ମା ଆମର ସେ। ଡାକିଲେ ଓ କରନ୍ତି। କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ବିପଦରୁ ଗାଁ କୁ ସେ ଉଦ୍ଧର ନ କରିଛନ୍ତି। ଶଳା ଧରମା କହୁଛି କଣ ନା

ସେ ଦୂର୍ଗା ନୁହଁନ୍ତି ମହାବୀର ଜୈନ | ତୁ ତ ଗାଁ ରେ ରହୁନୁ ତୁ କେମିତି ଜାଣିବୁ ? " ମୋର ମନେ ପଡିଗଲା ବୋଉ ଥରେ ଫୋନରେ କହୁଥିଲା ରିମିର ଦିହ ମଙ୍ଗୁଳା ଆମ ଗାଁ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କ ପାଖରେ ନହେଇ ସେପଟ ଗାଁ ବୁଢ଼ୀ ଜାଗୁଳେଇ ପାଖରେ ହେଇଥିଲା ବୋଲି | ଗାଁରେ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କୁ ନେଇ ଗଣ୍ଡଗୋଳ, ଗାଁ ଦି ଫାଳ ଆଦି ଆଦି | ମୁଁ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତତା ଯୋଗୁ ସେଆଡକୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଇନଥିଲି | ଏମିତିରେ ବି ବୋଉ ଗପିଲାବେଳେ ତାର ଅଧା କଥା ମୁଁ ଶୁଣେନି | ସେ ତ ନନଷ୍ଟପ ରେଡ଼ିଓ |

ମୁଁ ପଚାରିଲି, " ଧରମା ଏମିତି କାହିଁ କହିଲା ?" ମଦନା କହିଲା, " ଏଇ ଗତ ବର୍ଷ କରୋନା ସମୟରେ ଦଳେ ଲୋକ କୁଆଡୁ ଚାଲି ଚାଲି ଆସି ଆମ ସ୍କୁଲ ପିଣ୍ଡାରେ ରହିଲେ | ପୋଲିସ ତାଙ୍କୁ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ଦେଲାନି | ଏଇଠି ରହିଲେ ହପ୍ତା ଦଶଦିନ | ସେମାନେ ଖାଲି ପାଦରେ ଚାଲୁଥିଲେ, ମୁହଁରେ କପଡା ବାନ୍ଧୁଥିଲେ, ବେଳ ବୁଡିବା ପୂର୍ବରୁ ଖାଇ ଦେଉଥିଲେ | ଲାଇଟ ନ ଜଳେଇ ଅନ୍ଧାରରେ ଶୋଉଥିଲେ | ଏଇ ଧରମା, ପୁରିଆ, ଟିକିନା ସେମାନଙ୍କ କଥା ବୁଝୁଥିଲେ | ସେମାନଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ତ ଏମାନେ ଭୋଳ ଆଉ | ସେମାନେ ଗଲାବେଳେ କୁଆଡେ କହିଦେଇ ଗଲେ ଏ ଦୁର୍ଗା ନୁହଁନ୍ତି ତାଙ୍କ ମହାବୀର ଜୈନଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି | ତାକୁ ନେଇ ଗାଁ ଦି ଫାଳ | ଅବଶ୍ୟ ପୁରିଆର ବିମ୍ବା, ଚଗଲା ଉପରେ ରାଗ ଥିଲା | ବାସ ମୌକା ମିଳିଗଲା | ବାଡିଆପିଟା, ମୁଣ୍ଡ ଫଟାଫଟି ହେଇ ଏବେ ପା ଧରମା, ପୁରିଆ, ଟିକିନା, ବିମ୍ବା, ଚଗଲା, ହରିଆ ସବୁ ଜେଲରେ | ତିନି ତିନି ଥର ସରକାରୀ ଲୋକ ଆସି କଣ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା କରି ଯାଉଛନ୍ତି | ମାଙ୍କ ପାଖକୁ କାହାକୁ ଯିବାକୁ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି | ଘେରାବନ୍ଦୀ କରି ରଖିଛନ୍ତି | ଦି ଦି ଟା ପୋଲିସ ପହରା ଦେଉଛନ୍ତି ସବୁବେଳେ | କେତେବାଟ ଯାଉଛନ୍ତି ଯାଆନ୍ତୁ ଶଳା | ଆମେ କଣ ଛାଡିଦେବୁ |"

ମୁଁ କହିଲି, " ଆରେ ଭଗବାନ ତ ମନରେ | ହୃଦୟ ଭିତରେ | ଘରେ ଫଟୋ ରଖି ପୂଜାକଲେ କଣ ହେବନି ? କାଇଁ ମାରପିଟ ଆଡକୁ ଯାଉଛ | ଶାନ୍ତିରେ ସମାଧାନ କର |" ଅଟୋକୁ ଅଟକେଇ ଦେଇ ବୁଲିପଡ଼ି ମୋତେ ଅନେଇ ମଦନା କହିଲା, " ଆମର ମା ସିଏ | ସବୁ ସୁଖ ଦୁଃଖରେ ସାହା ଭରଷା |" ଟିକେ ରହି ପୁଣି ଆଉ ଟିକେ ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତ ହେଇ କହିଲା, " ଆମେ ଯାହାକୁ ମା ବୋଲି ମାନି ଆସିଥିବୁ | ତା ଅଭୟ ଆଶିଷ ତଳେ ବଢିଥିବୁ | କାଲିକୁ କିଏ ଆସି କହିବ ସେ ତୋର ମା ନୁହେଁ ମୋର | ମୋତେ ଦେଇ ଦେ | ତୁ ଦେଇଦେବୁ ? ହବ ନାଇଁ ହବ ନାଇଁ | ଜମା ହବ ନାଇଁ |" ମୁଁ ତା ପିଠିରେ ହାତ ରଖିଲି | ସେ ଗାଡି ଷ୍ଟାର୍ଟ କରି ମୋତେ ଆଣି ଘରେ ଛାଡିଲା |

ସେଥର ବୋଉ ମୋତେ ଗୋଡ଼େ ଗୋଡ଼େ ଜଗିଲା | ଜମା ଗାଁ କୁ ଯିବାକୁ ଦେଲାନି | କାହା ସହ ମିଶିବାକୁ ଦେଲାନି | ଧରମା ବୋଉ ଖୁଡି, ପୁରିଆ ବୋଉ ଖୁଡି ମୋତେ ଦେଖିଦେଲେ ଆଗ ଭଳି ଖୁସି ନହେଇ ବାଟ ଭାଙ୍ଗି ଚାଲିଯାଉଥିଲେ | ଟିକି, ଲୁନା, କୋଯ଼ଲ ମୋତେ ଦେଖି ଦୌଡ଼ି ପଳାଉଥିଲେ | ମୋତେ ଏ ଅସ୍ୱସ୍ତିକର ପରିବେଶ ଭଲ ଲାଗୁନଥିଲା ଜମା | ମୁଁ ଦୁଇ ଦିନ ରହି ଫେରି ଆସିଲି ଗାଁରୁ | ଆଉ ଆଜି ଛ ମାସ ପରେ ଅଫିସ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲା ବେଳେ ମଦନାର ଫୋନ, " ଦେଖ ଦେଖ ଟିଭିବାଲା କଣ କହୁଛନ୍ତି |" ମୁଁ ବ୍ରେଡ ଖଣ୍ଡେ ପାଟିରେ ଚାପିଧରି ଟିଭି ଅନ କଲି | ଉଦଘୋଷିକାଙ୍କ କଣ୍ଠରୁ ଭାସିଆସୁଥିଲା, " ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷେ ପରେ ଏକ ବଡ଼ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହେଲା | କନଫ୍ୟୁଜନ ଦୂର ହେଲା | ପ୍ରତ୍ନତତ୍ତ୍ୱବିତ ଡକ୍ଟର ମିହିର ଠାକୁରଙ୍କ ମତରେ ବନମାଳୀ ପୁର ଗ୍ରାମରେ ପୂଜା ପାଉଥିବା ଦେବୀ ନା ଦୂର୍ଗା, ନା ମହାବୀର ଜୈନ | ପାଖ ଗାଁ ସରଦେଇ ପୁର ଭଗ୍ନ ବିଷ୍ଣୁ ମନ୍ଦିର ଦେହରୁ ଖସିପଡିଥିବା ଖଣ୍ଡେ ପଥର | ଯେଉଁଥିରେ ଗୋଟେ ନର୍ତ୍ତକୀର ଚିତ୍ର ଖୋଦିତ | ଅବଶ୍ୟ ତାହା ଖଣ୍ଡିତ ଏବଂ ଅସ୍ପଷ୍ଟ | ସେଥିପାଇଁ ଏତେ ସବୁ ସମସ୍ୟା .....|

Laxmipriya Ojha is a gifted Odia writer staying at Ahmedabad, Gujrat. She regularly published Odia stories and articles in various magazines and newspapers.

ଲାଜକୁଳି

ବିଷ୍ଣୁ କଲ୍ୟାଣ ମଙ୍ଗରାଜ

ଲାଜକୁଳି
ଲାଜକୁଳି ଲତା ମୋର
ଲାଜକୁଳି ଲତା,
ଛୁଇଁଦେଲେ ତୋତେ ଟିକେ
ମୁଦିଦେଉ ପତା।

ତୋ ନରମ ଚାହାଣିରେ
ଟାଣିନେଉ ପରା !!
ପାଇବାକୁ ଚାହେଁ ଯିଏ
ନ ଦେଉ ତ ଧରା।

ଏତେ ଲାଜ କିଆଁ ତତେ
କହିବୁ କି ଖୋଲି,
ଲାଜେଇ ଲାଜେଇ ଟିକେ
କଥା ହେବୁ ବୋଲି !!
ଜାଣି ତୋର ମନକଥା
ଦୂରେ ହେଲି ଠିଆ,
ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଖି ଖୋଲି
ସାଜିଲୁ ମୋ ପ୍ରିୟା।

ଇସାରାରେ କହିଲୁ ତୁ
ଛୁଇଁବନି ମୋତେ,
ଦୂରେ ଥାଇ ହସି ହସି
ଚୁମୁ ଥିଲୁ ମୋତେ।

ବିଷ୍ଣୁ କଲ୍ୟାଣ ମଙ୍ଗରାଜ

ବୁଝିବାର ଅନୁବାଦ ବୁଝେଇବା

ଓଁ ଅଭିଜ୍ଞାନ ସାହୁ

ପିଲାଦିନେ ମାଆ କହୁଥିଲା ତୁ ଛୁଆଟା ବଡ଼ ହେଲେ ବୁଝିବୁ । ସ୍କୁଲରେ ସାର୍ କହୁଥିଲେ ପାଠ ବୁଝିବା ପାଇଁ ତୋ ମସ୍ତିଷ୍କ ବିକଶିତ ହୋଇନି । ବାହା ପରେ ପତ୍ନୀ କହିଲେ ତୁମକୁ ବୁଝେଇବା ଯାହା କାଲା ଆଗରେ ମୃଳା ଚୋବେଇବା ସେଇୟା । ପ୍ରେମିକା କହିଲେ ତୁମେ କିଛି ବୁଝି ପାରିବନି । ଥଣ୍ଡା ମୁଣ୍ଡରେ ଭାବିବ । ହୁଏତ କିଛି ବୁଝିଯିବ । ଶେଷରେ ମୁଁ ହାତ ଯୋଡି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲି ପ୍ରଭୁ ମୋର ବୁଝିବା ବୟସ ତାହାହେଲେ କେବେ ହେବ । ପ୍ରଭୁ କିଞ୍ଚିତ୍ ହସି କହିଲେ ତୁମେମାନେ ତୁମ ଏଣ୍ଡାମେଣ୍ଟ ଆଇନରେ ନିୟମ କରିଛ ଠାକୁର ହେଲେ ଆଜନ୍ମ ନାବାଳକ । ତୁମେ ମାନେ ଜାଣିବା ଉଚିତ ଯେ ଜଣେ ବାଳୁତ ନାବାଳକ ଯଦି ସଂସାର ଗଢ଼ିଛି ସେଥିରେ ଯାବତୀୟ ମାଙ୍ଗଡାମୀ ରହିବ ନା ନାହିଁ । ତେଣୁ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଲେ ତୁମେ ମାନେ ଏ ନାବାଳକକୁ କାହିଁକି ଗାଳି ଦେଉଛ ସେଇଟା ଆଜି ଯାଏଁ ମୁଁ ବୁଝି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଜଣେ ନାବାଳକ ଆଉ ଜଣେ ନାବାଳକକୁ କଣ ବୁଝେଇବ । ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ନର୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ କହିଲେ ତୁମକୁ ଗରମ ତେଲ କଢେଇରେ ପକେଇବାକୁ ଲେଖା ଅଛି । ମୁଁ ପଚାରିଲି ଆଜ୍ଞା ଏ ଅଧମକୁ ଏତେ ବଡ଼ ଶାସ୍ତି କଣ ପାଇଁ । ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ମୋ ମୁହଁକୁ ଅନେଇ କହିଲେ ତୁମେ ମାନେ ସବୁ ଅଜ୍ଞାନୀ । ଏ ଯମ ଦଣ୍ଡ ଶାସ୍ତ୍ର ବଡ଼ ଗହନ କଥା । ନଚିକେତା ବୁଝିପାରିନଥିଲା ତୁମେ ସେସବୁ କଣ ବୁଝି ପାରିବ ? ଯାଅ ଭିତରକୁ ଯାଅ ।

ଏ ବୁଝିବା ଓ ବୁଝେଇବା ଦୁଇଟା ଅଲଗା କଥା । ମଣିଷର କ୍ରମବିକାଶ ସହ ବୁଝିବା କଥା ଓତଃପ୍ରୋତ ଭାବେ ଜଡିତ । ମଣିଷ ଯେତେବେଳେ ବୁଝିଲା ନିଆଁ ର ଆବଶ୍ୟକତା, ହତିଆର ର ଆବଶ୍ୟକତା ସେତେବେଳେ ତାର ଉତ୍ତରଣ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଯେତେବେଳେ ମଣିଷ ବହୁତ ବୁଝିଗଲା ସେତେବେଳେ ସେ ଚାହିଁଲା ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝେଇବାକୁ । ଏଇ ବୁଝେଇବା ଝୁଙ୍କ ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ବଢିଗଲା ଯେ ମଣିଷ ଯେତିକି ବୁଝିଲା ତା ଠାରୁ ଢେର ଅଧିକ ବୁଝେଇଲା । ଜୀବଦ୍ଦଶା ଭିତରେ ନିଜେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଯେତିକି ସମୟ ଖର୍ଚ୍ଚ କଲା ତା ଠାରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝେଇବାରେ ସାରିଲା । ନିଜେ ବୁଝିଗଲେ ଯେତିକି ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ପାଇଲା ନାହିଁ ତା ଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁଃଖୀ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ସେ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝେଇବାରେ ବିଫଳ ହେଲା । ସେ ଯେ ଅଧିକ ଜାଣିଛି ଓ କାହାକୁ ବି ବୁଝେଇପାରିବ ସେ ଅହଂକାର ତା ଭିତରେ

ଜାତ ହେଲା । ନିଜର ସମସ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଖଟେଇ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଉଦାହରଣ ଦେଇ ସେ ବୁଝେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । ଯେତିକି ଜାଣିଥିଲା ସ୍ଥଳବିଶେଷ ରେ ତାଠୁ ଅଧିକ ବୁଝେଇବାକୁ ଲାଗିଲା । ଶେଷରେ ଯଦି କେହି ତାକୁ ବୁଝି ନପାରିଲେ ସେଇଟା ତାର ଅହଂକାରକୁ ବାଧିଲା । ଏହା ତାକୁ ଖୁବ୍ କଲା । ସେ ବିବ୍ରତ ହେଲା। ନୂଆ ନୂଆ ଉପାୟ ପାଞ୍ଚିଲା । ସେ ନିଜେ ବୁଝିବା ଅପେକ୍ଷା ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝେଇବାକୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାକୁ ଯାଇ ନିଜକୁ ସଙ୍କୁଚିତ କଲା।

ସହଜ ହେବା ପାଇଁ ସମଭାବ ରଖୁଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ନେଇ ନିଜର ଗୋଟେ ଗୋଷ୍ଠୀ ଗଢିଲା । ସେଇ ଗୋଷ୍ଠୀ ଅନ୍ୟ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଓ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏହା ସହଜ ଭାବେ ବୁଝେଇଦେଲା । ନିଜକୁ ତାରି ଭିତରେ ସଙ୍କୁଚିତ କରି ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଏକ ସୀମା ତିଆରି କଲା । ସେଇ ସୀମା ଭିତରେ ରହିବାକୁ ହେଲେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତାକୁ ନିସର୍ତ୍ତ ବୁଝିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେ ଯାହା ବୁଝେଇଲା ସେଇଟା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହେଲା ସତ୍ୟ ଓ ଆପ୍ତ ବାକ୍ୟ । ଯିଏ ନ ବୁଝିଲା ସେ ଗୋଠରୁ ତଡା ଖାଇଲା । ଏହି ବୁଝେଇବା ନିଶା ଏତେ ମାତ୍ରା ରେ ତାକୁ ଘାରିଲା ଯେ ନିଜେ ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହସ୍ତମୁଦିରଥ ପ୍ରତିନିଧି ଭାବେ ଦାବି କଲା ।

ମଜା କଥା ହେଲା ସେ ଅନ୍ୟକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ବୁଝେଇବାରେ ଯେତିକି ସମୟ ଦିଏ ତା'ର କଣିଚାଏ ବି ଈଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଦିଏନି ।

ସେମିତି ଗୋଠରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ନିଜର ଆଉ ଗୋଟେ ଗୋଠ ତିଆରିଥିବା ଲୋକଟି ପୂର୍ବରୁ ଯେତିକି ବୁଝିଥିଲା ତାହାଯେ ଅସତ୍ୟ ଓ ସେ ଏବେ ଯାହା ବୁଝଉଛି ସେଇଟା

ହିଁ ସତ୍ୟ- ଏକଥା ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ଯାଇ ପଥରରେ ସିନ୍ଦୂର ବୋଳି ତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି କହିଲା । କାଳକ୍ରମେ ଏହି ବୁଝେଇବା ପାଣ୍ଡେମିକ ତା ଭିତରେ ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ବଢିଗଲା ଯେ ସେ ନିଜକୁ ପଥର ଜାଗାରେ ବସେଇ ସ୍ୱୟଂ ସାକ୍ଷାତ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ଦାବିକଲା । ଏସବୁ ଦେଖି ଈଶ୍ୱର ଚିନ୍ତାରେ । ବାଳୁତ ବୁଦ୍ଧିରେ ପିଲାଖେଳ ଭାବି ଯାହାକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ସେ ଏବେ ଭସ୍ମାସୁର ହୋଇ ଖୋଦ ତାଙ୍କ ଗାଦି ଦଖଲ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଲାଣି । ଭକ୍ତ ଏବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୁଖା ପିନ୍ଧୁଛି । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ନିରାପଦ ଦୂରତ୍ୱ ରକ୍ଷା କରୁଛି । ମିଥ୍ୟାଚାର କରିସାରି ବାଇବେଲର ପିଲେଟ୍ ପରି ବାରମ୍ବାର ହାତ ଧୋଉଛି । ଶଠତା ପାଣ୍ଡେମିକ୍ ର ସ୍ରଷ୍ଟା ପାଣ୍ଡେମିକ୍ ର ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଷେଧକ ନିୟମକୁ ଓଲଟାଭାବେ ମାନୁଥିବାର ଦେଖାଯାଉଛି ।

ଏମିତି ବି ହୁଏ ଜଣେ କିଛି ବୁଝେନା କି ବୁଝେଇ ପାରେନା କିନ୍ତୁ କେହି ଭାବବିହ୍ୱଳ ହୋଇ ବୁଝାଉଥିବାର ଦେଖି ନିଜେ ଭାବବିହ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ । ଥରେ ଜଣେ ମାଉସୀ ପ୍ରବଚନ ଶୁଣୁଥିବା ବେଳେ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ଅଶ୍ରୁ ଦେଖି ପଚାରିଲି- "ମାଉସୀ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ?" ମାଉସୀ କହିଲେ "ଗୁରୁଜୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା କଥା ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରିପଡୁଛି।" ମୁଁ କୌତୁହଳ ହୋଇ ପଚାରିଲି "ଆପଣ ତାହାହେଲେ କଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା ବୁଝିଲେ ?" କାନିରେ ଆଖି ପୋଛୁ ପୋଛୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ "ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା କଣ ଏତେ ସହଜ ଯେ ଆମେ ବୁଝିପାରିବୁ।" ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି । ପୁଣି ପଚାରିଲି- "ଯଦି ଗୁରୁଜୀ ବୁଝାଉଥିବା କଥା ଆପଣ ବୁଝି ପାରୁନାହାନ୍ତି କିମ୍ବା ତାହା ଆପଣଙ୍କ ବୁଝିବା ସାମର୍ଥ୍ୟ ବାହାରେ ତେବେ ଆପଣ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ?" ମୋତେ ଏକ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ନଜରରେ ଚାହିଁ ସେ କହିଲେ "ତୁ କଣ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ପରିହାସ କରୁଛୁ । ଗୁରୁଜୀ ଏମିତି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଭାବ ମୋ ହୃଦୟକୁ ଛୁଉଁଛି ।" ତେଣୁ ବୁଝେଇବା ପାଇଁ ବେଳେବେଳେ ଗଭୀର ଜ୍ଞାନ ଅପେକ୍ଷା ବାଗ୍ମୀତା ବା ବାକ୍ ଚାତୁର୍ଯ୍ୟର ଅଭ୍ୟାସ ବେଶି ଜରୁରୀ । ଯଦି ଆପଣଙ୍କ କଥନ ଶୈଳୀରେ ବୁଝିବା ପରିବେଶ ଟିଏ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଲେ ତେବେ ଆପଣ କିଛିବି ସହଜରେ ବୁଝେଇଦେଇ ପାରିବେ । ଆଉ ଯଦି ବୁଝେଇବା କଳା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ଅନ୍ତତଃ ଅବୋଧ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ । ନଚେତ ସତ୍ୟ କହୁଥିଲେ ବି ହୁଏତ ଆପଣଙ୍କୁ ସକ୍ରେଟିସଙ୍କ ଭଳି ବିଷ ପାନ କରିବାକୁ ପଡିପାରେ କିମ୍ବା ଆପଣ ଗଲିଲିଓଙ୍କ ଭଳି ପାଗଳ ଆଖ୍ୟା ପାଇବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ଏମିତି କିଛି ଶିକ୍ଷକ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ବହି ପାଠ ଯେତିକି ବୁଝିଥାନ୍ତି ତାଙ୍କ ଛାତ୍ର ସେତିକି ବୁଝୁ ବୋଲି ଚାହାନ୍ତି । ଧରନ୍ତୁ ଶିକ୍ଷକ କହିଛନ୍ତି ପାଞ୍ଚ ମିଶାଣ ପାଞ୍ଚ ହେଲା ଦଶ । ଯଦି ଦୈବାତ୍ କେହି ଛାତ୍ର ତିନି ମିଶାଣ ଦୁଇ ମିଶାଣ ପାଞ୍ଚ କୁ ଦଶ ଲେଖେ ତେବେ ଶିକ୍ଷକ ତାକୁ ଶହେ ଜାଗାରେ ଅନେଶ୍ୱତ ଦେବାର ନଜିର ଅଛି। କାରଣ ଏହା ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ନିଜ ଅହଂର ପରିପନ୍ଥୀ । ପିଲାଟିକୁ ଆଗଚଲା, ବେଶି ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ଦେଖାଉଛି ବୋଲି ଭାବନ୍ତି । ସେ ଯାହା ବୁଝେଇଛନ୍ତି ସେଇଟା ହିଁ ବହି ଲିଖିତ ଧାରା ଓ ତାକୁ ମାନିବାକୁ ଛାତ୍ର ବାଧ ବୋଲି ଭାବନ୍ତି । ଯଦିଓ ଉତ୍ତର ଠିକ କିନ୍ତୁ ଏହା ଶିକ୍ଷକ ବୁଝେଇଥିବା ପଦ୍ଧତି ଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ସେଥିପାଇଁ ଏକ ନମ୍ବର କଟାହେଲା । କାରଣ ହେଲା ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଖରେ ବହି ବାହାରକୁ ଯାଇ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହ ନାହିଁ କି ବୁଝେଇବାପାଇଁ ସମୟ ନାହିଁ । ଗଛରୁ ସେଓ କାହିଁକି ତଳେ ପଡ଼ିଲା ବୁଝିବା ପାଇଁ ନିଉଟନଙ୍କୁ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଲାଗିଗଲା । ମାତ୍ର ତାଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଜଣେ ବିଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷକ ଏମିତି ବୁଝାଉଥିବେ ଯେମିତି ନିୟୁଟନ ତାଙ୍କ ଠାରୁ ମାଧ୍ୟାକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ବିଷୟରେ ବୁଝିଥିଲେ । ଯିଏ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝିଲା ସେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ହେଲା । ଯିଏ ସମୁଦାୟ ଚାକିରୀକାଳ କେବଳ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝେଇଲା ସେ ବିଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ଅବସର ନେଲା । ତେଣୁ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝିବା ଓ ବୁଝେଇବା ଦୁଇଟି ଅଲଗା କଥା । ତତ୍ତ୍ୱର ଗହୀରକୁ ନଯାଇ କେବଳ ସମ୍ୟକ ଧାରଣା ଥିଲେ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଅନାୟାସରେ ବୁଝେଇଦେଇପାରିବ ।

ସମୟ ଚକ୍ରରେ ଜଣେ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସହ ମୋର ପରିଚୟ ହୁଏ । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ଛାତ୍ର ବୋଲି ଭାବନ୍ତି । କୌଣସି ବି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସେ ଅନର୍ଗଳ ଲେକ୍ ଚର ଦେଇପାରନ୍ତି । ତେଣିକି ପ୍ରସଙ୍ଗ ସାମାଜିକ,ଅର୍ଥନୈତିକ, ନୃତତ୍ତ୍ୱ, କଳା କି ରାଜନୀତି ହେଇଥାଉ । ସବୁ ବିଷୟରେ ଯେ ତାଙ୍କର ଅଗାଧ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ଅଛି ତାକୁ ବୁଝେଇବାରେ ସେ କେବେ କାର୍ପଣ୍ୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ବୁଝେଇବା ପାଇଁ ଅନ୍ତତଃ ଅଧଘଣ୍ଟା ସମୟ ନେଲା ପରେ ପଚାରନ୍ତି କଣ ବୁଝିଲ ? ମୋର ନିରୀହ ମୁହଁରେ ମୁଣ୍ଡ ହଲେଇ ନା କରିବା ଦେଖି ମୁହଁକୁ ଆମ୍ବିଳା କରି ପୁଣି ବୁଝେଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି । ମୁଁ ସେଥିରୁ ଯେ କିଛି ବୁଝି ନଥାଏ ଏମିତି ନୁହେଁ । ବୁଝିଲି କହିଲେ ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଆଉ ଗୋଟେ ପିରିୟଡ଼ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବା ଆଶଙ୍କା କରେ । ଯେତେବେଳ ଯାଏଁ ଏକାଦିକ୍ରମେ ଦୁଇ ତିନିଟି କ୍ଲାସ ନ ନେଇଛନ୍ତି ସେ ଚୁପ୍ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଆମେ ସମସ୍ତେ ଜାଣୁ କିଛି ବୁଝେଇଲା ବେଳେ 'କେଉଁଠି ଗୋଟେ ପଢ଼ିଥିଲି' କହି ଆମେ ଏପରି ଏକ ପୁସ୍ତକ କଥା କହୁ ଯାହା କେବେ ଲେଖା ଯାଇନି କି ପଢ଼ାଯାଇନି କିମ୍ବା ଛପା ଯାଇନି । ସେମିତି 'କେହି ଜଣେ କହୁଥିଲେ' କହି ଆମେ ଏପରି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଇଙ୍ଗିତ କରୁ ଯିଏ କେବେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିନାହାଁନ୍ତି କିମ୍ବା ଆଖପାଖ ଖଣ୍ଡ ମଣ୍ଡଳରେ କେବେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । 'ଆମକୁ ସାର୍

କହୁଥିଲେ' କହି ଆମେ ଏମିତି ଶିକ୍ଷକ ଙ୍କ ନାଁ ନେଉ ଯିଏ ଗତ କେତେ ଦଶନ୍ଧି ପୂର୍ବେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକ ତ୍ୟାଗକରି ସ୍ୱର୍ଗପୁରୀରେ ସ୍ଥାୟୀ ବସବାସ କଲେଣି । ମୋଟ ଉପରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ବୁଝୁଥିବା ଲୋକ କ୍ୱଚିତ ଏସବୁ ଉଦାହରଣ ର ତାତ୍ତ୍ୱିକ ପ୍ରମାଣ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ କାରଣ ସେ ନିଜେ ଜାଣେ, ବୁଝାଉଥିବା ଲୋକର ଜାଗାରେ ନିଜେ ରହିଲେ ସେ ମଧ ଏହିପରି ଅନେକ ଉଦାହରଣର ସାହାଯ୍ୟ ନେବ ଯାହାର କିଛି ଆଧାର ନାହିଁ । ଏ ସବୁ ଭିତ୍ତିହୀନ କଥା କୌଣସି ମିଥ୍ୟା କଥାକୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ କରିବା ଉଦ୍ଦେସ୍ୟ କେବଳ ବୋଲି ଉଭୟ ବୁଝାଉଥିବା ଓ ବୁଝୁଥିବା ଲୋକ ଜାଣନ୍ତି ।

ଏମିତି ଦେଖାଯାଏ ଜଣେ ଯାହା ବୁଝିଥାନ୍ତି ଅନ୍ୟ କୁ ବୁଝେଇଲା ବେଳେ ଠିକ ବିପରୀତ କଥା ବୁଝାନ୍ତି । ଏଇ ଯେମିତି ଗୋଟେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରାଜନୈତିକ ଦଳର ନେତା ଯଦିଓ ଜାଣିଥାନ୍ତି ନୂତନ ଆଇନ ଟି ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଭଲ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ କ୍ଷତିକାରକ ତଥାପି ନୂତନ ଆଇନର ସୁଦୁରପ୍ରସାରୀ ଉପକାରିତା ଯେ କେତେ ବ୍ୟାପକ ତାହା ଅତି ସାବଲୀଳ ଢଙ୍ଗରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝେଇ ଦିଅନ୍ତି । ଆମେ ଯାହା ବୁଝିଥାଉ ବୁଝେଇଲା ବେଳେ ଯେ ତାହା କହିବୁ କିମ୍ବା ବୁଝାଉଥିବା ଲୋକ ଯାହା କହୁଛି ତାହା ସେ ନିଜେ ବୁଝି ହୃଦଙ୍ଗମ କରିଛି ଭାବିବା ଭୁଲ । ଅର୍ଥାତ, ଆମେ କିଛି ବୁଝେଇ ବସିଲା ସମୟରେ ବେଳେବେଳେ ଆମର ମୂଳ ଭାବନାର ସେ ବକ୍ତବ୍ୟରେ ପ୍ରତିଫଳନ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଭାବନାର ପ୍ରତିସରଣ ହୋଇଯାଏ । ଯାହା ଆପଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିମ୍ବା ବୁଝେଇବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ସେ ବିଷୟରେ ଆପଣ ନିଜେ ବୁଝିବା କିମ୍ବା ସେଥିରେ ବିଶ୍ୱାସ ଥିବା ଜରୁରୀ ନୁହେଁ ।

ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଶ୍ନକର୍ତ୍ତା ଶିଷ୍ୟ ଓ ଉତ୍ତର ଦାତା ଗୁରୁଙ୍କ ଭିତରେ ମାନସିକ ଯୋଗସୂତ୍ର ଖୁବ ଦୃଢ଼ ସେତେବେଳେ ଶିଷ୍ୟର ନୀରବ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଗୁରୁ ନୀରବରେ ଦେଇପାରନ୍ତି । ବୈଦିକ ଋଷି , ତିବ୍ବତ ର ଲାମା ଅଥବା ଜାପାନୀ ଜେନ୍ ଗୁରୁ ଏହିଭଳି ନୀରବତା ମାଧ୍ୟମରେ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ଶଙ୍କା ସମାଧାନ କରୁଥିବାର ବହୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି । ନୀରବତା ର ଗୋଟେ ଭାଷା ଥାଏ । ନୀରବରେ ଜଣଙ୍କୁ ବୁଝେଇହୁଏ । ତେଣୁ ବୁଝେଇବା ପାଇଁ ଯେ ପ୍ରଗଳ୍ଭ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ତାହାନୁହେଁ, ନୀରବରେ ମଧ ଅନେକ କଥା ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ବୁଝେଇଦେଇ ହେବ । ସୁଫି ସନ୍ଥ ରୁମୀଙ୍କର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଉକ୍ତି ମନେପଡିଯାଏ- "SILENCE IS THE LANGUAGE OF GOD. ALL ELSE IS POOR TRANSLATION.". ବାସ୍ତବରେ ନିର୍ବାକ୍ ଭାଷାହିଁ ଦିବ୍ୟଭାଷା । ମନୋରାଜ୍ୟର ଭାଷା । ସେ ଭାଷାକୁ ଜାଗତିକ ଭାଷା ଠିକ୍ ଠିକ୍ କେବେ ବି ରୂପ ଦେଇପାରେନାହିଁ । ଜାଗତିକ ଭାଷା ଦିବ୍ୟଭାଷାର ଦୁର୍ବଳ ଅନୁବାଦ ମାତ୍ର ।

କେନୋପନିଷଦରେ ଋଷି ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ବୁଝେଇବାକୁ ଯାଇ କହୁଛନ୍ତି - "ମୁଁ ନିଜେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୁଝିନି । ତୁମକୁ ବୁଝେଇବି କଣ ।" ଜଣେ ଋଷି ଅତି ନମ୍ରତାର ସହ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେ ଯାହା ଜାଣନ୍ତି ତାହା କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ର । ସେ ନିଜେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବୁଝିପାରିନାହାନ୍ତି, ତେଣୁ ବୁଝେଇବା ପାଇଁ ଅସମର୍ଥ ।

ଆଜିର ବିଡ଼ମ୍ବନା, ଆମେ ନିଜେ କିଛି ବୁଝିନଥିଲେ କିମ୍ବା ଜାଣିନଥିଲେ ମଧ ବୁଝିନୁ କିମ୍ବା ଜାଣିନୁ କହିବାର ସତ ସାହାସ ରଖିପାରିନୁ । ନିଜେ କିଛି ଜାଣ କି ନଜାଣ, କିଛି ବୁଝ କି ନ ବୁଝ ଯଦି ଶୂନ୍ୟରେ ଘରର ନକ୍ସା କାଟି ତାର ପୋଷ୍ଟାଲ ଠିକଣା ବିଷୟରେ କାହାକୁ ବି ବୁଝେଇଦେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି ତେବେ ଆପଣ ପୃଥିବୀର ସବୁଠୁ ସଫଳ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ପୂର୍ବେ ବାଗ୍ମୀତା ର ସଂଜ୍ଞା ଥିଲା- ମିତଂ ଚ ସାରଂ ଚ ବଚୋହି ବାଗ୍ମୀତା । ଆଜି ବାବଦୁକତା ହିଁ ବାଗ୍ମୀତା ର ଲକ୍ଷଣ ବୋଲି ଧରି ନିଆଯାଉଛି । ବୁଝିବାର ବ୍ୟାକୁଳତାରୁ ସୃଷ୍ଟିହୁଏ ନୀରବତା ର ଭାଷା । ବୁଝେଇବାର ବ୍ୟଗ୍ରତାରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ବାବଦୁକତା ର ଅଶ୍ଳୀଳ ପ୍ରଗଲ୍ଭତା । ଆଜି ଅହଂମନ୍ୟ ଗୁରୁ, ପଲ୍ଲବଗ୍ରାହୀ ପଣ୍ଡିତ ଓ ଚବିଶ ପ୍ରହର ଚିତ୍କାର କରିଚାଲୁଥିବା ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏହି ଅଶ୍ଳୀଳ ପ୍ରଗଲ୍ଭତାକୁ ଅଧିକ ରୁ ଅଧିକ ଉତ୍ସାହିତ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି ।

ଓଁ ଅଭିଜ୍ଞାନ ସାହୁ, ବନମାଳୀ ଭବନ, ଖାନନଗର, କଟକ

ଗଙ୍ଗଶିଉଳି

ଶୁଭ୍ରାଂଶୁ ଶେଖର ଲେଙ୍କା

ହେୟ୍ ସମୟ୍ ,
ତୁମ ମଳୟ୍ ଥିଲା
ଏକ ଗଙ୍ଗଶିଉଳିର ଫୁଲ .
ତୁମ ପାଇଁ ମୁଁ ,
ଆଜି ଲଜିତ,ଉପହାସିତ
ସତ୍ୟଠୁ ପରାଜିତ.
ତଥାବି ,
ମାନେ ବାନ୍ଧି ଆଶା
ସ୍ୱପ୍ନେ ଭରି ଭରସା
ବାଘ ମାମୁ ସାଥେ
ହେଲି ସଙ୍ଗାତ.
ତୁମେ ସେଇ ,
ସୁଲୁ ସୁଲିଆ ପବନେ
ଅଙ୍କୁରିତ କେତେ ମିଠା ସମୟର ଚୁମ୍ବନ
ଧୀମା ଧୀମା ସ୍ପନ୍ଦନେ
ସୀମା ହୀନ ଗଗନେ
ଅସୁମାରୀ ଆଶାରେ ଗଢା ସପନ.
ତୁମଏ ସମୟର ସନ୍ଧିରେ
ମୁଁ ଖୋଜିବୁଲେ ,
ଶିଶିରର ମୁରୁକି ହସ ଟିଏ,
ହେଲେ ,
ବେଗି ବେଗି ମାଡ଼ି ଆସୁଥଏ
ଆଉ ଏକ କଳଙ୍କିତ କାହାଣୀ ଟିଏ.

I am Sudhanshu Lenka , Currently Working with Virtusa Malaysia as Lead Consultant . I love cooking, writing and coding.

କାନଫୁଲ ମୋର କାଇଁ ?

ପାର୍ଥ ସାରଥୀ ସାମନ୍ତରାୟ

କଷି କଷି ଯିଏ ମାଟିକୁ ଚଷେରେ
ସିଏ ମୋର ଚଷା ଭାଇ
ହସି ହସି ମାଟି ଗୀତ ତାର ଶୁଣି
ନାଚେ ସୁନାଫୁଲ ନାଇ।

ପାଣି କାଦୁଅରେ ଭିଜି ଭିଜି ଘୁରେ
ପାଗ କରିବାକୁ ମାଟି
ହାଣି ମାଟିଟେଲା ସଜାସଜି କରେ
ଦେଖାଇ ତା କରାମତି
ପଶି ପଶି ପୁଣି କାଦୁଆ ଜମିରେ
ଯାଏ ତା ତଳିକୁ ରୋଇ
କଷି କଷି ମାଟି ଯାଏ ସିଏ ଖଟି
ଆମ ଭାତ ହାଣ୍ଡି ପାଇଁ।

ତା ଘର ଘରଣୀ ଆଣଇ ଘୋଟଣି
ଦିଅଁ ଉଠିଗଲେ ମୁଣ୍ଡେ
ଆ ଆ ସହୀ ବାଟଥିଲି ଚାହିଁ
(ସେ) କହେ ଥକା ମାରି ଦଣ୍ଡେ
ଲେସି ଲେସି ଲାଜ ଘରଣୀ ମୁହଁରେ
କହେ ଯୋଡ଼େ ଦିଅ ଖାଇ
କଷି କଷି ମନ ଡାକେ ତାକୁ ଜହ୍ନ
ଆମ ଗାଁ ଚଷା ଭାଇ।

ବିଲ ତା ଫଳିଲା ଫସଲ ଖେଳିଲା
ପବନର ହାତ ଧରି
ଝଲ ମଲ ହେଲା ସୁନାର ଫସଲ
ଚଷା ମନ ଯାଏ ପୁରି
ଭାସି ଭାସି ଯାଏ ସପନ ମନରେ
ଚଷା ଯାଏ ଗୀତ ଗାଇ
ରୁଷି ରୁଷି କହେ ଘରମଣୀ ତାର
କାନଫୁଲ ମୋର କାଇଁ ?

ପାର୍ଥ ସାରଥୀ ସାମନ୍ତରାୟ
ବିଭାଗୀୟ ମୁଖ୍ୟ, ଓଡ଼ିଆ ବିଭାଗ
ଗୋଦାବରୀଶ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ବାଣପୁର, ଖୋର୍ଦ୍ଧା

ସାର୍ଥକ ପ୍ରୟାସ

କାମେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡା

ଚାହିଁଛି ଗତିର ଅମୃତରାଗ
କୁହ-
କୁଆଡେ ଯାଉଛ ?
ଶୁଣିଛକି ଏକ ସ୍ୱନ
ଜୀବନ୍ମୟ ପ୍ରାଣର ଆହ୍ୱାନ
ପଢ଼ିଛକି ଧର୍ମର ଧାରା
ଦେଖିଛକି ଦେହେ ଦେହେ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତା
ଯେ ଅନନ୍ତ ଯେ ଅବ୍ୟକ୍ତ
ସବୁରି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ସେ
ପରମ ପୁରୁଷ ସେ
ଏବେ କୁହ...
ତୁମ ଖୋଜାର ବାସ୍ତବ ଉକ୍ତି
ପାଦ ଫିଟାଅ ଅନ୍ଧାରରୁ
ନିଅ ତୋଳିନିଅ ଅଜସ୍ର ଆଲୋକ
ନିଜ ଭିତରେ
କୋଟିକମ ରତ୍ନ ସିଂହାସନରେ ଦୀପ୍ତ ଯେ
ବିଦ୍ୟମାନ ଯେ ।

Kameshwar Panda is an Odia writer based in Jajpur, Odisha.

ରେବତୀର ଲାଜ

ସୀମନ୍ତିନୀ ନନ୍ଦ

ରେବତୀ ନାଁରେ   ସାହିତ୍ୟ ଗାଁରେ
ଦେଖିଲି କିଶୋରୀ ଟିଏ
ସେବତୀ ମାଳତୀ   ଫୁଲ ପରି ନିତି
ବାସରେ ମହକୁ ଥାଏ ।

ରଞ୍ଜ ରଞ୍ଜ ସଞ୍ଜେ   ଭଜନର କୁଞ୍ଜେ
ଯାଉଥିଲା ଭିଜିଭିଜି
ପୁଞ୍ଜା ପୁଞ୍ଜା ତାରା   ଆକାଶ ଛାତିରେ
ଜଳୁଥିଲେ ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି
ସାଇତି ସାଇତି   ଭକତି ସମ୍ପତ୍ତି
ବାପା ପାଶେ ଗାଇଯାଏ
ରେବତୀ ନାଁରେ   ସାହିତ୍ୟ ଗାଁରେ
ଦେଖିଲି କିଶୋରୀ ଟିଏ ।

ବାପା କହିଦେଲେ   ଗପ ତଳେ ତଳେ
ମନକଥା ତାଙ୍କ ଫେଡ଼ି
ରୂପା ସୁନା ଠାରୁ   ପାଠ ମୁଲ ବଡ଼
ରେବଧରୁ ପାଠ ଖଡ଼ି
ତୁରିତ ବାସୁ ବି   ହଁ ଭରିଦେଲା
ରେବ ମନ ଡ଼େଇଁଯାଏ
ରେବତୀ ନାଁରେ   ସାହିତ୍ୟ ଗାଁରେ
ଦେଖିଲି କିଶୋରୀ ଟିଏ ।

ଶିରୀ ପଞ୍ଚମୀରେ   ନୂଆ ନୂଆ ନାଇ
ରେବତୀ ପଢ଼ିବ ପାଠ
ଘୁରି ଘୁରି ଚାହେଁ   ଦାଣ୍ଡରୁ ବାହାରେ
ବାସୁଭାଇ ପାଠ ବାଟ
ଶକତି ଆସିଲା   ବାସୁ ପହଞ୍ଚିଲା
ଅ .... ଆ .... ସୁର ଧାଏଁ
ରେବତୀ ପଢ଼ିଲା   ବାସୁ ପଢ଼ାଇଲା
ବେଳ ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି ଯାଏ ।

ଥାଳି ପାଶେ ବସି   ବାପା ଧୀରେ ହସି
କହିଲେ ମନର କଥା
ଭାଳି ଜେଜୀମାଆ   କହିଲା ବାଇଆ
ଜାତି ଥିଲେ ଟେକ ମଥା
ନିଇତି ରହିବ   ଘର ପୁଅ ହେବ
ଜେଜୀମାଆ କହିଯାଏ
ରେବତୀ ଶୁଣିଲା   ମନେ ହସିଗଲା
ଲାଜେ ସଢି ସଢି ଯାଏ ।

ବାସୁଭାଇ ଏବେ   ପଢ଼େଇଲେ ସଜେ
ରେବତୀକୁ ଲାଜ ମାଡ଼େ
ହସୁ ହସୁ ସିଏ   ଓଠ ଚିପି ଦିଏ
ଖଡ଼ି ଆପେ ଆପେ ଗଡେ
ଚଇତି ପବନ   ବହେ ଘନ ଘନ
ଫୁଲ ମଥା ଲାଜେ ନୁଏଁ
ଏଣିକି ବାସୁର   ପାଠ ପଢା ସୁର
କିଶୋରୀ ମନକୁ ଛୁଏଁ ।

ତୁନି ତୁନି ପଢେ   ଓଠେ ହସ ବଢେ
ବାସୁ ପଢ଼ାଇଲେ ପାଠ
ଶୁଣି ବାସୁ କଥା   ହଲାଇ ତା ମଥା
କହେ ହୁଁ ହୁଁ ଛୋଟ
ନିଇତି ସଞ୍ଜରେ   କବାଟ କୋଣରେ
କାହାକୁ ସେ ଚାହିଁଥାଏ
ଝଟତି ଘରକୁ   ପଳାଏ ଲାଜରେ
ଯେବେ ବାସୁ ଆସି ଯାଏ ।

ରେବତୀ ଲାଜର   ନାହିଁ ପଟାନ୍ତର
ସାହିତ୍ୟ କଥାରେ ଗାଏ
ସେବତୀ ମାଳତୀ   ଫୁଲ ପରି ନିତି
ବାସରେ ମହକୁ ଥାଏ ।

Simantini Nanda is a home maker staying in Kuala Lumpur with her husband Ekamra Mohapatra. She likes cooking and writing Odia Poems and Stories.

ସେମାନେ ଫେରିବେ

ଡ଼ ବୀଣାପାଣି ପ୍ରଧାନ

ସେମାନେ କେବେ ଯଦି
ଆସିବେ ଅଜାଣତେ,
ରାସ୍ତାର ଷ୍ଟ୍ରିଟ୍ ଲାଇଟ ସବୁ
ଆଲୋକିତ ହେବେ ,
ରେସ୍ତୋରାଁର ବନ୍ଦଘରେ
ପାରଦବତୀ ଆଖି ମେଲେଇବେ,
ଧୀର ଧୀର ପବନରେ ପଛକୁ
ଫେରିଯାଉଥିବ ପୁରୁଣାକଥା
ନିଛାଟିଆ ସେ ରାସ୍ତାଦେଇ ।
ଗରମ କଫି ଓଠର ଛୁଆଁରେ
ସୁ ସୁ ଶବ୍ଦ କରୁଥିବ ନୀରବତା,
ରାତିର ଚାଦର ପରେ ବୋଧେ
ବଢୁଥିବ ସ୍ମୃତିର ବହଳ ବାସ୍ନା।
ହାତ ମୋର ମୁଠା ହୋଇ
ଭିଡିଥିବ ସେମାନଙ୍କ ତାଳଗଛ ଛାଇକୁ।
ମୋ ହାତକୁ ପୁଣିଥରେ ଫେରୁଥିବ
ଅତୀତକୁ ଧରି ରଖିବାର
ଅସାର ନିଶା,
ହେଲେ
ଫେରିଯାଉଥିବେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ସ୍ୱପ୍ନ ସାରି,
ଲଗେଜ୍ ବ୍ୟାଗ୍ ହାତରେ ଧରି,
ଗୁଡାଏ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଫୋପାଡି
ମୋତେ ଆଉଥରେ ଆସିବାର ଆଶା ଦେଇ।

Dr. Binapani Pradhan is a research scholoar staying in Kuala Lumpur with her family. She is passionate about Odia literature. She publishes Odia poems and stories regularly. Her hobbies include dancing and painting.

ଏମିତି ବି ଦିନେ

ଡ଼ ବୀଣାପାଣି ପ୍ରଧାନ

ମୋ ଦେହସାରା ତୋ ସ୍ମୃତିର ଦାଗ ଲିଭିଆସୁଥିବ,
ମଲାଟଦିଆ ବହିରେ ଫର୍ଦ ସବୁ ମସିହା ଦିଶିବ,
ଧସେଇ ପଶିଥିବ କିଛି ନୂଆ ଅବଶୋଷ,
ନିଶ୍ୱାସ ର ନିଆରା ଅବରୋଧ ।
ଅପରାହ୍ନ ପରଛା ନଥିବ,
ଗୋଧୂଳି ର ନଈପଠା
ଅନ୍ଧାରମୁହାଁ ହେଉଥିବ,
କୁନାମୁନା ଛୋଟ ପିଲା ପରି
ମା 'ମା 'ଡାକୁ ନଥିବେ,
ହାତ ଧରି ଚାଲିବାର ଅଭ୍ୟାସ ନଥିବ,
ମୃତ ଯେତେ ଜୀବକୋଷ ଦେହରେ
ଖାଲିସ୍ଥାନ ଯୋଡିଚାଲିଥିବେ,
ଏ ସକାଳ ଆଜିପରି ନଥିବ,
ପକ୍ଷୀ ର କୋଳାରବ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ,
ପବନ ରେ ହଜିଯିବା ପାଇଁ ଏ ସ୍ପର୍ଶ ନଥିବ,
ଗୋଟେ ଦୀର୍ଘସ୍ଥାୟୀ ଅନୁଭୁତି କୁ ପୁଣିଥରେ ,
ଅନୁଭବିବା ପାଇଁ ସାହସ ନଥିବ,
ଅପେକ୍ଷା ରେ କେବଳ
ଦୁଇ ମିନିଟ ସମୟ ବାକିଥିବ,
ମୋ ଆଖି ଆଗେ ଅନ୍ଧାର ବୋଳିଦେବାପାଇଁ,
ଅଗଣାରେ ମୋର ଚାଲିଯିବାର
ପାଦଚିହ୍ନ ସତେ ଲିଭି ଲିଭି ଆସୁଥିବ,
ମୋ ତମାମ୍ ଦିନଗୁଡିକର ସ୍ମୃତି ଉଜୁଡାଇ।

Dr. Binapani Pradhan is a research scholoar staying in Kuala Lumpur with her family. She is passionate about Odia literature. She publishes Odia poems and stories regularly. Her hobbies include dancing and painting.

ଜେମା ମା

ବ୍ରତତୀ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ

କୋରନା ଏବଂ ଲକଡାଉନ ଯୋଗୁଁ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ ଘରକୁ ଗଲୁ । କୋରନା ର ବିପତ୍ତି ରୁ ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିପାରି ବନ୍ଧୁ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଙ୍କୁ ଭେଟି ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗୁଥାଏ । ଏମିତି ଦିନେ ସକାଳୁ ଏକ ଅଜଣା ନମ୍ବର ରୁ ଫୋନ ଟିଏ ଆସିଲା । ଫୋନ ଉଠାଇ ହାଲୋ କହିଲି । ସେପଟୁ ଜଣେ ନାରୀ କଣ୍ଠସ୍ୱର କହିଲେ ,କିଏ ନିନି କହୁଚ ? ମୁ ଚିହ୍ନି ନ ପାରି, ହଁ ଆପଣ କିଏ ବୋଲି ପଚାରିଲି । ସେ କହିଲେ କେନ୍ତା ଅଛ ଗୋ ? କୁହତ ମୁଇଁ କିଏ କହୁଛି ? ତାଙ୍କ ଭାଷା ଶୁଣି ମୋ ମନ ଖୁସି ରେ ନାଚି ଗଲା । ମୁଁ କହିଲି ଜେମା ମା କହୁଚ ନା ? ନମସ୍କାର । ସେ ହସିଲେ ଓ କହିଲେ ,"ହଇ"। ମୁଁ ତାଙ୍କୁ "ତୁମେ କେମିତି ଅଛ ପଚାରି ,ତାଙ୍କ ଗାଁ କଥା , ଗାଁ ଲୋକ ,ଗଛ ଲତା ,ବାଡ଼ି ବଗିଚା , ବଣ ଜଙ୍ଗଲ ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟ ରେ ପଚାରି ଗଲି ,ଏକା ନିଶ୍ୱାସ ରେ । ସେ କହିଲେ, "ମତେ କିରା ଲାଗି ପଚାରୁଛ ? ନିଜେ ଆସି ଦେଖିଯାଅ "। ଦିଦି(ମୋ ମା) କହିଲେ ତୁମେ ,ଯଇଁ ପିଲା ଆଉ ବାବୁ(ମୋ ପୁଅ)ଆସିଛ , ସେଥିର ଲାଗି ଫୋନ କଲି ନିମନ୍ତ୍ରଣ କାରବାକେ । ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ମୁଁ ହସିଲି , ଆଉ ଆସନ୍ତା ସପ୍ତାହ ରେ ଆସିବୁ ବୋଲି କହିଲି ।

ମୋ ମା ଙ୍କର ଚାକିରୀ ର ପ୍ରଥମ ପୋଷ୍ଟିଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦରଗଡ ଜିଲ୍ଲା ର ଏକ ଆଦିବାସୀ ଅଧ୍ୟୁଷିତ ଗ୍ରାମ ରେ ହୋଇଥିଲା

। ସେତେବେଳେ ଆମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ତିନି ଜଣ ବହୁତ ଛୋଟ ଥିଲୁ । ମା ସେଠି ଏହି ଜେମା ମା ଙ୍କ ଘରେ ଭଡା ରେ ରହୁଥିଲେ । ମା ସ୍କୁଲ ଗଲା ପରେ ଆମେ ଏକା ଘରେ ରହୁଥିଲୁ । ଆମ ଘର କହିଲେ ଜେମା ମା ଙ୍କ ଘରର ବାରଣ୍ଡା ମଝିରେ ଗୋଟିଏ ଝାଟି ର ତାଡି ଦେଇ ଭାଗ କରା ଯାଇଥିଲା । ଗୋଟେ ପଟେ ଜେମା ମା ଙ୍କ ପରିବାର ଅନ୍ୟ ଅଧା ଘରେ ଆମେ ରହୁଥିଲୁ । ମା ସ୍କୁଲ ଗଲା ବେଳେ ତାଙ୍କୁ କୁହନ୍ତି , ଛୁଆ ମାନଙ୍କୁ ଅନେଇ ଥିବ । ସେ ହଉ ଦିଦି କୁହନ୍ତି । ସେ ଆମ କହିବା ପିଇବା ଶୋଇବା , ସୁବିଧା ଅସୁବିଧା ର ଯତ୍ନ ନେଉଥିଲେ । ଆଜି କାଲି ଦୁନିଆଁ ରେ ବିନା ସ୍ୱାର୍ଥ ରେ କେହି କିଛି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ କିନ୍ତୁ ଆଉ ପୁରା ବିପରୀତ ଥିଲେ । ସେ ଆମକୁ ବହୁତ ସ୍ନେହ କରୁଥିଲେ, ବିନା ସ୍ୱାର୍ଥ ଓ ବିନା କିଛି ମୂଲ୍ୟ ରେ । ସେ ଆମର ମା ପରି ସ୍ନେହ ଯତ୍ନ ନେଉଥିଲେ , ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ ,ଦରକାର ବେଳେ ତାଗିଦ ବି କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଜେମା ମା (ଜେମା ତାଙ୍କ ଝିଅ ର ନାଁ) ଡାକୁ ଥିଲୁ । ସେଠି ସବୁ ପୁଅ ମାନଙ୍କୁ ବାବୁ ଓ ଝିଅ ମାନଙ୍କୁ ନିନି ବା ନନୀ ଡାକନ୍ତି । ମୋତେ ବି ସେ ନିନି ଡାକନ୍ତି।

ତାଙ୍କ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପାଇ , ମୋ ପିଲା ଦିନ ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ଭାସି ଗଲା । ପିଲା ବେଳ କାଟିଥିବା ଜାଗା କୁ ଯିବା ର ଖୁସି ରେ ଅଧୀର ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲି । ଶେଷରେ ତାଙ୍କ ଗାଁ କୁ ଯିବା ଦିନ ଆସିଗଲା । ଆମେ ମା ,ପୁଅ ଓ ବାପା କର ନେଇ ବାହାରିଲୁ । ବାଟରେ ରହି ରହି ଯାଇ ପହଁଚିଲା ବେଳକୁ ଦିନ ୩ଟା । କାର ରୁ ଓଲ୍ହେଇ ଜେମା ମା ଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଲୁ । ଜେମା ମା ବାହାରେ ଗୋଟେ ଖଟିଆ ଉପରେ ବସିଥିଲେ । ସେ ଆଉ ଆଗ ପରି ଦିସୁ ନଥିଲେ । ଧଳା ଚୁଟି ,ଧୁଡୁ ଧୁଡୁ ଚମ ତାଙ୍କୁ ଟିକେ ଅଲଗା କରିଦେଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସ୍ନେହ ମମତା ଆଗ ପରି ଭାରି ରହି ଥିଲା । ସେ ମୋ ପୁଅ କୁ କୋଳ କୁ ନି ଢେର ଗେଲ୍ହା କଲେ ।

ଯଇଁ ବାବୁ କହି ମୋ ସ୍ୱମୀ ଙ୍କ ହାତ ଧରି ନେଇ ଖଟିଆ ରେ ବସେଇଲେ । ଭାଉଜ (ତାଙ୍କ ପୁଅ ଉପେନ୍ଦ୍ର ନନାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ) ଙ୍କୁ ଡାକି ପାଣି ଆଣିବାକୁ କହିଲେ । ସେ ମଧ ସରଳ ସୁନ୍ଦର ସ୍ନେହୀ ଲୋକ ଟିଏ । ସଂଗେ ସଂଗେ ଚଳ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ମୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେଠି ଛାଡି ଚାଲିଲି ,ଯେଉଁ ସବୁ ଜାଗାରେ ଖେଳି ବୁଲି ପିଲା ବେଳ କାଟିଥିଲି ସେ ସବୁ ସ୍ମୃତି କୁ ଉଜ୍ଜୀବିତ କରିବାକୁ । ବାଡ଼ି ବଗିଚା ,ରାସ୍ତା ଘାଟ ଓ ବନ୍ଧ ବିଲ , ଗାଁ ସାହି ସବୁ ବୁଲି ଆସିଲି । କିଛିଟା ସେମିତି ଅଛି ,ଆଉ ବହୁତ କିଛି ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହରାଇ ବଦଳି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଘରେ ଜେମା ମା ମତେ ଖାଇବାକୁ ଡାକିଲେ । ଆସ ଗୋ ଖାଇବ, କେତେ ଆଉ ଦେଖିବା ଗାଁ ଗହଳି କୁ । ମୁଁ ଆଜ୍ଞା କହି ବସିଲି ଖାଇବାକୁ । ଭଲ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଶୁଦ୍ଧ ଆଦିବାସୀ ରନ୍ଧା ରାନ୍ଧିଥିଲେ । ଆମ ରନ୍ଧା ଠୁ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱାଦର ରାନ୍ଧଣା । ଆମେ ଖାଇ ପି ସାରିଲା ବେଳକୁ ୫ଟା ବାଜିଲାଣି । ଜେମା ମା କହିଲେ ଏତେ ଡେରି ହେଲାଣି ଆଉ କିସ ଯିବ ? ଆଜି ରହି ଯା , କାଲି ପୁଷପୁନି ପିଠା ଖାଇ କରି ଯିବ । ଆମେ ରାଜି ହେଇଗଲୁ ଖୁସିରେ । ମୁ ଛୁଆ ବେଳେ ଦେଖିଥିଲି କିନ୍ତୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି । ଆଉ ଥରେ ଦେଖି ସବୁ ଜିନିଷ ଆଖି ରେ କଏଦ କରି ନେବାକୁ ସ୍ଥିର କଲି ।

ପୁଷପୁନି ଦିନ ଭୋର ରୁ ବଡ ,ଛୋଟ ପିଲା ମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଘର ଘର ବୁଲି ପିଠା ,ତରକାରୀ ,ଚାଉଳ ,ପଇସା , ଇତ୍ୟାଦି ମାଗୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଓ ମୋ ପୁଅ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଚାଲିଲୁ । ଶୀତ ସକାଳ ରେ ଘର ଘର ବୁଲି ପିଠା ମାଗିବାର ମଜ଼ା କୌଣସି ବିଦେଶାଗତ ବହୁତଳ ପ୍ରାସାଦ ର ହାଲୋଇନ ପାର୍ଟି ରୁ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଛୁଆ ମାନେ "ଅଖା ପଟିଆ ତୁନା ତୁନି ଛେର ଛେରା " କହି ମାଗୁଥାନ୍ତି ଓ ଘର ର ଲୋକେ ଖୁସି ରେ ଆସି ପିଠା ତରକାରୀ ଦେଉ ଥାନ୍ତି । ଏମିତି ଗାଁ ସାରା ମାଗିବା ପରେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ବସି ସେ ପିଠା ତରକାରୀ କୁ ବାଣ୍ଟିକୁଣ୍ଟି ଖାଇଲେ । ମାଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ମେଳା ମେଳା ହୋଇ ଛେଳି ମାଂସ ତରକାରୀ ଓ ଭାତ ଖାଇଲେ । ଆମେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଶାଳ ପତ୍ର ର ଖଲି ଚଉତି ରେ ତଳେ ଚେକାପକେଇ ମଜ଼ା ରେ ଖାଇଲୁ ।

Bratati Priyadarshini Swain is a home maker based in Kuala Lumpur. She lives to read. She is an avid writer of stories, poems and anecdotes. She has earned recognitions from renowned organisations like Sanatan Smruti Sansad, Nishigandha Sahitya Sansad, Loharkhandi Sahitya Sansad and many others for her contributions to Odia literature.

ବ୍ୟଞ୍ଜନ...
ଆମ ହାଣ୍ଡିଶାଳରୁ

Roti jala	Namita	85
Vietnamese Summer Rolls	Namita	86
ଆଳୁ -ପାଳଙ୍ଗ ପୋସ୍ତ	ନିଶା ଦାସ	87
ଦଳା ଖେଚୁଡ଼ି	Sonali Dash	88-89
Katori Chat	Ronalipa	90
Chatpatta Tawa Paneer	Himansu Singh	91
Chicken Biryani	Asima Panda	92-93
ପୋସ୍ତ ବାଇଗଣ ଖଟା	ମଧୁସ୍ମିତା ମହାପାତ୍ର	94

TITLE: Oman's door of life by Dr. Karishma Behera

This Omani door provides a contrasting image of the rich represented by the jewels around the frame and doors and the poor which is represented by the cracks in the wooden doors"

ROTI JALA

NAMITA

INGREDIENTS : (for Serving 6)

- 150 gm (1.5 cup) all-purpose flour
- 1/2 teaspoon turmeric powder
- 1/4 teaspoon salt
- 1 egg
- 1/4th cup coconut milk
- 1/2 cup water

PREPARATION

In a medium size bowl mix together flour, salt and turmeric powder. Add egg, coconut milk and water. Whisk together until smooth. Prepare a three whole bottle. Fill the bottle with pancake batter. Do not overfill.

Heat a lightly greased nonstick pan on medium heat. Squeeze the batter into circular motion forming a netlike pattern. Cook for 2-3 minutes. Do not flip. Remove the crepe from pan, fold in sides and roll up.

Serve immediately with your favorite curry.

VIETNAMESE SUMMER ROLLS

NAMITA

INGREDIENTS

10/12 Rice paper, Warm water

For Fillings

1 small bunch of rice vermicelli
10/12 butter lettuce leaves
1 seedless Japanese Cucumber julienne
2 medium carrots julienne
1 cup shredded purple cabbage
1 red bell pepper julienne
2 tbsp fresh cilantro
2 tbsp fresh mint leaves
4 eggs omelette, cut into thin strips

METHOD

Cook the rice vermicelli until soften. Rinse with cold water and drain well. Before you start rolling the rolls get all your fillings ready and cooled. Fill a large bowl with warm water. Dip one rice paper into the water for 10/15 seconds. Place the wrapper on a clean board or plate.

Add your choice of fillings then fold the sides inwards. Fold the bottom of the wrapper over the filling. Roll it up completely. Cut into halves. Serve with Vietnamese dipping sauce or spicy peanut sauce.

Delightfully light, colorful, crunchy and inspired by the fresh flavors of Vietnam these no cook rainbow rolls or summer rolls are fantastic starters in the warm weather.

For Dipping Sauce

2 tbsp fresh lime juice
3 tbsp Fish sauce/ Soya sauce
3 cloves garlic minced
1 tsp chili garlic sauce
2 tb spoon Sugar
2 fresh Thai Red chilli thinly sliced & 4 tbsp water

METHOD

Combine all ingredients in a small bowl.
Mix well.

NOTES:
You can make this complete vegetarian version also. And for the fillings it can be filled with cooked tofu, prawn or shredded- chicken. Get as creative as you wish with the fillings and invent your own variations.

ଆଳୁ -ପାଳଙ୍ଗ ପୋସ୍ତ

ନିଶା ଦାସ

ସାମଗ୍ରୀ:

୧. ୨ ବିଡ଼ା ପାଳଙ୍ଗ ଶାଗ
୨. ୨ଟା ଆଳୁ
୩. ୨ ଚାମଚ ପୋସ୍ତ
୪. ୨ଟା କଞ୍ଚା ଲଙ୍କା (ସ୍ୱାଦନୁସାରେ)
୫. ୧ ଇଞ୍ଚ ଅଦା
୬. ଗୋଟିଏ ପିଆଜ
୭. ୨ ଚାମୁଚ ତେଲ
୮. ଗୋଟିଏ ତେଜପତ୍ର
୯. ଲୁଣ, ହଳଦୀ ଗୁଣ୍ଡ, ଲଙ୍କା ଗୁଣ୍ଡ (ସ୍ୱାଦନୁସାରେ)

ପ୍ରଣାଳୀ :

୧. ପ୍ରଥମେ ପାଳଙ୍ଗ ଶାଗ କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବାଛି ଆଉ ଧୋଇକି ରଖିଦେବେ।
୨. ଆଳୁକୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ପିସରେ କାଟିକି ରଖିଦେବେ।
୩. ପାଣି ଛାଡି ଗଲା ପରେ, ପାଳଙ୍ଗ ଶାଗକୁ କାଟିକି ରଖିଦେବେ।
୪. ପୋସ୍ତ, ଅଦା, ପିଆଜ, ଆଉ କଞ୍ଚା ଲଙ୍କାକୁ ବାଟିକି ରଖିଦେବେ।
୫. କଡ଼େଇରେ ଏବେ ୨ ଚାମଚ ତେଲ ଦିଅନ୍ତୁ, ସେଇଥିରେ ତେଜପତ୍ର ପକେଇକି ଆଳୁକୁ ଅଳପ ଟିକେ ଭାଜନ୍ତୁ। ଏଇ ସମୟ ରେ ହଳଦୀ ଗୁଣ୍ଡ ଆଉ ଲୁଣ ଦେଇକି ଆଳୁକୁ ଭାଜିବେ।
୬. ଅଳ୍ପ ଭାଜି ହେଇସାରିଲା ପରେ, ସେଇଥିରେ ପୋସ୍ତ ମସଲାଟା ପାଣି ସହିତ ମିଶେଇଦେବେ।
୭. ଏବେ ସେଇଥିରେ ଲଙ୍କା ଗୁଣ୍ଡ ଆଉ ବାକି ଲୁଣ ପକେଇ, ଧିମା ଆଞ୍ଚ ରେ ଘୋଡେଇଦେବେ।
୮. ଆଳୁ ଅଧା ଚୂକ ହେଇସାରିଲା ପରେ ପାଳଙ୍ଗ ଶାଗକୁ ADD କରିବେ।
୯. ଏସବୁ ସିଝିଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, MEDIUM-HIGH ରେ କୁକ କରିବେ।
୧୦. SERVE AND ENJOY !

ଦଳା ଖେଚୁଡ଼ି

SONALI DASH

A dedicated mother, a foodie, a content creator and a test manager by profession currently living in Kuala Lumpur with her beautiful family. She loves to cook different types of food for her family and explore different types of cuisine and culture via her youtube channel #happyexplorer, https://youtube.com/c/HappyExplorer

ବିବାହ ର ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ, ଶାଶୁ ବହୁତ ଖୁସି ମୋ ଉପରେ। ଯାହା ହେଉ କେତେ ବଢିଆ ରୋଷେଇ କରୁଛି ମୋ ବୋହୂ ଏମିତି କହୁ ଥାଆନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ। ମୋର ବି ଖୁସି ର ସୀମା ନଥାଏ। ଏଇ ସବୁ ଭିତରେ ଦିନେ ଅଫିସ୍ କାମ କରୁ କରୁ ହଠାତ୍ ବାସ୍ନା ହେଲା ଶୁଦ୍ଧ ଘିଅ ର, ଗୁଜୁରାତି ଆଉ ଡାଲଚିନି ର। ମୁଁ ସେ ମହକ ର ପଛେ ପଛେ ଯାଇ ଦେଖେ, ଶାଶୂ ଅଛନ୍ତି ରୋଷେଇ ଘରେ। ଠିଆ ହେଇକି ଖଡ଼ିକା ଚଳାଉଛନ୍ତି ହାଣ୍ଡି ରେ। ପଚାରିଲି ମା, ଆପଣ ଙ୍କ ଦେହ ଭଲ ନାହିଁ ଯେ, ଆପଣ ରେଷ୍ଟ ନ ନେଇକି ଏଠି କଣ କରୁଛନ୍ତି? କହିଲେ, ଆରେ ମା ମୁଁ ପରା ତମ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ପାଇଁ ଦଳା ଖେଚୁଡ଼ି ବନାଉଚି।ଆରେ କେତେ ଦିନ ପରେ ଘରକୁ ଆସିଛ ତମେ ମାନେ, ଟିକେ ଶାନ୍ତି ରେ ବସିକି ଖାଅ ଆଉ ରେସ୍ଟ କର। ଖୁସି ରେ କୁଣ୍ଢେଇ ପକେଇଲି ଶାଶୂଙ୍କୁ, ଆଉ ପଚାରିଲି .. ମା ଖେଚୁଡ଼ି ତ ଶୁଣିଛି, ଏ ଦଳା ଖେଚୁଡ଼ି କଣ ଯେ?

ମୋ ଶାଶୂ କହିଲେ, ଆରେ ମା ଏ ହଉଚି ଆମ ବାରିପଦା ର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ର ପ୍ରସାଦ। ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ସବୁଠୁ ପ୍ରିୟ।

ସେଦିନ ହି ଶାଶୂଙ୍କୁ ପାଖରେ ବସେଇ ମୁଁ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ସେ ଦଳା ଖେଚୁଡ଼ି ର ରେସିପି ଟିକୁ ଟିପି ନେଇ ଥିଲି।

ଆଜି ଆମ ବାହାଘର ର ନଅ ବର୍ଷ ହେଇ ଗଲାଣି। କିନ୍ତୁ ଆଜିବି ଆମ ଘର ର ସମସ୍ତଙ୍କର ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଏ ଦଳା ଖେଚୁଡ଼ି। ତାହେଲେ ଆଉ ଡେରି ନକରି ଚାଲନ୍ତୁ ଦେଖି ନବା, କଣ କଣ ପକେଇ ବନାନ୍ତି ମୋ ଶାଶୂ ଦଳା ଖେଚୁଡ଼ି, ସେଥିରେ ରଖିଚି ମୋର ବି ଗୋଟେ TWIST।

ସାମଗ୍ରୀ:

୧. ୧ କପ୍ ମୁଗ ଡାଲି
୨. ୧ କପ୍ ଅରୁଆ ଚାଉଳ (ସୀତାଭୋଗ ଚାଉଳ)
୩. ୧/୨ ଚାମଚ୍ ହଳଦୀ ଗୁଣ୍ଡ
୪. ୧ ଚାମଚ୍ ଜିରା
୫. ୧/୪ ଚାମଚ୍ ହିଙ୍ଗୁ
୬. ୩ ଚାମଚ୍ ଗୁଆଘିଅ
୭. ୨ ତେଜପତ୍ର
୮. ୧ ଇଞ୍ଚ୍ ଡାଲଚିନି
୯. ୪ ଗୁଜୁରାତି
୧୦. ୩ ଲବଙ୍ଗ
୧୧. ଲୁଣ ସ୍ୱାଦ ଅନୁସାରେ
୧୨. ଛେଚା ଅଦା ୧ ଇଞ୍ଚ୍
୧୩. ଗରମ୍ ପାଣି ୪ କପ୍

ପ୍ରଣାଳୀ :

ଚାଉଳ ଆଉ ଡାଲି କୁ ଭଲ ଭାବେ ଧୋଇକି ଗୋଟେ ବଡ଼ ପାତ୍ର ରେ ନିଅନ୍ତୁ ।

ସେଥିରେ ଘିଅ, ଲୁଣ, ଅଦା ଆଉ ହଳଦୀ ଗୁଣ୍ଡ ମିଶାନ୍ତୁ । ଭଲ ଭାବେ ୧ ମିନିଟ୍ ଯାଏ ଭଲସେ ମିଶାନ୍ତୁ ଆଉ ଗୋଟେ ପ୍ଲେଟ ରେ ଖେଳେଇ ୧୦ ମିନିଟ୍ ଯାଏ ରଖନ୍ତୁ ।

ଗୁଜୁରାତି, ଡାଲଚିନି ଆଉ ଲବଙ୍ଗ କୁ ଚେଚିକି ଗରମ୍ ମସଲା ରେଡି କରନ୍ତୁ।

ଗୋଟେ ହାଣ୍ଡି କୁ ଗରମ୍ କରି ସେଥିରେ ପକାନ୍ତୁ ଗୁଆଘିଆ ଘିଅ ଗରମ ହେଲେ ସେଥିରେ ପକାନ୍ତୁ ଗରମ୍ ମସଲା ଆଉ ତେଜପତ୍ର ।

୨୦ ସେକେଣ୍ଡ ପରେ ସେଥିରେ ମିଶାନ୍ତୁ ଗରମ୍ ପାଣି ।

ପାଣି ଟିକେ ଫୁଟି ଗଲେ ସେଥିରେ ମିଶାନ୍ତୁ ଚାଉଳ ଆଉ ମୁଗ ଡାଲି ର ମିଶ୍ରଣ। ଏହାକୁ ଧାଙ୍କିକି ୫ ରୁ ୭ ମିନିଟ୍ ଯାଏ ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ ।

୭ ମିନିଟ୍ ପରେ ସେଥିରେ ମିଶାନ୍ତୁ ହିଙ୍ଗୁ ଆଉ ପାଣିର ମିଶ୍ରଣ ।

୧୦ ମିନିଟ୍ ପରେ ସେଥିରେ ମିଶାନ୍ତୁ ଟିକେ ଘିଅ ଆଉ କୋରା ନଡ଼ିଆ (ଏଇଟା ଥିଲା ମୋର TWIST)

ବାସ୍ ତାପରେ ଗରମ୍ ଗରମ ଖାଆନ୍ତୁ ଏହି ଦଳା ଖେଚୁଡ଼ି କୁ ବରା ତରକାରୀ ସାଙ୍ଗେ ।

ଆଶା କରୁଛି ଭଲ ଲାଗିଥିବ ଆପଣଙ୍କୁ ଏ ରେସିପି ଟି ।

KATORI CHAT

RONALIPA

INGREDIENTS:

For Katori:

plain flour-2 cup
salt-1/2tsp
oil (hot)-2 tbsp
water to knead
oil for frying

For Katori Chat:

chickpea(boiled)-1 cup
potato(boiled & cubed)-1
moong sprouts
green chutney
tamarind chutney
Yogurt
sprinkle chilli powder
sprinkle cumin powder
sprinkle chaat masala
sprinkle salt
1 onion (finely chopped)
1 tomato (finely chopped)
fine sev
chopped coriander leaves
pomegranate for garnishing

PREPARATION METHOD

For the katori chat

1. 1.In a deep bowl, add plain flour, add oil and salt and mix well to get a crumbly texture.
2. Add water as per need and knead into a stiff dough.
3. Cover with a lid and keep aside for 15 minutes.
4. Take one portion of dough and flatten it.
5. Dust flour as required and roll slightly thick.
6. Prick the flattened dough with fork.
7. Place a small steel katori and wrap the dough.
8. Deep fry in hot oil.
9. Splash oil till the katori separates from the dough.
10. Now fry the katori, till it turns golden and crisp.
11. Prepare chaat by assembling katori in a plate.
12. Add in 1 tsp boiled chana, 1 tsp boiled and cubed potato, 2 tbsp moong sprouts, 1/2 tsp green chutney, 1 tsp tamarind chutney and 1 tbsp curd.
13. Also sprinkle chilli powder, cumin powder, salt and chaat masala.
14. Add in a tbsp of onion and tomato.
15. Garnish with 2 tbsp sev and few coriander leaves and pomegranate.
16. Finally, serve katori chaat immediately.

CHATPATTA TAWA PANEER

HIMANSU SINGH

RECIPE

1. Cut paneer in blocks/shapes of your likeness
2. Marinate with salt, red chilli powder, chat masala
3. Heat Tawa and put either little ghee/ refined oil and put paneer blocks/ shapes for roasting
4. Keep turning the sides until all surfaces are roasted

All done enjoy the Chatpatta Tawa Paneer

CHICKEN BIRYANI

ASIMA PANDA

Chicken Biryani is the definition of a one-pot dinner and one of the most regal dishes you can have on any occasion or event. Well, the sight of the flavourful and delectable Chicken Biryani recipe is impossible to resist.

If you are craving it as well, there is no need to leave the house because we have a super-simple recipe for biryani waiting for you.

INGREDIENTS (for 5 pax)

- 1 cup boiled basmati rice
- 1/2 teaspoon mint leaves
- salt as required
- 2 tablespoon refined oil
- 3 green cardamom
- 2 clove
- 2 onion
- 1 teaspoon turmeric
- 1 tablespoon garlic paste
- 1 cup hung curd
- 2 tablespoon coriander leaves
- water as required
- 1 tablespoon ghee
- 600 gm chicken
- 1 tablespoon garam masala powder
- 1 teaspoon saffron
- 1 tablespoon bay leaf
- 1 black cardamom
- 1 teaspoon cumin seeds
- 4 green chillies
- 1 tablespoon ginger paste
- 1 teaspoon red chilli powder
- 1/2 tablespoon ginger
- 2 drops kewra
- 1 tablespoon rose water

STEP 1

Make the saffron-kewra water, then cut the vegetables.
Saffron should first be steeped in water to make saffron water (one teaspoon of saffron can be soaked in 1/4 cup of water) before being used to make a delicious chicken biryani dish. To make kewra water, combine kewra drops and water and thoroughly combine. Put them away for a future use. The onion and coriander leaves should now be chopped and set aside.

ONIONS ARE SAUTÉED IN STEP TWO

In the meantime, warm refined oil in a deep skillet. Once the oil is high enough, add the bay leaf, cloves, green and black cardamom, cumin seeds, and cardamom pods. Saute for about a minute. After that, stir in the chopped onion and cook until pink. Chicken, sliced green chilies, turmeric, salt to taste, ginger-garlic paste, red chilli powder, and green chilli paste should now be added to the mixture. All the spices should be thoroughly combined before cooking for two to three minutes. After that, combine it with hanging curd. Before adding the chicken to the recipe, make sure it has been thoroughly rinsed and dried.

STEP 3

Cook biryani for 5–6 minutes on low heat.
Reset the flame to medium and stir in the garam masala, julienned ginger, coriander, and mint leaves. Pour in the kewra, rose, and saffron water. Cook the chicken until it is tender. Spread out 1 cup of the cooked rice after that. Add saffron water next, followed by ghee. Now that the dish has formed steam, you may either cook it without a lid or cover it to create a dum-effect.

STEP 4

To serve, add your favourite chutney or raita to the hot chicken biryani.
Add 1 tablespoon of fried onions and fresh coriander leaves for garnish after cooking for 15-20 minutes with the cover on. Serve hot chicken biryani and your preferred raita.
Enjoy!

ପୋସ୍ତ ବାଇଗଣ ଖଟା

ମଧୁମିତା ମହାପାତ୍ର

ସାମଗ୍ରୀ:

୧. ଛୋଟ ବାଇଗଣ – ୧୦ଟା
୨. ଭଜା ପୋସ୍ତ – ୩ ବଡ ଚାମଚ
୩. ତେନ୍ତୁଳି ରସ – ୨ ବଡ ଚାମଚ
୪. ଗୁଡ – ୨ ବଡ ଚାମଚ
୫. ଲୁଣ – ସ୍ୱାଦ ଅନୁଯାୟୀ
୬. ଅଟା – ୧ ବଡ ଚାମଚ
୭. ଶୁଖିଲା ଲଙ୍କା – ୫ ଟା
୮. ଫୁଟଣ – ୨ ଛୋଟ ଚାମୁଚ
୯. ଭଜା ଜୀରା ଗୁଣ୍ଡ – ୨ ଛୋଟ ଚାମୁଚ
୧୦. ହଳଦୀ – ୧ ଛୋଟ ଚାମଚ
୧୧. ତେଲ – ୩ ବଡ ଚାମଚ

ପ୍ରଣାଳୀ :

୧. ବାଇଗଣ ସବୁକୁ ଠିକ୍ ସେ ଧୋଇ ତାକୁ ମଝିରୁ ଚାରିଫାଳ କରି କାଟି ଦିଅନ୍ତୁ ଯେମିତିକି ତା ମୁଣ୍ଡିଟା ରହିବ ।
୨. ଚିରା ବାଇଗଣକୁ ପାଣି ଗରମ କରି ସେଥିରେ ଲୁଣ ଆଉ ହଳଦୀ ଦେଇ ସିଝାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।
୩. ଭଜା ପୋସ୍ତକୁ GRINDERରେ ଗୁଣ୍ଡ କରି ଦିଅନ୍ତୁ ।
୪. ବାଇଗଣ ସିଝିଗଲେ ତାକୁ ପାଣିରୁ କାଢ଼ି ଏଇ ଭଜା ପୋସ୍ତରେ ଟିକେ ଲୁଣ ମିଶେଇ ପୁର ଭଳିଆ ଭରି ଦିଅନ୍ତୁ ।
୫. ସବୁ ବାଇଗଣରେ ପୁର ଦିଆ ସରିଲେ ତାକୁ ଗୋଟିଏ FRYING PANରେ ତେଲ ଦେଇ ଭାଜନ୍ତୁ । ଗୋଟିଏ ପଟ ହେଇଗଲେ ଆସ୍ତେ କରି ଆରପଟକୁ ଓଲଟାଇ FRY କରନ୍ତୁ ।
୬. ଭଜା ବାଇଗଣକୁ କାଢି ଗୋଟିଏ PLATEରେ ରଖନ୍ତୁ ।
୭. FRYING PANରେ ବଳକା ତେଲରେ ପ୍ରଥମେ ଫୁଟଣ ଓ ଲଙ୍କାର ଛୁଙ୍କ ଦିଅନ୍ତୁ । ଯଦି ଭୁସୁରଂଗ ପତ୍ର ଅଛି ସେଥିରୁ ୫, ୬ ଟା ବି ପକେଇ ପାରନ୍ତି ।
୮. ଛୁଙ୍କ ଲାଗିଗଲେ ସେଇ ତେଲରେ ଗରମ ପାଣି ୨ କପ, ତେନ୍ତୁଳି ରସ, ଗୁଡ, ଲୁଣ, ହଳଦୀ ପକାଇ ପାଣିକୁ ଫୁଟାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।
୯. ପାଣି ଫୁଟିଗଲେ ସେଥିରେ ଭଜା ବାଇଗଣ ଗୁଡିକ ପକେଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ଯଦି କିଛି ଭଜା ପୋସ୍ତ ରହି ଯାଇଛି ତାକୁ ବି ପକେଇ ପାରନ୍ତି ।
୧୦. ୪,୫ ମିନଟ ଫୁଟିଗଲା ପରେ ସେଥିରେ ୧ ଚାମଚ ଅଟା ଟିକେ ପାଣିରେ ଗୋଳାଇ ମିଶେଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।
୧୧. ଉପରେ ଭଜା ଜୀରା ଗୁଣ୍ଡ ପକେଇ ଗରମ ଭାତ ସହିତ ପରସନ୍ତୁ ।

KALA...
AMA CHITRAPATA

AARADHYA

MANYASHEE PADHI

RIAN ALANG

RIAN SAHU

SAANVI

RIDDHI SAHU

Malaysia Odia Community

GET READY TO ENJOY!
YOUR NEW

MOC PRIVILEGE CARD

Exclusive Privileges Especially for you

Discounts / Special Prices @

- Discounts on events tickets
- Hotel and Restaurants in Odisha , India, KL
- Saree, dress material Stores in Odisha
- Jewellery Shop in Odisha / KL
- Priority Seating
- ...and many more

Visit our website for details of merchants list

www.malaysiaodia.org

Sign up for Membership and start enjoying the Benefits

Malaysia Odia Community

INOVAANTAGE
BUSINESS
TECHNOLOGY EXCELLENCE AWARDS 2021
INOVAANTAGE IS PROUD RECIPIENT OF
SBR TECHNOLOGY EXCELLENCE AWARD 2021
SBR TECHNOLOGY EXCELENCE 2021
INOVAANTAGE
www.inovaantage.com
INOVAANTAGE
Stay Digitally Ahead With Us
BUSINESS
TECHNOLOGY EXCELLENCE AWARDS 2022
INOVAANTAGE RECEIVED
TECHNOLOGY EXCELLENCE AWARD
FOR A SECOND YEAR IN A ROW FROM SINGAPORE BUSINESS REVIEW (SBR).